

BOŽÍ

LÁSKA
SPRAVEDLNOST
ZÁKON
Soud
TREST
A MILOST

KORNELIUS NOVAK

Kornelius Novak

Boží láska, spravedlnost, zákon, soud, trest a milost

První české vydání © VINICE CHEB, o. s., 2013

Přeloženo z německého originálu **Gottes Gerechtigkeit, Gericht und Gnade** ©

Kornelius Novak, vydaného nakladatelstvím Lichtzeichen Verlag, Elisabethstr. 15,
32791 Lage, Deutschland

Biblické citáty jsou použity z Českého ekumenického překladu
a z Překlada 21. století (B21).

Neprodejné!

BOŽÍ

LÁSKA
SPRAVEDLNOST
ZÁKON
Soud
TREST
A MILOST

KORNELIUS NOVAK

BOŽÍ

**LÁSKA
SPRAVEDLNOST
ZÁKON
SOUD
TREST
A MILOST**

KORNELIUS NOVAK

OBSAH

Předmluva	11
Kapitola 1	
Boží láska.....	13
Kapitola 2	
Jádro Boží lásky	14
Kapitola 3	
Antináboženský Bůh	20
Kapitola 4	
Boží spravedlnost	26
Kapitola 5	
Jak se stal člověk nespravedlivým	32
Kapitola 6	
Jak jedná Bůh s naší vinou?.....	37
Kapitola 7	
Satanova vláda a vliv.....	42
Kapitola 8	
Boží zákon	45

Kapitola 9	
Boží charakter zákona	50
Kapitola 10	
Smysluplné uspořádání Desatera	54
Kapitola 11	
Boží soud	56
Kapitola 12	
Boží trest za hřích	58
Kapitola 13	
Trest – zrcadlo důležitosti přikázání	66
Kapitola 14	
Důvody, proč Bůh hříšníka potrestá.....	71
Kapitola 15	
Chybný výklad Boží shovívavosti a trpělivosti	79
Kapitola 16	
Pozvání a příkaz.....	85
Kapitola 17	
Falešná milost.....	88
Kapitola 18	
Jak můžeme být zachráněni?	93
Kapitola 19	
Spravedlnost skrze zastoupení	96
Kapitola 20	
Budou omilostněni všichni lidé?	106
Kapitola 21	
Boží milost a soud	109

Kapitola 22	
Co činí milost nemožnou	120
Kapitola 23	
Předpoklady pro omilostnění	128
Kapitola 24	
Záměr milosti	131
Kapitola 25	
Podmínečné propuštění.....	133
Kapitola 26	
Duch svatý jako pomocník při podmínce	141
Kapitola 27	
Omilostněný a zákon	146
Kapitola 28	
Obrácení.....	154
Kapitola 29	
Omilostnění vede přímo k posvěcení	161
Kapitola 30	
Svatost v nebi.....	167
Kapitola 31	
Víra působí vděčnost	171
Kapitola 32	
Žít v pravdě	174
Kapitola 33	
Co dělat, když jsme přesto znovu zhřešili.....	182
Důležité informace na závěr	191

PŘEDMLUVA

Mnozí lidé se ptají: „Jak mám věřit tomu, že Bůh je láska, když vidím, jak tisíce lidí krutě trpí?“ Nebo: „Pokud je Bůh spravedlivý – proč nesešle blesk na všechny ty, kteří svou nespravedlností a zlobou přináší nekonečné utrpení jiným?“ Chtěl bych ti touto knihou na tyto otázky odpovědět.

V této knize půjde o Boží lásku, spravedlnost, zákon, soud, rozsudek, trest, milost a téma posvěcení. V mnohých kruzích moderního křesťanství se již některá z těchto témat příliš neuznávají, což vede k tomu, že také ostatní oblasti jsou chápány jednostranně či dokonce zcela špatně a důsledky jsou fatální. Stále znovu slyšíme slova „láska“ a „milost“, ale často jsou chápány a kázány v takovém smyslu, který je vzdálený biblické pravdě. Pokud oddělíme témata Božího soudu a trestu od Jeho lásky, vzniká tak úplně chybný Boží obraz. Boží lásku zbavenou Božího soudu nepochopíme tak, jak Bůh chce, abychom Jeho lásce rozuměli. Rovněž nikdy nepochopíme, co je ve skutečnosti „milost“, pokud neporozumíme, co je „rozsudek“ a „trest“. Před žádným světským soudem se nebude mluvit o milosti, pokud není jistý rozsudek a není známa výše trestu. S Boží „milostí“ je to právě tak a to musí znovu vejít ve známost.

V mnohých sborech a církvích mi lidé potvrdili, že následující biblické pravdy ještě nikdy neslyšeli. Protože se s touto zpětnou vazbou v poslední době setkávám častěji, předsevzal jsem

si tímto výkladem nabídnout pomoc těm, kteří chtějí Bohu porozumět tak, jak se zjevuje v Bibli.

Kazatel je posel Boží. Měl by předávat Boží slovo. Co bychom si pomysleli o listonoši, který otevírá dopisy, přizpůsobí jejich obsah svému vlastnímu názoru a teprve poté je hodí do schránky? Mohu čtenáře ujistit o tom, že v této knize chci představovat mínění Bible a nikoliv názory nějakých teologů či filozofů.

Co se týče stylu, v jakém je tato kniha napsána, chtěl bych podotknout následující: při čtení Bible je čtenáři jasné, že se Bůh k určitým věcem vyjadřuje často velmi přímo a bez obalu. Řeč a obsah Bible nejsou vždycky „horoucí“ či „romantické“, nýbrž konkrétní a prosté a někdy dokonce opravdu ostré. Čtenář by se proto neměl divit, když takovýto styl najde rovněž v této knize. Mluvíme zde o vážných tématech a tomu odpovídá i styl knihy. Ale žádný strach. Mou nadějí je, že čtenář bude naplněn opravdovou radostí, když obsah pochopí.

BOŽÍ LÁSKA

KAPITOLA 1

Jedna z nejdůležitějších otázek v životě je, jak máme rozumět Boží lásce. Pokud budeme na omylu zde, pak jsme v nebezpečí, že budeme naprosto špatně rozumět také Bohu a všemu ostatnímu, neboť:

„Bůh je láska“ (1 Jan 4, 16)

To je ta nejznámější pravda v křesťanství: Bůh je láska. Co to však znamená, že Bůh je láska? Zde se již názory výrazně liší a zůstává mnoho otazníků. Sedí Bůh na růžovém obláčku a rozplývá se, zatímco my trpíme? Nebo je Bůh slepý láskou a nevidí, co se na zemi ve skutečnosti děje? Mnoho zamilovaných vidí milovanou osobu růžovými brýlemi a jsou slepí k jejím případným slabostem či dokonce špatnostem. Dcera básní: „Ten je tááák sladký!“, zatímco rodiče z toho možná dostávají záchvat... Máme takto rozumět Boží lásce? Činí Boha láskou slepým k realitě zla a nespravedlnosti na tomto světě? Má Bůh, samou láskou zaslepený, „slepotu potřebu harmonie“? Znamená Boží láska skutečně to, že všichni mohou dělat a nedělat co chtějí, protože Bůh je láska? Ne. Bible nám dává jiný, realističtější obraz Boží lásky.

JÁDRO BOŽÍ LÁSKY

KAPITOLA 2

Boží láska má mnoho dimenzí. Při každém dobrém kázání můžeme objevit nějakou novou dimenzi Boží lásky. Bůh je láska, a proto je celé Jeho bytí, myšlení a jednání prochnuto láskou. Proto stále znovu slyšíme o Boží pomoci, útěše, dobrých darech, milosti,... a „díky Bohu“ v tom nikdy nedojdeme na konec, protože Boží láska je nevyčerpatelná! Spíše přecherpáš oceán náprstkem, než bys mohl vyčerpat Boží lásku, protože Bůh nejen miluje, On je láska!

Přesto musíme podstatné části Boží lásky rozumět, protože jinak neporozumíme Bohu – a tím také ničemu jinému. Chtěl bych tuto ústřední část Boží lásky nazvat „jádem Boží lásky“.

Tímto jádrem Boží lásky je Boží morálka.

Možná jsi zde očekával něco jiného? To může značit, že jsi to nejlepší na Bohu ještě vůbec nepoznal. Nech si to vysvětlit, poté porozumíš, co tím myslím. Co je to Boží morálka? Chci ji definovat takto:

Morálka je pozitivní Boží závazek tomu, co je dobré a správné.

Bůh se zavázal tomu, co je dobré a správné, protože je morálním Bohem. Právě proto je dobrý! Pouze proto je Bůh láskou!

Přemýšlej o tom. Co by bylo vlastně na Bohu tak dobrého a „hodného lásky“, kdyby nebyl zavázán tomu, co je dobré a správné? Co by bylo na Bohu tak dobrého, kdyby tu a tam udělal něco špatného, zlého a nesprávného?! Co by bylo na Bohu tak dobrého, kdyby byl Bohem nemorálním a dovoľoval mi lhát ti a podvádět tě? Potom by se z Boha stal ďábel! Ale Bůh je opakem ďábla! Bůh je láska! Je zavázán tomu, co je dobré a správné, protože je morálním Bohem.

Mnoho lidí se tváří tvář vši té krutosti ve světě ptá, jak tedy může být Bůh spravedlivý?! Zajímavé je, že tím nevědomky berou v potaz Boží morálku. Očekávají, že se Bůh zaváže tomu, co je dobré a spravedlivé. Bláznivá je však ta skutečnost, že ti samí lidé často nechtějí naslouchat, když člověk přijde s tématem „morálka“. V Německu existuje nadávka „apoštol morálky“. Běda ti, když v tomto směru něco řekneš, pak budeš dokonce i v církvích považován za skeptika a odpadlíka a odepsán jako „zákoník“. To tomuto dilematu příliš nepomáhá. Skutečností je: Boží lásce neporozumíme, pokud rovněž neuznáme, že jádrem Boží lásky je Boží morálka. Bůh je zavázán tomu, co je dobré a správné pro všechny živé bytosti a celé stvoření! Bůh chce to nejlepší pro celý svět!

Lidé, kteří kvůli nespravedlnosti ve světě zpochybňují Boží spravedlnost, zjevně očekávají, že Bůh zasáhne svým soudem. Později uvidíme, že to Bůh skutečně dělal, dělá a bude dělat i nadále. Ale abychom tomu porozuměli, musíme nejdříve znát určité informace, na jejichž pozadí a základě můžeme dále stavět, protože jinak nepochopíme ani Boží soud a trest, a i zde Boha obviníme z nespravedlnosti. Ale jedno po druhém.

Pokud neporozumíme tématu lásky, nepochopíme správně žádné téma Bible. Téma útěchy, téma pomoci, téma požehnání, milosti či záchrany... Žádné téma Bible nebude správně pochopeno, když je oddělíme od Boží lásky a morálky.

Přiznávám, že téma „morálka“ zní poněkud suchopárně, tak nějak bez citu. Člověk u „lásky“ očekává více citu. Ale zde jde

i o city! Bůh cítí lásku! Bůh Bible je emocionálním Bohem! Ale není to ten růžovými brýlemi zaslepený pocit harmonie ani to nejsou erotické pocity, nýbrž jde tu o něco jiného.

Už jsi někdy udělal něco dobrého pro druhé a zažil tu radost, kterou můžeme zakusit pouze tehdy, když z nesobeckých pohnutek uděláme něco dobrého? Pokud ano, tak to byla „láska v akci“, možná láska k bližnímu. Není nic, co by nám přinášelo více radosti než činit radost druhým! Je to tato čistá láska, kterou Bůh prožívá! Anebo zažil jsi už někdy radost z čistého svědomí? Ten pokoj, blaho, ... To zakouší ve své lásce Bůh! Má hlubokou radost, již můžeme mít pouze tehdy, když činíme dobré z nesobeckých pohnutek, a prožívá blaženost čistého svědomí, neboť nikdy nejednal v protikladu ke své morálce a také to nikdy neudělal! Bůh se nám v Bibli nezjevuje jako lhostejný a nedotčený nespravedlností, ale jako ten, kdo s námi soucítí. Občas se umí také opravdově rozzlobit – protože Bůh chce dobré a spravedlivé a nemůže „strpět“, když někdo koná pravý opak! Bylo by to špatné, kdyby bylo Bohu jedno, že my lidé trpíme nespravedlností!

K tématu pocity bych chtěl učinit ještě následující poznámku. Pocity následují myšlenky, stejně jako přívěs následuje vlečné vozidlo, pokud je k němu připevněný. Když myslím na svou prázdnou peněženku, tak se podle toho také cítím. Když sedím hladový před plným talířem, tak se raduji! Když uvidíme něco, co nám nahání strach, tak se budeme také příslušně cítit. Pocity následují vždy to, co si myslíme, čemu věříme nebo co vnímáme. Tak je to také u Boha. Raduje se z dobrého a správného, ale je rozhněvaný, když musí zakusit něco zlého a špatného. Boží láska tedy není nějakým slepým pocitem, ale Bůh prožívá věci podle toho, co vidí a zakouší. To by nebyl ten případ, kdyby Bůh byl nemorální, avšak jádrem Boží lásky je Jeho morálka.

Bůh je všemocný, ale nemůže vše. Nemůže například lhát a také to nikdy neudělal. Bůh je zavázán pravdě a nikdy se nezmění, protože vždy byl, je a navěky zůstane v harmonii se svou morálkou. Ježíš byl, je a zůstává stále stejný! Nemění se (Žd 13, 8).

Boží morálka je pozitivní závazek dobrému a správnému. Není tomu ale tak, že by Boží morálka byla jen nějakou naprogramovanou funkcí, avšak Bůh se ke své morálce zavázal svobodně a z přesvědčení. Bůh ví, co je dobré a špatné, co je správné a nesprávné, co je pravda a co není, protože je vševědoucí; tak, jak to Bůh vidí, tak to také zůstane. A právě to je na Bohu tím dobrým. Představ si, že by své názory a hodnoty měnil. Představ si, že by včera něco nazval hříchem a dnes by to doporučil... Pak by byl Bůh svévolný a lhostejný. Pak by byl nemorální a nespravedlivý! Včera někoho za nějaký hřích potrestal a dnes za stejný čin uděluje odměnu?! Z nebe by pak byl blázinec! Jak by se pak člověk mohl tomuto nevypočitatelnému Bohu zavděčit? Vidíme, že takový Bůh by byl nespravedlivý a o Boží lásce už by se vůbec nedalo mluvit. Představ si, že by Bůh ve své vševědoucečnosti věděl, k jakým škodám nějaká věc povede a nevaroval by nás! Prostě by nás nechal jít do záhuby! Potom by již Bůh nebyl jen svévolný a lhostejný, ale také krutý a zlý! Ale to On není. Bůh je láska, ví, co je dobré a špatné a říká to naprosto jasně. Ukazuje nám důsledky svatého života a nezatajuje nám důsledky života v hříchu. Každý, kdo čte Bibli, může naprosto jasně vidět, jak Bůh na jednotlivé věci nahlíží.

Ale dnes mluví mnozí o toleranci. Bezpodmínečně chtějí, aby byl Bůh ve své lásce tolerantní. Ale to Bůh není. Jaké by to mělo následky, kdyby byl Bůh tolerantní? Pak by mluvil takto: „Lžete, ale jen málo, nekradte jeden druhému přespříliš, smilstvo již neexistuje, protože tím nejdůležitějším je „láska“, nebijte se příliš tvrdě – nebo alespoň ne tak často...“ Naprostý žvást! Takovouto „tolerantní lásku“ nacházíme u satana!

Jiné jméno pro satana v Bibli je „diabolos“. To v překladu znamená „působící zmatek“. Je ďábelským cílem satana, abychom my lidé měli pokřivený obraz Boha a tím také pokřivené chápání spravedlnosti a nespravedlnosti, správného a nesprávného, zla a dobra. Tolerance je jednou z jeho strategií, kterou nás stále více a více odcizuje od Božích hodnot a bytí, až je nakonec jakýkoliv hřích „normální“!

Podívej se do světa, jaký „hodnotový chaos“ zde řádí! Bible nám výslovně říká, kdo za tím vězí. Čtenář Bible zřetelně vidí, že nám Bůh nad slunce jasněji sděluje, co je správné a nesprávné, dobré a špatné. Tady nemusí nikdo přemýšlet o tom, že je to potřeba vyložit či že se o tom nechá diskutovat, ne, Bible není napsána v tomto stylu, nýbrž je naprosto jasná. Bůh není tolerantní, ale absolutně netolerantní. Nebudu se snažit Boha nějak uhladit či Ho učinit příjemnějším pro lidi s humanistickým světonázorem, tím bychom jen opět uvízli ve svých iluzích o Bohu; my však musíme usilovat o to, abychom Bohu porozuměli! Je to dokonale dobré, že je Bůh netolerantní! Neodchyluje se ani o stupeň od toho, co je dobré a správné a nepřijímá ani milimetr toho, co je zlé a nesprávné, a to je skvělé!

V určitém smyslu Bůh tolerantní je. Nečiní např. žádný rozdíl mezi barvou kůže nebo společenskými vrstvami, nýbrž chce stejným způsobem to nejlepší pro všechny. Ale také zde je slovo tolerantní špatné. Tolerance by znamenala, že má Bůh nějakého „favorita“, kterému nadřazuje, například bělochy či bohaté – a že prostě všechny ostatní toleruje... Tak tomu však není. Tolerance vlastně znamená, že člověk má nějaký názor a pak je tu a tam připraven ke kompromisu, nebo nevidí věci stojící mimo jeho názor tak jednostranně, nebo je schopen ponechávat i ostatním názorům rovnoprávnost, ale takový Bůh není. Nenechává žádného hříšníka zůstat v hříchu, ale volá všechny hříšníky k obrácení! Bůh není tolerantní, nýbrž absolutistický! Ví, co je dobré a správné a ví také, co dobré a správné není, a říká to zcela jasně.

Představ si lodního kapitána, jehož cílem je přeplutí širého oceánu, a přitom dovolí kormidelníkovi již od přístavu jedno-
stupňovou odchylku kurzu. To by mohlo znamenat, že se na konci loď mine cíle o několik kilometrů! Bůh ví, že kdo nastaví svůj životní kompas chybně o jeden stupeň, ten na konci celé vzdálenosti mine cíl o několik kilometrů! V tom to je! Proto Bůh nepřijímá odchýlení ani o jeden stupeň od svých cílů, hodnot a norem! Měli bychom Mu za to být vděční, protože chce, aby-

chom dosáhli věčného cíle. Proto nás lidi neustále volá k nápravě kurzu!

Mnozí lidé zaměňují Boží shovívavost a trpělivost s tolerancí. Myslí si, že protože Bůh nezasáhne hned, znamená to, že věci (již) nevidí tak úzkoprse, ale tak to není! Bůh je trpělivý a shovívavý, protože chce, abychom se obrátili! Nikoliv proto, že by Mu mezitím začalo být jedno, jak žijeme! Více k tomu později.

ANTINÁBOŽENSKÝ BŮH

KAPITOLA 3

Názor, že všechna náboženství mají na mysli stejného Boha, jak mnozí tvrdí, není správný. Přesto mají všechna náboženství něco společného. Všechna vedou pryč od toho jediného pravého Boha.

Všechna náboženství vznikla a vznikají vždycky skrze lidi bez Boha, kteří si představují, jaký by Bůh mohl být. Z toho se vyvíjejí učení, přiměřené rituály, vznikají tradice a to vše může prostoupit celé kontinenty... Ale i když můžeme při návštěvě nějaké země vidět působivé chrámy a rituály, vždy tam na začátku byla udělána chyba, jež se dále rozvinula. **Na začátku byl člověk bez Boha a výsledkem je „bezbožný Bůh“.** Víra v takové modly nevede k Bohu, nýbrž pryč od Něj. Bez ohledu na to, jak pompézní tyto rituály jsou nebo jak opravdově modloslužebníci svou víru praktikují.

Někteří lidé tvrdí, že je Bohu jedno, v jakého Boha věříme. Tento názor je naprosto nedomyšlený, povrchní a prostě zcela klamný. Neboť: každý ví, že to, čemu člověk věří, totálně ovlivňuje jeho život. Zde jde o životní cíle, priority, hodnoty, motivy...

Ten, kdo tvrdí, že nezáleží na tom, v jakého Boha věříme, ten také tvrdí, že je Bohu úplně jedno, jak žijeme!

Bible nás poučuje o opaku.

Bohu nemůže být jedno, co si o Něm myslíme! Mnozí věří, že mají Bohu obětovat lidi. Minulý týden (2012) jsem četl, že jsou opět přinášeny lidské oběti! Jiní si myslí, že mají ve jménu svého Boha vyhazovat druhé do vzduchu... Je Bohu všechno „vhod“?

Biblický Bůh je antináboženský ve dvojím smyslu. „Anti“ znamená „proti“. Bůh je proti náboženství ve dvou směrech. Zpráve nemůže absolutně snést, když lidé žijí s iluzemi o tom, jaký je a tyto iluze předávají dál – je „proti tomu“; dále biblický Bůh koná „protiklad“ toho, o čem náboženství je. Biblický Bůh není výsledkem žádných lidských představ a rovněž se kvůli našim představám nemění, nýbrž představuje sám sebe!

Opakem náboženství je: zjevení.

Bůh zjevuje sám sebe v Bibli. Svou osobu, hodnoty, cíle, všechno. A vybízí ke změně smýšlení a k obrácení. Bůh je antináboženský. Nikdo, kdo čte Bibli, to nemůže popřít. Bible jasně popisuje, jak Bůh nechal vyhladit pohanské národy kvůli jejich víře v modly, když se k němu nechtěly obrátit. Mnozí v tom vidí pouze úklady krutého Boha. Ale pozor. Uvědom si, že tyto pohanské národy kvůli svému „náboženství“ přinášely svým modlám lidské oběti, děti byly upalovány zaživa, nepřátelé zabíjeni a jezeni – zvrhlosti a ohavnosti vzniklé z „vlastních představ“ o Bohu jsou nepředstavitelné. Bůh, který je zavázán tomu, co je dobré a správné, je donucen učinit takovému hnusu konec, proto je volá k obrácení! Když se lidé obrátit nechtějí, pak je jeho povinností učinit této perverzní bezbožnosti konec jiným způsobem – a to je velmi dobré! Nebo má Bůh prostě lhostejně přihlížet tomu, jak jsou lidé jeden po druhém po tisíce let mučeni, zabíjeni a jezeni?! Bůh je shovívavý a trpělivý, ale Jeho trpělivost má určité hranice, protože je dobrý a musí vyžadovat dobro! Chtěl bych zde hned na začátku citovat jeden Boží výrok a opakovat ho stále znovu, aby zůstal v našich srdcích! Bůh říká:

„Nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít?“
(Ez 33,11)

Bible není náboženskou knihou. To znamená: Bible není výsledkem lidských představ o Bohu. Žádný autor Bible nese-psal svůj náboženský názor o Bohu, nýbrž opak je pravdou. Tito autoři byli částečně náboženští, to znamená, že žili s vlastními představami o Bohu, ale Bůh se jim zjevil a zkorigoval je. Abraham byl např. modloslužebník, tak to stojí v Bibli, předtím, než se mu Bůh zjevil. Když se mu Bůh zjevil, musel zcela opustit prostředí, v němž žil, protože celé toto prostředí bylo ovlivněno náboženskostí, což mělo dopad na všechny oblasti života. Bůh chtěl, aby Abraham uspořádal svůj celý život nově s Ním, proto musel zcela opustit prostředí, v němž žil. Pavel byl náboženský. Žil podle svých interpretací Písma a tím konal opak toho, co Ježíš chce. Ježíš se mu musel zjevit a Pavel se musel nechat ve všem zásadně změnit. Bůh je tedy „antináboženský“. Nejlepším prostředkem proti lidským náboženstvím je Boží zjevení, které bychom měli brát vážně v Jeho Slovu. Bohužel se křesťanství stalo na mnoha místech náboženstvím. Lidé drží Bibli v ruce, ale žijí s lidskými tradicemi nebo vlastními interpretacemi Božího Slova.

Možná si myslíš, že tak může přijít kdokoliv a tvrdit: „Nejprve jsem měl vlastní představy o Bohu, ale nyní se mi Bůh zjevil!“ To platí. To samo o sobě není věrohodné, protože to tvrdí téměř všichni bludaři. A přece nám Bůh ve svém slově podává jedinečný důkaz toho, že se těmto lidem opravdu zjevil. Dal jim totiž poselství pro budoucnost, tedy prorocké poselství. Naplnění těchto výroků dokazuje, že za poselstvím stojí někdo Vševědoucí a Všemocný. Vezmi si např. Jeremiáše. Když ve své době vybízel lidi k obrácení a říkal, že ho Bůh poslal, tak mu lidé nevěřili, zbili ho a strčili do vězení. Proč ale dnes miliony lidí věří tomu, že byl Jeremiáš opravdu poslán od Boha? Je to úplně prosté. Jeremiáš neobdržel jen poselství pro lidi své doby, nýbrž také proroctví, která se

naplnila v dalším běhu dějin. Kdo to vidí, jasně v tom rozpoznává, že Jeremiášovo poselství pochází od Vševědoucího a Všemocného.

Bůh je vševědoucí a může předpovídat budoucnost a je všemocný, takže se postará o to, aby jeho rozhodnutí došla naplnění.

Tato souvislost mezi prorokováním a naplněním je jedinečná. Žádné náboženství zde nemůže držet krok. Ani zde není řeč o nějakých „šťastných náhodách“, nýbrž byly předpovězeny 4 světové říše v jejich pořadí (Daniel) a další události až do dnešní doby! Z 31 176 biblických veršů jich 6 408 má prorocký obsah! Proto Bůh říká:

„Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí, a co se mi líbí, uskutečním.“ (Iz 46, 9–10)

Lidé po Bohu chtějí zázrak, pokud v Něj mají uvěřit. Zde je ten zázrak! Ten, kdo zná Bibli a noviny, tento zázrak vidí! Současné události jsou v Bibli konkrétně předpovězeny! Kdo to vidí, ten se nemůže přestat divit! Bible je inspirované Slovo Boží a měli bychom ji brát vážně!

V předchozím verši říká Bůh nad slunce jasněji, že není žádného jiného Boha. Bůh nepřijímá jiná náboženství. Skrze proroctví a jejich naplnění dokazuje, že je jediným Bohem a vybízí k obrácení od každé náboženskosti, neboť každé náboženství vede lidi pryč od Boha a do bludu.

Již v Desateru Bůh říká:

„Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho...“ (Ex 20, 3–4)

„Zobrazení“ bychom mohli rovněž vyjádřit slovem „iluze“ o Bohu! Proč? Protože Bůh takový není a protože to má fatální důsledek pro všechny oblasti života!

Je nebetýčný rozdíl mezi vírou v Boha Bible a náboženskostí. Existuje také „křesťanská religiozita“. Zde se mluví o Bohu a Ježíši, ale ve skutečnosti se tím Bůh či Ježíš nemyslí tak, jak se zjevují v Bibli, ale jedná se o vlastní lidské představy. Skutečností je: v téměř všech náboženstvích člověk jméno Ježíše zneužil. Mluví o „Bohu“ a chce to myslet upřímně, ale Bible je v tomto bodě velice jasná. Ježíš mluvil s nábožensky aktivními lidmi, kteří si mysleli, že slouží pravému Bohu, ale Ježíš jim řekl, že jejich otcem je satan a ne Bůh (J 8, 44). Pavel nazývá satana bohem tohoto světa (2 Kor 4, 4) a jasně říká, že za vlastními představami o Bohu stojí démoni, kteří jsou tím uctíváni (1 Kor 10, 20). Bible rovněž jasně učí, že všechna náboženství jsou ďábelskými napodobeninami, kterými chce satan zabránit tomu, aby se lidé obrátili k živému Bohu – a co je „obrácení“ bez opravdového poznání Boha? Co je „obrácení“ bez nového nasměrování života? Jak by nás Bůh vůbec mohl volat k obrácení, kdyby Mu bylo jedno, čemu věříme a jak žijeme? Ale Bůh nás k obrácení volá! Vybízí všechny lidi, aby opustili svá náboženství a filozofii o Bohu a obrátili se k Němu (2 Kor 6, 14–18; Sk 17, 30). Může se ti to zdát extrémní, nemůžeš však popřít, že tak Bible mluví, že?

Je bludem myslet si, že je Bůh spokojen s tím, když věříme, že existuje. Adam to věděl také a přece byl na cestě špatným směrem! Démoni také věří, že je jen jeden Bůh, ale neobracejí se k Němu! Tady vidíme: víra v Boha, bez morálního obrácení a nového nasměrování života, je satanský blud. Jediný pravý Bůh, ten Bůh, který zjevuje sám sebe v Bibli, je milující morální Bůh a vybízí všechny lidi k morálnímu obrácení! Bůh je antináboženský.

Když se vzdálíme Boží morálce, jádru Boží lásky, tak již z Boží lásky nezbyvá vůbec nic. Zdůrazňujeme tedy: jádrem Boží lásky je Boží morálka. Bůh je zavázán tomu, co je dobré a správné, a právě proto je Bůh dobrý, spravedlivý a „lásky“.

Pouze proto, že je Bůh morální, je Bohem lásky!

Může se stát, že tě tato kapitola rozčiluje, ale při čtení Bible zjistíš, že právě takové je stanovisko Bible. Jestli s tím souhlasíš nebo ne, to je tvá vlastní věc. Pokud s tímto výkladem nesouhlasíš, pak musíš alespoň připustit, že tyto věci nepochází z mého chorého mozku, nýbrž že to tak stojí v Bibli. Já sám za sebe jsem přezkoumal téma proroctví a jejich naplnění a zřetelně vidím, že se v Bibli zjevuje vševědoucí a všemocný Bůh, který světovými dějinami dosahuje svých cílů. Rozhodl jsem se brát toto zjevení vážně a uspořádat svůj život podle Božího Slova. Poté, co jsem spatřil, že se vševědoucí a všemocný Bůh věrohodně zjevuje, naléhavě jsem potřeboval porozumět rovněž Boží lásce a spravedlnosti tak, jak Bůh tato témata zjevuje ve svém Slově. Nyní se budeme věnovat tématu „Boží spravedlnost“.

BOŽÍ SPRAVEDLNOST

KAPITOLA 4

Již jsme viděli, že se Bůh zavázal tomu, co je dobré a správné. Boží svatá spravedlnost má svůj původ v Boží svaté morálce. Bůh má konkrétní správné představy o dobru a zlu, správném a nesprávném a tato měřítko zůstanou po celou věčnost neměnná. Ale téma „spravedlnost“ musíme uvážit také z jiné stránky.

Když v západním světě slyšíme pojem „spravedlnost“, pak okamžitě myslíme na zákony a porušení zákona a s tím spojený soud a zasloužený trest. Ale:

Spravedlnost je v první řadě vztahový pojem

Věc se má totiž tak, že spravedlivé a nespravedlivé jednání se odehrává ve vztazích. Uvedu příklad: když u mých dveří zazvoní nějaký cizí člověk a bude u mě chtít bydlet, tak nebudu nespravedlivý, když jej pošlu do hotelu! Když však „zatuká“ moje žena a já ji pošlu do hotelu, tak je to jistojistě „nespravedlivé“ – pak ve vztahu něco nehraje! Když si počínáme spravedlivě, tak jednáme jinak s policistou a jinak s přítelem, jinak se šéfem a jinak s našimi příbuznými. Ke všem ženám světa se chovám jinak než ke své ženě, aniž bych byl nespravedlivý... Vidíme tedy: spravedlnost je vztahový pojem a není možné veškeré spravedlivé jednání formulovat do zákonů!

Důležité je: Bůh je spravedlivý. Chová se spravedlivě ve všech vztazích a nikdy nejedná nespravedlivě.

Nyní pokročíme o krok vpřed a přemýšlejme o následující skutečnosti:

Spravedlivé myšlení a jednání je zaměřeno osobně na Boha

Jako vztahové bytosti se učíme a zaměřujeme na druhé, co se týče spravedlivého a nespravedlivého jednání. Musíme však pochopit, že se musíme v první řadě zaměřovat na Boha, respektive na Ježíše. Měli bychom žít jako Ježíš:

„Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.“ (1 Jan 2, 6)

Měli bychom být svatí, tak jako Bůh je svatý

„Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1 Pt 1,16)

Podívejme se na to pořádně.

Po stvoření nebe a země stvořil Bůh lidi, aby s nimi společně žil. Bůh stvořil lidi ke svému obrazu! To mimo jiné znamená:

Člověk je stvořen na Boží úrovni. Člověk je ale také stvořen ke vztahu s Bohem. Člověk potřebuje Boha, aby byl člověkem! Z člověka jako věrného Božího obrazu se bez Boha coby vzoru stává karikatura!

Bůh stvořil lidstvo rovněž s inteligencí, svobodnou vůlí, svědomím a morální podstatou. Jen proto jsme schopni lásky! Protože Bůh nás zavázal tomu, co je dobré a správné. Můžeme dobrovolně a z přesvědčení činit to, co je dobré a správné. Můžeme se těšit z dobrého a správného života, stejně jako se raduje sám Bůh. Bůh miluje nás lidi jako sám sebe, neboť Boží láska je svobodná od sobectví či egoismu. Pak není přespříliš žádat, abychom milovali Boha a své bližní jako sami sebe – a přitom se radovali nebeskou radostí!

V ráji neexistovala pro lidi žádná psaná přikázání jako: „Nebudeš lhát, nepokradeš,...“ Znamená to, že Bůh prostě přenechal morální vývoj nám lidem? Ne. „Spravedlnost“ je vztahový pojem!

Jako Boží obraz by se měl člověk ve všem orientovat podle Boha!

Často jsme služebně na cestách a hostí nás různí lidé. Při té příležitosti jsme ještě nikdy nezažili, že by nám někdo strčil do ruky psaná pravidla své domácnosti. Děláme tedy jako hosté cokoliv chceme? Ne! Je to

nepsaný zákon,

že se host prostě orientuje podle pána domu. Když si u dveří do domu zuje boty, tak to uděláme také. Čekáme zcela jednoduše na to, kam si můžeme sednout a neobsloužíme se sami z ledničky,... To je přece normální – a zde je

„norma“

Člověk by se měl ve všem orientovat podle Boha – to platí pro všechny životní cíle, hodnoty, priority, motivy, platí to pro veškeré myšlení, mluvení a jednání!

Zde je řeč o „nepsaném zákoně“, že se člověk řídí podle „pána domu“. Přesně to chce z hloubi srdce Bůh! Nestačí Mu, že se „pouze“ řídíme pravidly a přikázáními, možná dokonce ze špatných motivů jako je strach, samospravedlnost, touha po uplatnění či hamižnost, nýbrž Bůh chce, abychom svobodně a z přesvědčení žili v harmonii s Ním a Jeho láskou, protože Bohu rozumíme a milujeme Ho (pokud rozumíme tomu, co je Boží láska). K tomu patří Pavlův výrok, že žijeme v Duchu a ne podle litery zákona. Tím ale nemyslí, že můžeme porušovat Boží přikázání,

nýbrž život v Duchu je život osobního vztahu s Bohem, osobního zaměření se na Boha, život v harmonii s Bohem a Jeho morálkou!

CO JE OBRAZ BOŽÍ?

Dnes již bychom nevěděli, co to znamená, že je „člověk obrazem Božím“, protože první lidé se od Boha oddělili a z Božího obrazu se stala karikatura. Skutečností je: bez Ježíše – „druhého Adama“ – už bychom nevěděli, co je to Boží obraz. Ale v Božím slově se o Ježíši, tak zvaném druhém Adamovi, píše:

„On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty,“ (Žd 1, 3)

Vidíme tedy: základem toho, že jsou lidé obrazem Božím, je „svatá Boží podstata“ v lidech – Ježíš ve svém bytí, myšlení, mluvení a jednání uskutečňoval svatou Boží podstatu. Ježíš uskutečňoval Boží lásku skrze slova pravdy a skrze laskavé a dobrotivé skutky a činy. Ať již Ježíš dělal či říkal cokoli, byl vždy v harmonii s Boží láskou. Ve všem dobru, které Ježíš říkal či dělal, nejednal nikdy proti Boží morálce! Neboli jinak řečeno: Ježíš nikdy nezhřešil! V současnosti již rouhání nezná hranic. Ježíš je znázorňován jako playboy či jako homosexuál, ale Ježíš žil v každé oblasti života čistě a svatě. Na lži, že Ježíš měl něco s jistou Marií, není ani špetka pravdy. Je to jen další pokus vtáhnout Ježíše do špíny hříchu, aby si člověk ospravedlnil své vlastní hříchy. Ježíš nehřešil. Žil v naprosté harmonii s Bohem a žil morálně. A tak bychom měli žít v Boží lásce i my. Bůh chce ve světě realizovat své svaté bytí v lidech a skrze lidi.

A přesto Ježíš činil stále znovu věci, které jeho bližní posuzovali špatně, protože byli uvězněni ve svých náboženských tradicích a pevně se drželi „lidských přikázání“ namísto přikázání Božích. „Náboženští lidé“ chápali Boží přikázání chybně, jako např. přikázání o dni odpočinku. Nerozpoznávali za tím dobrý

Boží záměr, týkající se odpočinku, času pro duchovní věci, času pro prokazování dobra druhým, ... Ne, náboženským lidem šlo jen o zákaz aktivity, a proto je rozpálilo dobřela, když viděli, že Ježíš v sobotu chodí a uzdravuje. Byli slepí k Boží lásce a jednání a zjevení povaze laskavosti, soucitu, milosrdenství, ... Viděli pouze to, že je Ježíš v sobotu aktivní a chtěli Ho kvůli tomu zabít. Nepoznávali, že Ježíš sobotu nezesvěcuje ani neodepisuje jako nedůležitou (jak dnes mnozí tvrdí), nýbrž Ježíš naplnil svatý Boží šabat Boží láskou; zatímco ostatní soudili, že Ježíš zrušil přikázání o sobotě, a proto je spolčen s ďáblem. Ale to ti lidé byli na omylu, nikoliv Ježíš! Bohu jde o podstatu přikázání, ne o „zákaz“! Skutečností je: Ježíš nikdy neporušil přikázání o dni odpočinku, tak jak je Bůh dal! Nikdy je také nezrušil! Naopak, sobotu světil a naplnil ono přikázání láskou a životem. Tak bychom i my měli dodržovat šabat.

Žádní rodiče nedají svým dětem do kolébky napsané zákony, to by bylo „nenormální“. Normální je ale skutečnost, že jsou rodiče dobrým vzorem a dítě formují ve vztahu prostřednictvím svého života a chování – to je „nepsaný zákon“. Život a příklad rodičů je pro děti zákonem! Někteří říkají: výchova je, když se děti naučí nedělat to, co dělají rodiče... Ale tak to není. Z toho jsou děti pouze zmatené. Berou si příklad z dospělých a to je dobré. Snad mají dobré vzory!

To platí také ve vztahu k Bohu. Bůh je zosobněná spravedlnost. Bůh je zosobněný zákon. Člověk by se měl ve všech hodnotách a životních otázkách řídit osobně podle Boha. To je normální – Bůh osobně je normou. Člověk byl ve sféře vlivu svatého Boha (v ráji) svatě formován samotným Bohem. Pouze tak byl člověk odleskem Boží slávy a obrazem Jeho osoby (Žd 1, 3). Člověk potřebuje Boha, aby byl v tom nejvlastnějším smyslu slova člověkem.

V současné době se hodně mluví o tématu „ospravedlnění z víry“. Ze zásady je správné, co Luther v Bibli objevil, ale často se přitom zapomíná na to, že pravý život křesťana nespočívá

ve známosti a přitakání těmto teologickým tezím, nýbrž že tato teologie je předpokladem proto, abychom mohli přijít k Bohu! Petr to vyjadřuje velmi dobře:

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.“ (1 Pt 3, 18)

Zde nestojí, že spravedlivý zemřel za nespravedlivé, aby žili s vědomím ospravedlnění, nýbrž je tu napsáno, že máme přijít zpátky k Bohu! „Ospravedlněný“ člověk se vyznačuje tím, že se obrací k Bohu a chová se k Bohu „spravedlivě“, nejen žije s určitou vědomostí! Spravedlivé a nespravedlivé jednání se vždy odehrává ve vztahu. Otázkou je: jak se chováš k Bohu? Bůh chce, abychom s Ním jednali jako s Bohem! Zcela prostě, nic víc a nic méně! Bůh volá nás lidi k obrácení, protože my s Ním nejednáme jako s Bohem, což má fatální důsledky pro náš život! Neznáme Ho, nestaráme se o Jeho cíle, hodnoty, priority a zákony, děláme si, co chceme a při tom hřešíme, ... Bůh nás volá k pokání! Bůh chce, abychom znovu vešli do osobního vztahu s Ním. Ježíšova smrt na kříži nás ospravedlňuje před Bohem, to je pravda, ale cílem není vědomost o těchto věcech, nýbrž naše spravedlivé jednání vůči Bohu, nám samým a našim bližním. Pouze ten, kdo jedná spravedlivě vůči Bohu, může spravedlivě jednat i se svými bližními.

JAK SE STAL ČLOVĚK NESPRAVEDLIVÝM

KAPITOLA 5

Satan věděl, že je člověk Božím obrazem a že dostal od Boha zodpovědnost za tento svět. Kdyby se satanu podařilo, aby ho lidé poslouchali, tak by se stal pánem světa, neboť zde existuje určitý princip. Ten, koho posloucháš, je tvým pánem a ten, kdo tě poslouchá, je tvým služebníkem! Satan ale nemohl lidi k ničemu nutit, protože člověk je Bohem stvořený dokonale. To neznamena, že je člověk automaticky svatý a spravedlivý, nýbrž:

U lidské dokonalosti se jedná o naši schopnost moci *dobrovolně a z přesvědčení* činit dobré a správné.

Jeden komunista se mě jednou zeptal, jak mohu mluvit o dokonalém stvoření, když se člověk od Boha odvrací a ze země se tak stává dáblský začarovaný kruh?! Já jsem ho upozornil na existenci rozdílu mezi dokonalostí a funkčností. Onen komunista nedomyšleně předpokládal, že dokonalý člověk musí mít nějakou „implantovanou, svatou úroveň“, ale já jsem se ho zeptal: „Kdo je dokonalým člověkem? Ten, kdo činí dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení? Nebo ten, kdo jako robot nemá žádnou jinou možnost než automaticky činit to, co je dobré a správné“

né?“ Ten komunista ihned uznal, že dokonalý člověk činí dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení! Uvědomuješ si tuto lidskou dokonalost? Bible zdůrazňuje svobodnou vůli člověka. Bůh nechce, abychom činili dobré a správné pouze z donucení nebo ze strachu, ale dobrovolně a z přesvědčení!

*„Avšak bez tvého souhlasu jsem nechtěl nic udělat, aby tvá **dobrota** nebyla jakoby vynucená, nýbrž aby byla **dobrovolná**.“ (Fm 14)*

Bůh chce, abychom činili dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení! V tomto smyslu byl člověk Bohem dokonale stvořen – a v tomto smyslu je člověk dokonalý až doposud! Každý člověk se může zaměřit na Boha a Jeho slovo a žít podle něj dobrovolně a z přesvědčení! Pak by byl spravedlivý. Když se od toho odchýlí, tak je nespravedlivý.

Bůh nepůsobí svou svatou, spravedlivou a ke svému obrazu tvarující podstatou ve vůli člověka bez jeho spolupráce, nýbrž Bůh se setkává s člověkem ve své Boží lásce a nekonečné laskavosti tak, aby člověk chtěl dobrovolně a z přesvědčení přestovat společenství s Ním, aby uviděl Boha jako laskavého Pána, aby Ho miloval, důvěřoval Mu a poslouchal Jej. **Skutečnost člověka jako svatého Božího obrazu a s tím spojeného spravedlivého myšlení, mluvení a jednání byla zcela přirozeným důsledkem nenuceného a láskyplného společenství člověka s Bohem.**

Ostatně: když mluvíme o této dokonalosti člověka, pak mluvíme o **lásce**! Vše, co děláme s láskou, to děláme dobrovolně a z přesvědčení! Nikdo mě nemusí nutit, abych jezdil na motorce, nikdo mě nemusí nutit, abych chodil na procházky se svými psy, nikdo mě nemusel nutit, abych si vzal svou manželku, udělal jsem to dobrovolně a z přesvědčení! To platí také ve vztahu s Bohem. Bůh je láska a chce žít ve společenství s lidmi, kteří Ho rovněž milují, s lidmi, kteří s Ním chtějí žít dobrovolně a z přesvědčení!

**Boží láska je základem lidské schopnosti
získávat správná přesvědčení
a činit dobrovolná rozhodnutí**

Ale pozor! Ne všechno, co chceme dělat dobrovolně a z přesvědčení, je „láska“. Mnohé z toho je prostě hřích. Něco špatného se nestane dobrým pouze proto, že to „milujeme“. Když spolu dva lidé mají sex, aniž by byli manželé, tak je to prostě smilstvo a hřích, i když se navzájem milují. To je něco, co Bůh ve své lásce nemůže připustit, protože Bůh vidí víc než ti zamilovaní! Vidí např. nemanželské děti, kde jeden z rodičů chybí! Vidí sobecké uspokojení, které je slepé k zodpovědnosti skutečného vztahu, a mnoho dalšího! Proto zůstává hřích v Božích očích hříchem, i když nám to není vhod!

Bůh stvořil lidi v tomto láskyplném vztahu k Sobě. První, o čem byl člověk přesvědčen, když mohl spatřit Svořitele a stvoření, byla tato skutečnost: „Bůh je láska, miluje mě a všechno úžasné stvořil!“ Člověk poznal, že je Bůh dobrý! Adam viděl, jak Bůh vše spravedlivě spravuje. Další věcí, kterou člověk vnímal, byla čistá, nenucená a přirozená vzájemná láska s Bohem a se stvořením. Jako obraz Boží žil člověk dobrovolně a z přesvědčení s Bohem. Jako obraz Boží se člověk dobrovolně a z přesvědčení řídil podle Boha a Jeho hodnot, priorit a cílů. V této pozitivní sounáležitosti byl člověk ustanoven za správce světa. Člověk uskutečňoval Boží slávu a svatost ve světě – protože žil dobrovolně a z přesvědčení v harmonii s Bohem (a Jeho morálkou).

Satan nemohl lidi k neposlušnosti vůči Bohu nutit. Ale tušil, že by se mohl stát pánem světa, kdyby člověka přivedl k tomu, aby změnil svá správná rozhodnutí a poslouchal jeho a nikoliv již Boha. Jediná možnost pro něj spočívala v tom, namluvit člověku pochybnosti a lži o Bohu. To je způsob, kterým satan postupuje až dodnes, aby lidi odpoutal od Boha nebo je od Něj držel oddělené v životě hříchu. **Boží Slovo nám jasně ukazuje, že satan má přístup k lidským myšlenkám (Ef 2, 1).** Satan ví, že budeme

vždy dobrovolně činit to, o čem jsme přesvědčení, a tak pracuje na našich přesvědčeních!

Aby první lidi oddělil od Boha, namluvil jim satan v zásadě to, že by mohli být jako Bůh, kdyby byli vůči Bohu neposlušní! Satan řekl:

„Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ (Gen 3, 5)

Mnozí si myslí, že ten příběh s „ovocem“ je pohádka, ale je třeba, aby sis uvědomil, že zde nejde o to ovoce, ale o to, co je s ním spojeno! Když politik nějaké atomové velmoci stiskne „červené tlačítko“, tak zní směšně, když poté jeden z mála přeživších řekne: „Celý svět je zničený jen proto, že někdo stiskl červené tlačítko!“ Tak tomu však není! Člověk věděl, že toto jediné ovoce nesmí jíst. Bůh mu jasně řekl, že následkem toho je smrt! Adamovi bylo jasné, že by tím vyjádřil vzpouru proti Bohu, kdyby to přesto učinil. A přece mu satan namluvil, že v žádném případě nezemře. To znělo logicky, jak by měl také zemřít, když bude jako Bůh?! Poté, co si člověk nechal satanem namluvit, že může sám být Bohem, měl již jen tento jediný cíl a vzal si z toho ovoce. Fatálním zřejmě nebylo sněžení toho ovoce samo o sobě, nýbrž s tím spojený záměr a touha člověka být svým vlastním pánem a jeho neposlušnost. Mnozí mluví o „pádu do hříchu“. Ale toto slovo v Bibli nestojí. Zní to jako nějaké „nedopatření“, protože nikdo nepadá dobrovolně! Slovo „pád“ se sem opravdu nehodí, protože zde se jedná o vědomý čin neposlušnosti a vzpoury. Chtěli mít „svůj ideální svět“ sami pro sebe! Nechtěli ale být zlí! Nechtěli se stát lháři a pokrytci a už vůbec ne vrahy – to všechno v té době neexistovalo. Přečti si sám v Bibli, co lidé chtěli: chtěli být jako Bůh – a jaký je Bůh? Bůh je svatý, spravedlivý a plný lásky!

Lidé přistoupili dobrovolně na satanovy myšlenky a byli neposlušní vůči Bohu. Satan je v Bibli nazván „andělem světla“

(2 Kor 11, 14). Vedl první lidi za světlo, **tedy za sebe samotné**, a tím krok za krokem, pomalu ale jistě, od myšlenky k činu, do naprosté temnoty.

Satan se v Bibli označuje také jako „diabolos“, což v překladu znamená „působící zmatek“. Všechno „nemorální“ má svůj původ zde. Existují lidé, kteří si myslí, že činí dobro, ale činí zlo. Existují lidé, kteří mluví o „lásce“, ale žijí v perverzním smilstvu. Každý den se tisíckrát stane, že se lidé dopustí hříchu a chtějí se ospravedlnit, že tím chtěli dosáhnout něčeho dobrého... Je to tak, jak říká Pavel: satan je „bohem“ tohoto světa. Vedl lidi za světlo, tedy za sebe samotné, a tím krok za krokem, pomalu ale jistě, od myšlenky k činu, do naprosté temnoty a věčného zatracení.

JAK JEDNÁ BŮH S NAŠÍ VINOUB

KAPITOLA 6

Co se stalo, když první lidé zhřešili proti Bohu? Nejprve vůbec nic. Žádný blesk z nebe! Nepadli mrtví k zemi! Místo toho čteme, že se Bůh chtěl večer podle svého zvyku procházet s lidmi po zahradě. Nevěděl tedy Bůh, co se přihodilo? Jistěže Bůh věděl, co se stalo. Bůh se mohl okamžitě objevit na scéně a zprostředkovaně a hromobití dovést lidi před nějaké plátno, aby jim ukázal všechny ty hrůzy, které se v budoucnosti na světě odehrají – „a to všechno kvůli vašemu hříchu!!!!!!“ Bůh mohl s těmito lidmi docela zkoncovat! Ale to On neudělal. Místo toho šel Bůh večer na procházku a hledal lidi, protože to lidé poprvé v životě nechtěli sami! Když je Bůh našel v úkrytu za keřem, zeptal se Adama, jako by nic nevěděl:

„Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ (Gn 3, 11)

„Nejedl jsi...??“ Jakoby to Bůh nevěděl jistě! Proč postupuje Bůh takto? Je to úplně jednoduché! Protože chce vidět naše srdce! Jak zacházíme se svým osobním hříchem? Je nám líto, že jsme zhřešili a uznáváme svou vinu, anebo umlčujeme své svědomí? Zhroutil se nám svět, anebo děláme, jako že to nic není? Adam mohl být zdrcený svým jednáním, mohl přiznat svou neposlušnost,

nejenom že mohl, nýbrž musel! Ve svém svědomí věděl, že je k tomu zavázán! Ale právě zde se dostavuje další hřích. Nejprve jedná člověk proti Boží morálce a Božímu příkladu a zákonu a pak se zpěčuje poslouchat své svědomí. Adam už nebyl spravedlivý, ale „samospravedlivý“ – a samospravedlivý člověk hledá spokojenost v tom, aby svou vinu přesunul na jiné. Adam hodil vinu na svou ženu: „Ta žena, kterou *ty* jsi mi dal,...“ A zde se projevuje celá Adamova podlost a zlomyslnost! Vidiš to přesunutí viny? „Ty jsi na vině, protože ty jsi mi tu ženu dal!“ Nejprve zhřeší a pak se snaží ospravedlnit tím, že shodí vinu na jiné a na Boha. Neznáš to odněkud?

Nezkoušel jsi již také shodit svou vinu na jiné, když jsi s ní byl konfrontován? Nedělal jsi již také Bohu výčitky, že On je viník všeho toho utrpení na světě, neboť On to přece všechno stvořil? Nesčíslní lidé žalují Boha za nespravedlnost a nenapadne je, že my lidé jsme ti samospravedliví a nespravedliví.

Žena také našla viníka! „Satan je na vině!“ Aměla pravdu! Zde vidíš: člověk může mít pravdu, a přesto být nespravedlivý! Adam měl pravdu! Žena s tím začala! Eva měla také pravdu! Satan byl na vině! Ale obrátit se ani jeden z nich nechce. Mít pravdu a jednat nespravedlivě, v tom jsme my lidé mistři světa.

Adam se rozhodl pro cestu bez Boha. Když ho Bůh zavolal, tak přišel, ale přišel neochotně, přišel proti své vůli a jeho odpověď byla zlovolná! V Bibli je popsáno hodně divů. Jeden z největších divů se odehrává zde. Divím se tomu, že Bůh do Adama kvůli jeho zlomyslnosti neuhodil bleskem a nespálil ho na suť a popel. No skutečně! Bůh mu přece řekl, že zemře smrtí, pokud bude jíst ono ovoce! Proč to Bůh neudělal?

To, co mě vždycky znovu uvádělo v úžas, je ta skutečnost, že Bůh nechal člověka jít svou cestou. Ježíš se k této skutečnosti vrátil, když o 4 000 let později vyprávěl podobenství, jež se stalo jedním z nejznámějších příběhů na světě. Je to podobenství, v němž jde o opuštěného otce, spíše než o „marnotratného syna“. Jeden otec měl dva syny a jeden z nich chtěl své dědictví,

aby mohl sám sebe realizovat. Pro něj byl otec již předem mrtvý – „dej mi dědictví!“ Vidiš celou tu surovou nestydatost? Pro toho syna otec zemřel. Nemohl jsem nikdy úplně pochopit, proč Ježíš vyprávěl ten příběh tak, že otec synu dědictví dá a nechá ho jít! Bez jediné výčitky! Ale kdyby onen otec reagoval tak, jak by to asi mnozí z nás udělali, tak by toho syna za tuto bezcitnou zlovolnost střelil brokovnicí nebo na něj pustil pitbula nebo ho alespoň vydědil! Ale potom by se ten syn ve své existenční krizi ke svému otci neobrátil! To je pointa tohoto příběhu!

To, že ten otec dá svému synu dědictví a nechá ho jít, nám ukazuje Otcovu hlubokou lásku a moudrost. Bůh ve své lásce doufá, že se dobrovolně a z přesvědčení obrátíme, proto nechává nás lidi jít.

Jen tak se může nejhlubší bod hříšné seberealizace stát bodem obratu, kdy se dobrovolně a z přesvědčení obrátíme, jak to vypráví Ježíš v onom příběhu. Syn ztratil na cestě pryč od otce jakékoliv měřítko pro to, co je pro něj a ostatní dobré, nebo když to vyjádříme jednodušeji: „Párty! Život na úrovni! It's my life! Dělán si, co chci! Po mně potopa! ...“ Syn přišel, jako my všichni, do své vlastní existenční krize – skončil jako pasák vepřů. To byla pro židovské posluchače skutečná opovržlivost. Prasata u nich platí za nečistá zvířata, mnozí by ani nikdy nevzali slovo „prase“ do úst. Ježíš jim tím dává jasně najevo, že my lidé žijeme v bahně. Nikdo si nemůže namlouvat, že je Bohu jedno, jak žijeme. Syn chtěl hladem jíst dokonce krmivo pro prasata, řekl Ježíš, ... Nejpозději v ten moment se jeho posluchačům udělalo zle. Ježíš nám tím chce dát na srozuměnou, jak odporný je před Bohem život, který jsme si sami zvolili, je to hnus! Vidíme ale také dynamiku hříchu. Když syn odešel z domova, nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že jednou bude jako pasák vepřů dychtit po prasečím žrádle! Ale moc hříchu nás táhne hlouběji a hlouběji, takže brzy děláme věci, které jsme nikdy dělat nechtěli! Kolik

lidí chtělo žít naplno a najednou se ocitne v začarovaném kruhu, z něhož nenachází cestu ven. Ale tam, v tom nejhlubším bodě, přišel ten syn sám k sobě a přemýšlel o otci a svém životě a poté došel k následujícímu závěru:

„Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě.“ (Lk 15, 18)

Bůh ve své lásce čeká na naše pochopení a na to, že se k němu dobrovolně a z přesvědčení obrátíme a bude s Ním znovu žít v harmonii! Později ještě uvidíme, co je pravé obrácení.

Otec v tomto Ježíšově příběhu nechává syna jít, protože ho miluje a protože to je jediná možnost, aby se syn dobrovolně znovu obrátil. Kdyby po něm otec házel kameny, tak by ten syn rovněž upadl do krize, ale věděl by: „Domů chodit nemusím, můj otec už mě jistě nechce vidět.“

Nyní rozumíš také tomu, proč Bůh nechal první lidi odejít. Protože Bůh je láska. Bůh měl právo proměnit lidi v suť a popel, ale to není to, co chce.

„Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ez 33, 11)

Proč je na světě tolik nespravedlnosti a utrpení? Proč Bůh vždy nezasáhne? Chtěl bych ti odpovědět pomocí příkladu. Když v bývalé Jugoslávii zuřila válka, snažil se norský prezident Stoltenberg přimět jednotlivé strany k míru. Jedna televizní reportáž ho při tomto úsilí ukazuje. Pak ho vidíme, jak letí zpátky do Oslo a tam bloudí ulicemi a hledá svou dceru závislou na drogách, jež znovu zmizela, aby je sehnala. Jaký kontrast. Dělá vše pro světový mír a doma je rovněž katastrofa. Jede v noci ulicemi, potom svou dceru spatří! Zaparkuje, vystoupí, jde ke své dceři, aby ji vzal do náručí... a zůstane stát. Na jejím postoji vidí, že ona ne-

chce. Je to skutečně dojemné až k pláči. Otec nemůže svou plnoletou dceru nutit k tomu, aby dělala to, co je dobré a správné! Nemůže k tomu nutit ani válčící strany v Jugoslávii! Stejně je to u Boha. Nemůže nás nutit k tomu, co je dobré a správné. Kdyby to udělal, tak by to na celou věčnost znamenalo, že Ho lidé poslouchají jen proto, že z Něho mají strach. Bůh by se už nezbažil image diktátora, tím On ale není! Bůh chce, abychom s Ním žili dobrovolně a z přesvědčení! V diktatuře neexistují volby! Demokracie a svoboda možnost volby předpokládají. Stejně je to u Boha. Bůh chce, abychom se pro Něj rozhodli – z přesvědčení! V nebi budou jen lidé, kteří chtějí s Bohem žít dobrovolně a z přesvědčení!

Ježíš vypráví, že když se ztracený syn vydá na cestu zpět domů, otec ho zpozoruje již z dálky a běží mu s otevřenou náručí naproti a obejmě ho, líbá ho! Tato otevřená náruč je obrazem Ježíše na kříži. Tady pro nás Bůh rozevírá svou náruč a chce přijmout každého, kdo se upřímně obrátí!

Jestli se však ptáš, proč je na světě tolik utrpení, pak je odpověď jednoduchá: protože lidé činí dobrovolně a z přesvědčení zlé a nechtějí žít v harmonii s Boží vůlí.

Jestliže se ptáš, proč Bůh nezasáhne, pak existuje několik věcí, které je potřeba vzít v úvahu. Jednou z odpovědí však je: protože Bůh je láska. Mám tím na mysli: protože Bůh nás lidi nemůže nutit k tomu, abychom činili dobré a správné. Ale On informuje! Prosí! Varuje! Umírá za nás na kříži! Je shovívavý a milostivý a čeká na naše obrácení.

SATANOVA VLÁDA A VLIV

KAPITOLA 7

Když lidé začali naslouchat satanovi, chtěli mít božský život a být jako Bůh a nevědomky učinili satana svým pánem. Dnes si myslíme, že jsme svými vlastními pány a že jsme nezávislí, protože satana nemůžeme vidět! Ale Bible nás jednoznačně učí, že satan a zlí duchové vládnou v povětrí a mají neustále přístup do našeho myšlení (Ef 2, 1–3). Satan zůstává pro nás lidi co nejděle neviditelným, protože největšího vlivu může dosáhnout tam, kde ho člověk nevnímá a myslí si, že se jedná o jeho vlastní myšlenky, které nikdo nevidí! Přitom Bůh je vidí zcela jasně a pocházejí od satana!

Satan nám podstrkuje své úmysly, myšlenky a návrhy a my jsme v nebezpečí, že je budeme chápat jako své vlastní myšlenky a přistoupíme na ně. **Kdo nedokáže rozeznat Boží vnuknutí od satanových, ten je vydaný napospas moci hříchu a žije pod vládou satana.** Není to tak, že satan přináší „vnuknutí“ jen naprosto zlým lidem, nýbrž každý člověk to zažívá nescetněkrát denně! „Udělej toto, nechej tamto, tohle musíš mít také, nejsi nikdo, jsi nejlepší, dokaž, kdo jsi, nenech si to ujít, vymluv se, vždyť je to jen legrace, pro jednou se nic nestane,...“ Satanova vnuknutí po nás šlehají neustále a pomalu, ale jistě nás vtahují do začarovaného kruhu světských cílů, hodnot, priorit a motivů. Satan zpracovává naše přesvědčení a výsledkem je světský život, zapletený do nespočetných myšlenek, hříšných činů nebo

hříchů z opomenutí něčeho dobrého. Když satan někoho přivede do hřichu, tak tím vytvoří špatný vzor pro dalšího, který ho napodobí. Když satan přivede někoho k tomu, aby se k druhému choval nespravedlivě, tak tím vyprovokuje i hříšnou reakci. Zajímavé na tom však je, že se člověk přirozeně vidí v právu! Ten druhý si přece začal! Tak se ze světa stává začarovaný kruh a fatální je na tom tato skutečnost: svůj život neznáme jinak než s těmito hříšnými myšlenkami a skutky! Myslíme si, že je to normální, protože nemáme žádné „svaté“ srovnání. Bůh už není naším vzorem, nýbrž jsou to bezbožné hvězdy a upadající společenské poměry! Mnozí, kteří takto žijí, věří v Boha! Mnozí z nich chodí do kostelů, ale neobracejí se. To je ten problém! Rádi chodí do kostela, ale půjdou i se svým kostelem do zahynutí, pokud se neobrátk k Bohu, bez ohledu na to, jaké postavení v církvi mají!

Pro satana existuje ještě jiné jméno, „*diabolos*“, což v překladu znamená „působící zmatek“. Možná chceme konat dobré a správné, ale bez Boha jako měřítka jsme vydáni napospas samospravedlnosti. Bin Ladin si myslel, že je v právu, Američané si také myslí, že jsou v právu, ... V Africe každoročně onemocní AIDS znásilní tisíce nezletilých, protože jsou skálopevně přesvědčeni o tom, že se tím uzdraví! Kdo jim to namluvil? V mnohých zemích jsou dodnes obětovány děti a ti, kteří to dělají, si myslí, že je to správné! My říkáme, že je to ďábelské! V Albánii se dodnes praktikují krevní msty. Když někdo zabije někoho z mé rodiny, tak musí někdo z mé rodiny zabít někoho z té druhé rodiny a tak to pokračuje dál! Říkáme, že je to začarovaný kruh násilí, ale Albánci říkají: „My tím prokazujeme čest své rodině! Vy ale strkáte své rodiče do domova důchodců! Něco tak sprostého bychom my nikdy neudělali!“

Vidíme tedy: celý svět vězí v hodnotovém chaosu. Co je dobré a co ne? To se dotýká i naší společnosti a rodiny, našeho osobního života i sborů! Na každém setkání mládeže se diskutuje o těchto otázkách: „Proč ne sex před manželstvím? Kde stojí

psáno, že nesmíme kouřit? Proč by člověk neměl poslouchat světskou hudbu? Vždyť to dělají všichni! Proč nemáme hrát hry, kde je násilí – vždyť je to jen hra! Jaké jsou námitky proti homosexualitě? Co by mělo být na mém oblečení „necudného“? ...“ Naše společnost dosáhla takové míry bezuzdnosti, že to zastihuje všechno, co bylo doposud, co se týče nespravedlnosti, perverze a násilí! Nejen, že v hudebních vysílačích udává v současné době tón sex, ale ve vysílaných „videoklipech“ se mezitím začala vědomě kombinovat sexualita s okultismem a brutalitou! Časopisy pro mladé navádějí ke smilstvu a zbožňování člověka, v oficiálních denících jsou dospívající vyzýváni k tomu, aby měli nejprve sexuální zkušenosti s partnery stejného pohlaví, „kdo ví, co kdyby se to někomu líbilo víc!“ A naše děti vyrůstají v takovém převráceném světě a vnímají to jako „normální“! Jsou s tím ustavičně konfrontovány a nerozumí tomu, co ti „křesťanští rodiče, odtržení od reality“ pořád mají?!

Bez osobního vztahu s Bohem se z Duchem naplněného a svatého bytí stane bytí bezbožné – z obrazu se stane karikatura. Když se první lidé oddělili od Boha, tak možná přivedli na svět inteligentní děti, ale už to nebyly žádné obrazy Boží, nýbrž jen obrazy člověka (Gn 5, 3). Od té doby jsou děti formovány pouze rodiči a nikoliv již svatým Bohem a výsledek můžeme dnes vidět.

Trváme na tom, že spravedlnost je vztahovým pojmem. Skrze nespravedlivé jednání (neposlušnost) se člověk stal nespravedlivým a tím ztratil pozitivní vztah k Bohu. Adamovi potomci jsou nespravedliví ve dvojím ohledu. Zaprvé jim chybí harmonický vztah s Bohem a za druhé je každý člověk nespravedlivý ve vztahu k Jeho hodnotám a skutkům.

Zajímavý je tento fakt: dokonce, i když se jen podíváme na bezbožná a upadající měřítka naší společnosti, musíme si přiznat, že jsme se ani zdaleka nestali „spravedlivými“.

Všichni lidé mají tu zkušenost, že se ozve morální přesvědčení či svědomí – a my je ignorujeme! Tváří tvář této skutečnosti jasně vidíme, že každý člověk je hříšník a že je mu to známo.

BOŽÍ ZÁKON

KAPITOLA 8

Poté, co se první lidé oddělili od Boha a plodili děti, tak bylo rozšíření začarovaného kruhu po celé Zemi jen otázkou času, neboť všichni lidé žili pod vlivem satana. Ale Bůh měl již připravený plán, jak nás lidi zachránit!

Tak povolal Bůh Abrahama, který byl svého času zaslepeným modloslužebníkem, aby z něho ve své milosti učinil nového člověka. Bůh mu chtěl požehnat a v něm měly dojít požehnání všechny národy! (Gn 12, 1f)

Skrze Abrahama a jeho potomky povolal Bůh k životu nový národ, národ, který měl znovu uvést Boží slávu ve známost ve světě: národ Izraele! Zajímavé je, že Izrael znamená „vítěz“. Muž, který od Boha dostal toto jméno jako první, se nejprve jmenoval Jákob. To znamená „podvodník“. To má symbolický význam. V tomto světě jsme ve všech oblastech podvedenými a podvodníky. Jenom osobní poddání se Bohu, tedy opravdové obrácení, z nás dělá vítěze.

V dějinách spásy došlo později ke dni, kdy Bůh Abrahamovým potomkům, izraelskému národu, dal „morální zákon“, tedy Desatero. V tomto čase vedl Mojžíš tento národ z egyptského zajetí – přes poušť – do zaslíbené země. Musíte si uvědomit, o co tu šlo. V této době vládl na světě totální hodnotový chaos! Každý, kdo měl v jakékoliv podobě moc, ji mohl zneužívat, kdykoliv se mu zachtělo. Tak byly celé národy pustošeny a zajaty, zotročeny, zneužívány, zabíjeny, nezřídka dokonce obětovány a snězeny!

Každý rozhodoval sobecky sám za sebe o tom, co je dobré a zlé, každý byl odhodlán jít pro svou vlastní bezpečnost přes mrtvoly! Zuřilo naprosté šílenství! Boží lid právě sám žil více jak 400 let v útisku a otroctví v Egyptě, všechny děti v Mojžíšově věku byly pozabíjeny,... izraelský národ Bůh pouze krátce předtím vysvobodil z otroctví – a v tom všem dal Bůh následující zákon:

*„Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „**Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají. Nezneužíješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytce ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Pro to požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý. Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nesesmilníš. Nepokradeš. Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví. Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po něčem, co patří tvému bližnímu.“** (Ex 20, 1–17)*

Konečně bylo uzákoněno, že všechny ty ostatní choré představy o Bohu jsou falešné! Konečně bylo uzákoněno, že nikdo nesmí ukrást mé jmění, ani po něm dychtit! Konečně bylo uzákoněno, že nikdo nemůže uloupit mou ženu! Konečně si mohl člověk o šabat odpočinout a uniknout tak hrožícímu vyhoření a srdečnímu infarktu, aniž by byl pokládán za líné prase! Jak šťastni byli

lidé, kteří věděli, že tento zákon pochází od Boha a že platí! Bůh nám dal Desatero a další důležité pokyny proto, aby se náš život vydařil. Teprve poté, co Bůh dal tato přikázání, vstoupilo do chaotických poměrů „právo a pořádek“. A tam, kde se podle nich ne-
žije, nebude právo a pořádek, pokoj a požehnání existovat nikdy!

To, že Bůh dal zákon, je činem nejčistší milosti!

Tak tomu rozuměli lidé tehdejší doby! Žalmista ví, o čem mluvím!

„obdař mě svým Zákonem.“ (Ž 119, 29, B21)

Boží zákon a milost nejsou v rozporu, jak dnes mnozí tvrdí, nýbrž to, že Bůh dal Zákon, je výrazem Jeho milosti, milosrdenství a absolutní přízně. Bible, a obzvláště Nový Zákon, klade velký důraz na to, aby všichni lidé poznali, jak správné a důležité Desatero s morálními zákony je! Zde je několik příkladů:

*„Kdyby mi tvůj Zákon nebyl potěšením, dávno bych v mém pokoření zhy-
nul... Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím.“
(Ž 119, 92;97)*

*„Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré.
Víme, že zákon je svatý,“ (Řím 7, 12;14)*

*„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přiká-
zání nejsou těžká.“ (1 J 5, 3)*

Ježíš řekl: „Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomi-
ne jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestá-
ne.“ (Mt 5, 18)

Mohl bych zde zaplnit několik stran seznamem podobných vý-
roků, které jsou v celé Bibli.

Boží Zákon je v Bibli oslavován právě tak jako Bůh sám, protože má „Boží charakter“! Zákon pramení ze svatého, věčného a neměnného Boží podstaty a ne z nějakého svévolného, omezeného a proměnlivého rozhodnutí!

Pozor: Nový Zákon nás mimo jiné učí, že skrze zákon přichází poznání hříchu.

„neboť ze zákona pochází poznání hříchu.“ (Řím 3, 20)

Ale tady musíme být opatrní. Morální přikázání Boží zde nejsou **v první řadě** proto, abychom skrze ně poznali svou hříšnost, ale jsou tu **v první řadě** proto, že **je zde Bůh, neboť Boží přikázání jsou výrazem Jeho spravedlivé podstaty!** Tento bod v současné době tisíce „křesťanů“ přehlížejí! Desatero je tu proto, že Bůh je takový, jaký je! Svatý, milující a spravedlivý – a je tu proto, že my lidé již nemáme ani potuchu o Boží svatosti, lásce a spravedlnosti.

Kdyby se všichni lidé osobně orientovali na Boha a žili v harmonii s Ním a Jeho láskou, morálkou, hodnotami atd., pak by Bůh nemusel dávat žádný psaný zákon! Proto říká Pavel:

„Víme, že zákon je dobrý, když ho někdo užívá správně a je si vědom, že zákon není určen pro spravedlivého, nýbrž pro lidi zlé a neposlušné, bezbožné a hříšníky, pro lidi bohaprázdné a světské, pro ty, kdo vztáhnou ruku proti otci a matce, pro vrahy, smilníky, zvrhlíky, únosce, lháře, křivopřísežníky, a co se ještě přičítá zdravému učení podle evangelia slávy požehnaného Boha, které mi bylo svěřeno.“ (1Tm 1, 8–11)

Zde to stojí černé na bílém! Kdybychom vůči Bohu jednali správně, tím, že bychom se v poslušnosti orientovali na Něj, tak bychom nepotřebovali žádný psaný zákon! Ale protože již nemáme ani ponětí o Boží svatosti, zákon potřebujeme! Pavel říká, že zákon je dobrý, když ho správně užíváme!

Bez společenství s Bohem a nepsaného zákona Jeho příkladu žijeme my lidé samospravedlivě, svědomí se brzy otupí a poznání hříchu samospravedlivého člověka se blíží nule. Společenství s Bohem ještě nebylo obnoveno, proto dal Bůh nejprve Desatero jako orientační pomůcku!

Jasně je toto: od chvíle, kdy my lidé poznáme Boží svatý zákon – a uznáme, že je správný – v této chvíli procítá naše svědomí a my vidíme svá přestoupení a tím také vinu a chápeme, že jdeme vstříc věčnému trestu! Ano, skrze zákon přichází poznání hříchu. Musíme ale v zákoně rozpoznávat víc než jen to! Musíme v zákoně znovu rozpoznat Boha!

BOŽÍ CHARAKTER ZÁKONA

KAPITOLA 9

V Desateru se s námi setkává Bůh osobně, neboť začíná osobním Božím prohlášením:

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh...”

Kdo vidí Desatero pouze jako 10 pravidel, skrze něž člověk jen poznává své hříchy a přehlíží Boha, jenž za nimi stojí, ten Desateru rozumí naprosto špatně. Rád bych to vysvětlil na příkladu: představ si, že bych stál za stěnou z lepenky, prostrčil svých 10 prstů malými otvory a ty bys viděl pouze těch 10 prstů. Mohl bys tyto prsty vidět nebo jim rozumět odděleně ode mě? Ne! Jsou součástí mě samotného, mé osoby! Co by se stalo, kdybys jeden z těch prstů zlomil? Šlo by prostě o zlomení nějakého prstu, nebo bys pak měl kapitální problém i se mnou?

Desatero je osobním zjevením Boží spravedlivé podstaty! Je konkrétním vyjádřením Boží osoby a morálky!

Proto začíná touto promluvou: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!“ Nemůžeš porušovat přikázání odděleně od Boha! Kdo mi zlomí malíček, ten nemůže jednoduše říci: „To byl jen malíček, to

není nic hrozného...“ Cože? Ty mi zlomíš malíček a pak přijdeš, jako že to nic není a chceš ode mě „dobré“?! To radši nezkoušej! Stejně tak málo může člověk říci: „Já jsem se dopustil jen „malého hříchu“, tak hrozné to není! Musíš vědět, že Bůh bere každý hřích osobně, stejně, jako bych i já bral osobně zlomení svého „malíčku“! Musíš vědět, že u Posledního soudu bude jen jedno měřítko pro spáchané hříchy a hříchy toho, co jsme opomenuli, a to zní:

„Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25, 40)

„Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“ (Mt 25, 45)

Hříšné činy a to, co jsme neučinili – Bůh to vše bere osobně, protože On je měřítkem pro všechny věci! Pokud jsi okradl nějakého člověka, pak jsi okradl Boha. Pokud jsi někomu odepřel pomoc, pak jsi nechal pod okapem stát Ježíše! Pokud jsi nějakému člověku adresoval nadávku, tak jsi tím zasáhl Boha! Bůh bere vše osobně a to na Něm se my lidé provínujeme! Jiný příklad: rád bys zašel do nějakého motorkářského klubu. Před klubovnou je zaparkována spousta motorek v řadě a mohl bys jednu z nich praštit kladivem – nabydeš tu zkušenost, že se žádný z těch strojů nebude bránit! Ale brzy zjistíš, komu ten stroj patří! Pocítíš také, jak osobně bere majitel tu ránu kladivem, neboť on se se svou motorkou zcela ztotožňuje! Tak je to též s Bohem! On stvořil celý svět! Jeho velikost se ukazuje v tom, že každý malý detail utvořil geniálně a láskyplně – a když se i motorkář ztotožňuje se svou motorkou, jak myslíš, že se Bůh – Stvořitel ztotožňuje se svým stvořením!? Bůh ve svém stvoření uskutečnil sám sebe! Bůh bere vše osobně!

List Jakubův 2, 10: *„Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.“*

Dříve jsem si vždy pomyslel: „Jak tomu mám rozumět? Uznávám, že jsem tu a tam neřekl celou pravdu a také někdy něco ukradl, ALE nikoho jsem přece nezabil!“ Ano, to souhlasí! Ale o to nejde. Neboť: „provinil se proti všem“ neznamená, že jsem se dopustil každého myslitelného hříchu, nýbrž že již skrze jeden hřích se míra naplnila! Nemusíš mi nejprve zlomit všechny prsty, než se míra naplní, k tomu stačí i ten malíček! Míra se naplnila tam, kde jsme poprvé proti Bohu zhřešili, protože Bůh bere vše osobně. Nyní možná rozumíš Ježíšovu prohlášení:

„A kdokoli by řekl: 'Blázne!' bude vydán pekelnému ohni.“

(Mt 5, 22, B21)

Většina lidí to slyší či čte, ale odmítá tomu věřit! Vnitřní hlas jim říká, že je to jen nadsázka, že to tak jistě není myšleno. Myslí si: „Bůh mě určitě kvůli takové malichernosti nestrčí do pekelného ohně!“ Ale On to udělá! Před nějakým časem jsem slyšel o zajímavém případě. Někáký člověk byl za jízdu načerno odsouzen ke 200 dnům vězení. Myslel jsem si, že jsem se pře-slechl! Ale bylo to tak, že toho muže načapali poprvé a dali mu výstrahu, ale on se nezměnil. Když byl znovu přistižen, musel zaplatit pokutu, ale neudělal to, a tak to šlo dál. Nakonec mu pohrozili vězením, ale on si říkal: „Jistě mě kvůli jízdě načerno nestrčí do vězení“ a pokračoval dál – a byl poslán do vězení! Pozorujeme, že zde již nakonec nejde o onu jízdu načerno, ale o nerozumný postoj toho člověka, on se prostě změnit nechtěl a riskoval – a kdo riskuje u Boha „malými hříchy“, ten zažije hrůzoplňné probuzení.

„Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu.“ (Mt 12, 36)

„Pán bude soudit svůj lid. Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.“ (Žd 10, 30–31)

**Neměli bychom se posuzovat podle lidských názorů, neboť
Bůh nás bude soudit podle svých měřítek!**

Uvědom si to: svět denně mění své hodnoty a normy – ale nebe se těmto „změnám“ nikdy nepřizpůsobilo! Boží měřítka a hodnoty nejsou projednávány s bezbožnými a samospravedlivými lidmi! Pravda se nemění kvůli množství lhářů a Boží svatost a spravedlnost se neřídí podle lidí, nýbrž my bychom se měli řídit podle Boha – protože Bůh nás soudí podle svých měřítek a ne podle těch našich!

Jako křesťané musíme bezpodmínečně pochopit, že Boží zákon nejsou jen nějaká pravidla, která jsou možná proměnlivá, nýbrž že zákon je zjevením Boha, který se nikdy nemění! Když někdo tvrdí, že žije s Bohem a přitom porušuje Boží zákon, pak lže sám sobě.

SMYSLUPLNÉ USPOŘÁDÁNÍ DESATERA

KAPITOLA 10

Desatero přikázání má zajímavé uspořádání, které dává smysl. Mnozí o něm mluví jako o „morálních přikázáních“, ale pouze posledních 6 přikázání jsou ve skutečnosti morální přikázání a mnozí křesťané si myslí, že ta ostatní nejsou tak důležitá, ale to je fatálně chybný úsudek!

Podívejme se na Desatero přikázání blíže. První 3 přikázání jsou nejdůležitější, neboť zde jde o Boha a o to, že nemáme žít v klamných představách o NĚm! Bohu jde o osobní vztah s námi. Bůh chce, abychom se zaměřovali osobně na NĚj. A potom přichází 4. přikázání. Přikázání o dni odpočinku. A mnozí si myslí, že toto je naprosto nedůležité, ale proč je přikázání o šabatě umístěno právě mezi přikázání, ve kterých se jedná o Boha, a morální přikázání? Proč je přikázání o dni odpočinku formulováno tak obsírně, dlouze, jasně a zřetelně, v protikladu k morálním přikázáním? My bychom si přáli něco jiného. Bůh by měl raději podrobně popsat, co se rozumí smilstvem, nebo jestli je rozdíl mezi vraždou, zabitím a válečnou situací! Ale přikázání o dni odpočinku?! Proč vyložil Bůh zrovna toto přikázání tak zevrubně?

Situace se má úplně jednoduše. Smyslem skutečnosti, že toto přikázání je na 4. místě, je: udělej si čas na Boha! Uč se Ho lépe znát! Pěstuj společenství s Ním! Prohlubuj společenství s Bohem! Zaměř

se na Něj! Nech se měnit a tvarovat! Přesně k tomu potřebujeme čas! Proto chce Bůh, abychom bezpodmínečně dodržovali den odpočinku! Proto bychom měli dát vše ostatní stranou, protože tady jde o to vůbec nejdůležitější v životě! Prohloubení osobního vztahu s Bohem a osobní zaměření na tohoto živého a svatého Boha!!!

Proto přichází přikázání o dni odpočinku hned po přikázáních, v nichž se jedná o Boží osobu, a proto je tak konkrétně formulováno! Neboť Bůh ví, že když nedodržujeme den odpočinku, když si nevyhradíme čas pro Boha, tak z morálního života nebude nic! Z 6 posledních přikázání nebude nic! Protože posledních 6 přikázání je tak důležitých, právě proto je přikázání o dni odpočinku na 4. místě! Morální přikázání budou naplněna životem jen tehdy, když prohlubujeme svůj osobní vztah s Bohem.

Když porušujeme přikázání o dni odpočinku a děláme v něm něco jiného než prohlubování svého vztahu s Bohem, tak je to za cenu celého našeho života! Zde je ten smysl a logika. Člověk může proto klidně říci: Bůh formuloval přikázání o dni odpočinku jasně a zřetelně jako nejdelší přikázání, protože tady se má prohlubovat vztah s Bohem, abychom vedli svůj život svatě.

Podívej se na stvoření. Člověk byl stvořen v průběhu 6. dne, tedy v pátek. 7. den měl odpočívat! Proč? Je to zcela prosté! Lidství je víc než živoucí organismus! Potřebuješ Boha, abys byl člověkem! Potřebuješ Boha, abys pochopil svou pravou identitu Jeho obrazu! Potřebuješ Boha Otce, podle Něhož se můžeš řídit! Jde o všechno! Životní cíle, priority, hodnoty, postoje, motivy, zkrátka všechno! Adam měl trávit den odpočinku s Bohem a stejně tak máme i my! Potřebujeme to ještě mnohem nutněji než Adam! A přesto bohužel mnozí 4. přikázání neuznávají; obávám se, že mnozí nerozumějí ani prvním 3 přikázáním, posledním 6... Kdo je dodržuje? Většina neumí Desatero přikázání ani vyjmenovat.

Skutečností je: Desatero přikázání existuje, protože existuje Bůh. Jsou výrazem Jeho svaté podstaty a Jeho přání mít s námi opravdové obecnství. Ignorovat a porušovat přikázání znamená ignorovat, urážet a napadat Boha.

BOŽÍ SOUD

KAPITOLA 11

Bůh ve své vševědoudcnosti již posoudil všechny lidi a nechává nám vyřídit následující:

„Nikdo není spravedlivý, není ani jeden“ (Řím 3, 10)

*„Není totiž rozdíl: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy;“
(Řím 3, 22–23)*

Bůh je se svým soudem v právu, a proto je rozsudek také již stanoven!

*„Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny.“
(Řím 3, 19)*

Vinen! Boží rozsudek nad každým člověkem již padl a je ohlašován po tisíce let. Celý svět je před Bohem vinen. Ježíš o sobě a o soudu řekl:

*„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen,“
(Jan 3, 17–18)*

Ježíš přišel, protože jsme již odsouzeni! Přišel, aby nás zachránil,
neboť rozsudek je již stanoven!

BOŽÍ TREST ZA HŘÍCH

KAPITOLA 12

Téměř každodenně čteme v novinách, že jsou lidé souzeni a odsouzeni v nepřítomnosti. Provinilce můžeme odsoudit i v nepřítomnosti, a právě to Bůh také udělal a od té doby nám nechává svůj rozsudek ohlašovat. Ježíš ukázal Janovi ve zjevení, co se stane s nevěřícími.

Zjevení 20, 12 „Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách.“

Zjevení 20, 15 „A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.“

Nejen, že jsme my lidé byli již souzeni a odsouzeni, nýbrž byla už vytyčena a ohlášena i výše trestu. Každý, kdo není zapsán v knize života, bude uvržen do hořícího jezera. Satan a démoni, svádějící lidi, budou do jezera síry uvrženi nejdříve.

Zjevení 20, 10 „Jejich svědce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků.“

Mnozí lidé jsou zajedno v tom, že si satan trest věčného ohně zaslouží. Na spoustě akcí jsem slyšel, že lidé satanovi nic jiného nepřejí. Ale faktem je také to, že ďábel přece nic neudělal! Uvědom si to – ten, kdo něco udělal, jsme my! Satan nám určité věci navrhnul, neustále nám radil, ale přistoupili jsme na to my, hříchy jsme ve skutečnosti spáchali my, a to dobrovolně a z přesvědčení! Nejen, že se dopouštíme hříchu, ale konáme ho ještě navíc s líbivými řečmi! Nazýváme to, čemu Bůh říká hřích, „dobrým“ a ani se neštítíme nad tím vyslovovat Boží požehnání!

Představ si, že satan bude před nebeským soudem odsouzen k věčnému zatracení a pak povstane a řekne: „Uznávám svou vinu – ale co bude s lidmi? Oni činili to, co jsem jim předhazoval a dělali to dobrovolně a z přesvědčení! Oni jednali proti Tvému přikázání, Bože, stavěli se na odpor Tvé morálce a přikázání a umlčovali své svědomí! Našli radost v páchání hříchů a dělali je rádi! Já jsem k tomu nikoho nenutil!“ A má pravdu! Proto je nyní jasné, že každého člověka čeká stejný trest jako ďábla! Kdo alespoň jednou zhřešil, je pod odsouzením a kletbou zákona.

„Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.“ (Gal 3, 10)

Proto říká Ježíš neobráceným hříšníkům:

„Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! ... A půjdou do věčných muk,“ (Mt 25, 41; 46)

Krátká přestávka: přečti si to ještě jednou. Je možné, že Ježíš takto mluví? Zde ho nevidíš, jak roní slzy kvůli hříšníkům, také hříšníky neprosí o odpuštění za to, že je nyní vhazuje do věčného ohně, nýbrž je odhání svými slovy pryč: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně...“ Vidíš, že Ježíš není tím změkčelým hodňákem, jak se často zobrazuje v kostelích? Ježíš nebude při

vykonání rozsudku choulostivý a neukáže se jako citlivka! Ježíš bude jednat s hříšníky jako se samotným satanem, protože si to jinak nezaslouží. Kdo poslouchá satana, bude muset sdílet satanův trest. To je také část Boží spravedlnosti.

„Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.“ (Zj 21, 8)

Zde se mluví o „druhé smrti“. Oklamáný hříšník si myslí, že smrtí vše končí, ale není tomu tak.

Božím cílem je věčný život se všemi, kteří se vírou obrátili k tomu, aby žili v morální harmonii s Bohem. Ale nesmíme zamlčovat, že každý neobrácený hříšník bude trpět spravedlivý trest za své hříchy. Víme, že si téměř nikdo netroufá na tuto skutečnost upozorňovat, ale Bible je jí plná!

„Co jsi učinil ty, to bude učiněno tobě, vrátí se ti to na hlavu, jak zasluhuješ.“ (Abd 1, 15)

Zde jde o absolutní spravedlnost. „Co jsi učinil ty, ... jak zasluhuješ,...“ Jde také o „výslužku“. Bůh ve svém slově říká:

„Mzdou hříchu je smrt.“ (Řím 6, 23)

Ale jak připomíná Bible, mrtví znovu vstanou a pak bude buď blaženost v nebi či spravedlivý trest a utrpení. Ježíš řekl úplně na konci knihy Zjevení:

„Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři –

každý, kdo si libuje ve lži. “ (Zj 22, 12–15) „... najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt. “ (Zj 21, 8)

V tomto ohnivém jezeře nejsou jen hříšníci, ale i satan.

„Jejich svědce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýznění dnem i nocí na věky věků. “ (Zj 20, 10)

Ty sám si můžeš zvolit, co s tímto Božím varováním uděláš. Ježíš nám tyto věci neříkal takovým drastickým způsobem proto, abychom z toho udělali téma pro diskusi, nýbrž aby v nás tato slova dosáhla svého cíle! Ale dnes je tomu v mnoha sborech tak, že se tyto verše čtou a řekne se: „Ano, ano, ale...!“ A vše se oddiskutuje pryč. Slyšel jsem, jak lidé říkají: „Nemůžeme nikoho dotlačit do nebe pomocí strachu, Bůh by to tak nikdy neudělal.“ To je pravda! Když se jen podíváme, jak katolická církev lžemi o peklu a rozpoutáváním paniky vymačkávala lidem peníze z kapes, pak je jasné, že toto není Boží záměr.

Ale pozor: Ježíš neříká tyto věci proto, aby lidi dotlačil do nebe, nýbrž pouze upozorňuje, co čeká nekající hříšníky. Zde nejde o téma „Jak dotlačit hříšníky do nebe“, nýbrž o otázku: Proč (ještě) Bůh nezasahuje soudem a trestem? Mnozí lidé mají Boha za nespravedlivého, protože nezakročuje soudem a trestem. Myslí si proto, že se hřích vyplatí. Smrtí vše končí, takže: Protože Bůh, jak se zdá, nezasahuje, můžeme bez zábran hřešit! Ale Bůh nám chce jasně sdělit následující. Chce nám ukázat, že nezasahuje pouze z jednoho důvodu!

„Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotitost Boží tě chce přivést k pokání? Svou tvrdostí a nekajícím myslíš si střádáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud. On 'odplatí každému podle jeho skutků'. Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný. Ty však,

kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest. Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo...“ (Řím 2, 4–9)

Pokud Bůh nyní nezasahuje, tak je to jen proto, že ve své shovívavosti, trpělivosti a dobrotě čeká a doufá, že se hříšníci obrátí. ALE: nikdo se nesmí kvůli tomu domnívat, že je proto Bůh nespravedlivý! Ne, Bůh zde jasně říká, že každý dostane svůj spravedlivý trest, pokud se neobráť! Zde se nejedná o téma „dotlačit do nebe“, nýbrž o to, že každému člověku musí být jasné, že každé slovo, každá myšlenka, každý skutek má u Boha za následek buď odplatu či potrestání. Dojde ke zmrtvýchvstání a spravedlivému soudu a pak buď k blažené odměně od Boha zářícího radostí nebo ke spravedlivému trestu pod Božím hněvem! O to zde jde. Bůh je absolutně spravedlivý. Jemu nic neunikne. Ani jediný vlas, který spadne z hlavy. Vše je zapsáno. Soud a trest, re-spektive odměna, se stanou zakusitelnou realitou.

Ježíš ví, jak to s námi lidmi je. Vidí, jak tvrdé a kruté někteří lidé hřeší. Proto je nyní jasné, že ohlašuje a také vykoná tvrdé a kruté tresty! Co jiného by měl dělat? Být katem vedoucím polštářovou bitvu? Má se Bůh zesměšnit? Nebo má dokonce hříšníka za jeho hříchy odměnit?!

Ježíš ohlašuje tvrdé a hrozné tresty, protože naše srdce jsou tvrdá a naše hříchy hrozné!

Přečti si následující výroky a ptej se sám sebe, co Bůh chce, abychom pochopili?

„Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny.“ (Mt 18, 6)

„Svádí-li tě k hříchu tvá ruka, utni ji; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačen, než abys šel s oběma rukama do pekla, do ohně neuhasitelného,

kde červ jejich neumírá a oheň nehasne. A svádí-li tě k hříchu noha, utni ji; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života chromý, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne. A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; lépe je pro tebe, vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ neumírá a oheň nehasne.“ (Mk 9, 43–48)

„A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. – Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“ (Mt 18, 34–35)

„Potom řekne těm na levisi: ‚Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!‘“ (Mt 25, 41)

„A budou trýznění dnem i nocí na věky věků.“ (Zj 20, 10)

„Jako nová nebesa a nová země, které učiním, budou stát přede mnou, je výrok Hospodinův, tak bude stát vaše potomstvo a vaše jméno. O každém novoluní, v každý den odpočinku, přijde se sklonit veškeré tvorstvo přede mnou, praví Hospodin. Až vyjdou, spatří mrtvá těla mužů, kteří mi byli nevěrní. Jejich červ neumírá, jejich oheň neuhasne; budou strašlivou výstrahou všemu tvorstvu.“ (Iz 66, 22–24)

*„Nebeské království je také podobné vlečné síti hosené do moře, nabírající ze všech druhů ryb, kterou, když byla naplněna, vytáhli rybáři na břeh, sedli si a shromáždili to, co bylo dobré, do nádob, ale špatné vyhodili pryč. Totéž se bude dít při konci tohoto světa. Vyjdou andělé a oddělí zlé zprostředk spravedlivých a vrhnou je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy se jich Ježíš zeptal: **Pochopili jste všechny tyto věci?**“* (Mt 13, 47–51, B21)

Ježíš se lidí zeptal, jestli všechno pochopili. Co jste pochopili vy? Co chce Ježíš, aby lidé pochopili? Co to v nás má vyvolat? Řeknu ti, co to v nás má vyvolat: přesně to, co říká! Trest za hříchy bude

spravedlivý, a proto bude tvrdý, krutý a bolestivý. Ježíš zvolil ty nejohrovenější „obrazy“, aby nás varoval před hříchem, protože hřích má věčné důsledky. Ježíš si nemohl zvolit mocnější příklady než ty, které uvedl.

Mnozí nechtějí připustit, že jsou tyto tresty a utrpení realitou. Jedni již vůbec nevěří na Boží trest, jiní věří na naprosto nesprávný trest (katolický očištec), ještě jiní mají sklon celé téma odepsat tím, že říkají: „Hříšník bude po odpykání svého spravedlivého trestu v ohni vyhlazen;“, neboť v Bibli je řeč o tom, že nastane čas bez utrpení a Izajáš 66, 24 mluví jasně o mrtvolách, které bude vidět venku z nebe a již necítí smrt. Na druhé straně mluví Bible o věčném utrpení, ve dne v noci po celou věčnost (Zj 22, 10), a pokud by toto bylo časově ohraničeno, tak bychom z toho také museli odvodit, že ani „věčná radost“ v nebi není věčná, tedy časově neomezená, nýbrž časově ohraničená... Proč o tom mluvím? Je to prosté! Chci tím poskytnout příklad toho, jak o tom, co Ježíš ve skutečnosti chce, diskutujeme až k smrti. Ježíš totiž svými slovy nechce podnítit žádnou teologickou diskuzi, nýbrž chce otevřít naše oči pro důležitost morálně čistého a svatého života a pro brutalitu a důsledky hříchu!

Znám sbory, kde věří ve vyhlazení hříšníků po odpykání trestu a jiné, které věří na věčná muka v plamenech. Avšak v obou není téměř nikdo schopen jasně a určitě svým bližním říci, že člověk dostane svůj spravedlivý trest, pokud se neobráti. V Bibli stojí něco o „Božím hněvu, odplatě, trestu, hrozné je upadnout do rukou živého Boha, bolestech, utrpení, ohni, trýznění,...“ Co chce Bůh, aby prostý čtenář pochopil?

Mnozí přicházejí stále znovu se stejným argumentem a myslí si, že je tak inteligentní. Říkají: „Bůh netlačí žádného člověka do nebe, nechtěl by žádného člověka vyděsit či mu nahnat strach...“ Myslí si, že tím mohou ignorovat všechny tyto Ježíšovy výroky. Ale to je naprosto zvrácené! Existuje více kategorií než jen téma: „Strachem dohnat lidi do nebe!“ Zde nejde o to, jak dohnat lidi strachem do nebe, nýbrž Ježíšovi jde o vyburcování lidí, aby si

uvědomili špatnost a brutalitu hříchu! Co činí Ježíš, když lidi konfrontuje s takovými tvrdými výroky a ptá se: „Pochopili jste to?“ Co pochopili? Jak tam asi stáli? Jak se asi tvářili? Proč máme strach dívat se do takových tváří? Ježíš je jiný, než si dnes mnozí namlouvají. Proč by se lidé nemohli upřímně obrátit, když toto Ježíšovo poselství vezmou vážně? Není to přece žádný div, že se lidé dobrovolně a z přesvědčení obracejí k Bohu, když poznají slávu svatého života a odpornost života v hříchu! Takový byl Ježíšův způsob, jak lidi vyburcovat k tomu, aby si to uvědomili. Namlouváš si, že víš lépe, jak a co máme lidem říkat?

Výsledek zamlčování této skutečnosti je zlehčování Božího soudu a trestu a obelhávání lidí, kteří jdou tomuto soudu a trestu vstříc! Lidé, kteří věří na vyhlazení hříšníků, mi stále znovu zdůrazňují: „Bůh hříšníka vyhladí.“ Ale Bible nezdůrazňuje vyhlazení, nýbrž tvrdost a krutost trestu – neboť to zrcadlí zlo a brutalitu hříchu! Je načase, abychom znovu zdůrazňovali tento bod – nebo se tady rozbíjí tvůj „obraz o Bohu“? Musíš potlačovat a ignorovat tyto věci, aby sis mohl ponechat svého „Boha z plyše a vaty“? Je tolik lidí, kteří se rukama nohama brání prostě přijmout Boha takového, jaký je, tím méně Ho za to milovat! Hned uvidíme, proč Bůh ohlašuje takovéto drastické tresty a otázkou je, jestli Ho za to můžeš milovat?

TREST – ZRCADLO DŮLEŽITOSTI PŘIKÁZÁNÍ

KAPITOLA 13

Musíme se dopídit toho, proč Bůh ohlašuje takovéto tvrdé tresty. Proč staví Bůh např. cizoložství pod trest smrti? Činí to, protože je tvrdý a krutý? Ne! Abychom si mohli udělat jasno v Božích trestech, musíme především pochopit, proč se vůbec hrozí tresty. Vezměme si za příklad dobrou demokratickou společnost s dobrými a důležitými zákony. Nikdo z těchto demokratických politiků nechce lidi trestat. Nikdo nečeká na to, až lidé poruší nějaký zákon, aby je konečně mohl zase potrestat. Žádný dobrý soudce nemá zalíbení v tom, že může potrestat toho, kdo porušil zákon. Žádná dobrá země se netěší z toho, že jsou plná vězení. Ne! Ale... Proč tedy vyhrožuje tresty? Odpověď najdeme za prvé ve skutečnosti, že tento život regulující zákon je dobrý a spravedlivý a za druhé, protože jsou zde lidé, kteří to nechtějí uznat! Jelikož existují lidé, kteří sobecky porušují přikázání a tím škodí ostatním a narušují tak dobrý a harmonický život v pokoji a spravedlnosti! Když to shrneme:

VÝŠE TRESTU ZRCADLÍ DŮLEŽITOST ZÁKONA

Když jedeš o trochu rychleji, než bys měl, musíš zaplatit méně, než když se nějaký opilec žene o 100 km/h rychleji, než je povo-

leno! Když někdo někoho zabije, tak je za to nejvyšší trest, do-
životí, v některých společnostech dokonce trest smrti! Vidíme
tedy: výše trestu odpovídá důležitosti zákona.

Žádný dobrý soudce nechce udělovat nejvyšší tresty, nýbrž
tyto tresty by nám měly otevírat oči pro důležitost dodržování
zákona, aby se život ve společnosti vydařil a nikdo nemusel trpět!

**Otázka: Co vidíš? Spatřuješ pouze výši trestu, anebo sis uvě-
domil také důležitost zákona, respektive ohavnost hříchu?**

Vezměme si biblický příklad. Bůh říká, že cizoložství se trestá
smrtí. Jak zareaguješ? Zdá se ti tento trest tvrdý? Pak bys mož-
ná měl zkusit přemýšlet takto: pokud Bůh vyhrožuje za cizo-
ložství takovým tvrdým trestem, co je tedy tak dobrého na tom,
když člověk necizoloží? Co by všechno bylo ve společnosti dob-
ré, kdyby už nikdo nebyl nevěrný? Co je tak důležitého na čistém
manželství a co tedy vidí Bůh tak špatného na cizoložství a jeho
následcích? Jak se vede onomu podváděnému partnerovi? Kolik
utrpení a trápení vzniklo z nevěry. Jaké je to pro děti, které pro-
šly rozvodem? ... Možná se ti potom rozsvítí! Jen se podívej na
to utrpení v rodinách, podvedené a zraněné partnery, opuštěné
a psychicky poškozené děti, strach, závist, nenávist, vraždy a za-
bití, sebevraždy...! Podívej se na následky tohoto hříchu v celé
jeho krutosti a potom možná uvidíš, proč zde Bůh vyhrožuje
trestem smrti! Nečiní to proto, že by měl radost z ničení lidí.

**Bůh nevyhrožuje tvrdými tresty, protože by byl tvrdý, nýbrž
protože my jsme zatvrzelí!**

Nevidíme špatnost hříchu, jeho brutalitu, krutost, utrpení, hrůzu,
ničivost... Nechceme to vidět! Proto nás musí Bůh vyburcovat!

Zákon a trest by měly v principu fungovat tak, že člověk na zákla-
dě výše trestu jasně vidí, za jak důležité určitá společnost nějaké

konkrétní přikázání pokládá. Když cestuješ po různých zemích, tak zřetelně pozoruješ, jak odlišně se věci hodnotí. Existují společnosti, kde člověk musí za polibek na veřejnosti zaplatit pokutu. Nebo se usekne ruka za krádež chleba či naopak: v Norsku spadá krádež zboží z obchodu až do výše v přepočtu 150€ do „mlsání“. Není divu, že sem mezitím začali jezdit „mlsat“ lidé z celého světa! Norské noviny jsou plné jízlivé kritiky a zákon bude změněn! Ale spatřujeme, že různé společnosti hodnotí věci různě. Tresty jsou zrcadlem důležitosti nějakého přikázání. Vidíme zde však rovněž, jak zmatená jsou naše lidská měřítka! U Boha tomu tak není. Boží přikázání nejsou povrchní, nejsou nepodstatná či přehnaná, nýbrž Bůh ví, co je právo a nespravedlnost, co je dobré a zlé, co je správné a nesprávné, a proto jsou Jeho přikázání absolutně správná a důležitá!

Bůh proto vyhrožuje tresty, abychom se my zaslepení lidé probudili a podívali se na zákon a jeho morální přikázání a objevil, jak je správný a důležitý!!! Stále znovu můžeš v Bibli číst, že lidé „rozjímali o zákonu ve dne v noci“. Přemýšlej o tom! Proč to dělali?! Ovšem! Protože to je správné a důležité! Protože jenom skrze dodržování zákona se může život vydařit! Protože je naším úkolem uskutečňovat Boží morálku ve všech oblastech života – protože jsme přesvědčeni o tom, že nemůže existovat žádná jiná cesta, na níž se náš život může vydařit! Každý den jsou zde výzvy. Každý den nová setkání, problémy, starosti, jak jim máme čelit? Šéfovi, rodičům, sousedům, ... Právě tady potřebuji moudrost k tomu, jak mám žít „spravedlivě“! Jak mám jednat s jedním a jak s druhým? Boží zákon se musí dostat do života, pokud má být život požehnaný! Chceš to vůbec? Žít v Božím požehnání?

SAMOSPRAVEDLIVÉ ZASLEPENÍ

Mnoho lidí se mě ptalo: „Proč nesešle Bůh blesk na Bin Ladina – když je tedy Bůh spravedlivý?“ Představ si, že by to Bůh udělal. Začal by Hitlerem, pokračoval Stalinem,... Ale kde by měl Bůh

s blesky přestat? Představ si, že by všichni lidé stáli v řadě a Bůh by začal u nejhorších hříšníků a zničil by je bleskem z nebe,... Ale kde by měl Bůh přestat? Pravděpodobně někde v řadě před tebou, že? Ale to by Bůh neudělal! Nebo jsi ještě nikdy nezhrěšil? Nikdy jsi neزالhal? Nikdy jsi nic neukradl? Nikdy jsi nedychtil po domě, autu či partneru svého bližního? Blesky, které požaduješ, by právě tak udělaly suť a popel i z tebe! **Když se v našem samospravedlivém zaslepení u Boha domáháme toho, aby udeřil na hříšníky bleskem, pak nepřímou požadujeme, aby i nás samotné Bůh za naše hříchy zničil – tak zaslepení jsme!** Měli bychom namísto toho být prozíraví a úpěnlivě prosit o milost!

Kdo nerozpoznává a neuznává Boží zákon, ten je satanem prostřednictvím samospravedlnosti zaslepen, aby nevěřil pravému evangeliu a zůstával ztracený!

„Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.“
(2 Kor 4, 3–4)

Pavel satana nazývá dokonce „bohem tohoto světa“ (2 Kor 4, 4)! Vládne nad lidmi a svádí nás, abychom nerozpoznávali a neuznávali Boží spravedlnost a nadále žili v hříchu. Bible mluví o zaslepení. Hříšník je slepý k brutalitě hříchu a tím také k Boží svatosti. Slyší možná něco o trestu, kterým Bůh za určité hříchy vyhrožuje a ve své samospravedlnosti a slepotě je s úsudkem hned hotov: „Bůh je tvrdý! Bůh je krutý!“ Stejně jako Adam přesunul vinu na Evu a na Boha, hříšník říká: „Bůh má přece na všem vinu! Vždyť On všechno stvořil! A pak si přijde s takovými tresty? S takovým tyranem nechci mít nic společného!“ Nepozorujeme, že to my jsme těmi krutými, zatvrzelými a svedenými rebely. Kdo je tady krutý? Dobrý stát, který vyhrožuje tresty proto, aby se uznával a dodržoval dobrý zákon? Nebo je to ten ignorantský a podlý přestupník zákona, který si prostě dělá, co chce?

Následující věc je jasná: Bůh nemá žádné zalíbení v odsouzení lidí. Opak je pravdou. Podívej se, co Bůh na nás lidi volá!

„... nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ez 33, 11)

Zde to vidíš zcela jasně. Bůh nehrozí tresty, protože by byl tvrdý či krutý, nýbrž protože námi chce pohnout k pokání! Chce, abychom uviděli, jak špatné hříchy jsou a chce, abychom dobrovolně a z přesvědčení hříchy opustili a obrátili se k Němu!

Možná se ptáš: proč Bůh na konci světa hříšníky potrestá, když v tom nemá zalíbení? Zde musíme uvidět několik různých věcí.

DŮVODY, PROČ BŮH HŘÍŠNÍKA POTRESTÁ

KAPITOLA 14

Zaprvé: je Boží povinností hříšníka potrestat, i když se tomu chce vyhnout. Chci ti to vylíčit na jednom příkladu. Představ si, že jdeš do banky, aby sis vyzvedl peníze a náhle jsi spolu s dalšími zajat jako rukojmí bankovního lupiče. Policie banku obklíčí a požaduje, aby se lupič vzdal. Ale ten se tomu vzpěčuje a hrozí, že vás jako rukojmí jednoho po druhém zastřelí. Co je tvou nadějí? Co očekáváš od policie? Co je povinností policistů? Je to zcela prosté. Ten bankovní lupič musí být zastřelen předtím, než to opravdu udělá. Ostřelovači jsou nasazeni proto, aby zabránili horšímu. Co se v těch ostřelovačích odehrává? Mají chuť zabíjet? Stále znovu jsem četl, že policisté museli po takovýchto akcích pobývat v péči psychologů, nebo zanechali své práce, protože se nevyrovnali s tím, že zastřelili člověka! Ale taková je povinnost policisty, ať chce nebo nechce! Stejně je to i u Boha. Je Boží povinností skoncovat s veškerým hříchem a tedy také se všemi hříšníky, pokud se poslušně neobrátl a chtějí nadále hřešit. Bůh ještě čeká, protože, jak bylo řečeno, musí soudit všechny, pokud soudí prvního! Ještě nabádá k rozumu a obrácení! Ale tento čas milosti skončí a poté je Boží povinností soudit. To se vždy znovu odehrávalo v dějinách. Podívej se na Sodomu a Gomoru. Bůh varoval, ale míra se naplnila, nebezpečí se vyostřilo, a tak

musel tato bezbožná a zvrácená města soudit. Přesně to stejné se stalo za časů Noeho. Bůh vybízel k pokání, ale lidé nechtěli. Bůh čekal do té doby, až pouze jeden (!) se svou rodinou žil s Bohem a celý svět byl v nebezpečí, že duchovně vyhyne! Když již nic jiného nešlo, bylo Boží povinností soudit svět a pokračovat dál s Noem, respektive začít od začátku. Je tedy Boží povinností soudit, protože On je tím, kdo k tomu má moc a autoritu, jako je tomu u policisty.

Ale také druhý aspekt je důležitý: Bůh je spravedlivý.

Bůh nemůže dobrého za jeho dobré skutky potrestat, to by bylo nespravedlivé! Bůh nemůže ani zlého za jeho zlé skutky odměnit! Také to by bylo nespravedlivé! Co má tedy dělat? Když hříšník zemře a není za své skutky potrestán, pak je to také nespravedlivé a hřích by se vyplatil, takže co má Bůh dělat? Je to zcela prosté! Každý dostane při opětovném příchodu Ježíše a zmrtvýchvstání to, co si zaslouží!

„Blízko je den Hospodinův proti všem národům. Co jsi učinil ty, to bude učiněno tobě, vrátí se ti to na hlavu, jak zasluhuješ.“ (Abd 1, 15)

„Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně – kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti. Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vražedníci, modláři – každý, kdo si libuje ve lži.“ (Zj 22, 11–15)

Jasněji již to nejde. Každý dostane svou zaslouženou odplatu. Je jasně popsáno, kdo bude mít přístup ke stromu života a kdo musí zůstat venku.

Obě tyto stránky (odměna a trest) jsme z teologie vyhnali do nejzazších konců, ale Bůh o nich jasně mluví. Bude absolutně spravedlivá odměna za opravdově dobré skutky z nesobeckých

pohnutek, stejně jako absolutně spravedlivé potrestání za všechny sobecké a hříšné skutky. Pro mnohé bude poměrně malá odměna, ale budou zachráněni, protože skrze Ježíše získali odpuštění hříchů a začali nový život, což má za následek odměnu, jak tomu bylo např. v případě obráceného zločince visícího na kříži vedle Ježíše. Pro jiné bude možná poměrně malý trest, ale zůstanou na věky ztraceni, protože žili do určité míry morálně dobře, ale neuznali Boha. Pro jiné bude možná poměrně velká odměna, protože z vděčnosti dali celý svůj život pro Boží království a pro jiné naproti tomu poměrně mnohý a tvrdý trest, protože se dopustili těch nejohavnějších hříchů. Ale uvědom si toto: nebude nikdo, kdo by se cítil tak, že s ním bylo zacházeno nespravedlivě! Bůh je absolutně spravedlivý!

Za třetí: lidé se domáhají trestu.

Protože jsme samospravedliví, požadujeme tresty vždycky pro ty ostatní, kteří jsou horší než my. Ale u Božího Posledního soudu to bude jiné. Pracoval jsem dlouhou dobu ve vězení a potkal jsem některé, kteří byli rádi, že si konečně mohli odpykat svůj trest, tak moc tížil ten čin jejich svědomí. Stále znovu čteme, že se zločinci sami přihlásí spravedlnosti, protože je mučí výčitky svědomí a oni chtějí konečně obdržet svůj trest, tak aby trýznění výčitkami svědomí ustalo. Stále znovu čtu v novinách, a sleduji takový článek s velkým zájmem, že se zločincům uleví, když je chytí, protože již nemohli dál se svým činem žít...

Proč o tom zde píší? Chci upozornit na následující. Nebude nikdo, kdo půjde vstříc svému věčnému trestu a bude si myslet, že s ním bylo zacházeno nespravedlivě, naopak! To, co nepokládáme za možné, se stane pravdou, totiž že nemálo lidí bude prosit o to, aby si směli tento trest vytrpět! My si to proto neumíme představit, protože zaprvé nevidíme opravdovou ukrutnost každého jednotlivého „malého“ hříchu, protože zadruhé ještě nevidíme celý rozsah našich hříchů, např. to, co naše hříchy způsobily v životě druhého, a protože zatřetí nevidíme

opravdovou slávu a čistotu Boží morálky a svatosti. Když si nekající hříšník tyto tři věci při zmrtvýchvstání u soudu uvědomí, tak to něco způsobí, to uvidíme! Probuzené a usvědčené svědomí nepřipustí již žádné jiné přesvědčení, než že ten tvrdý trest, který si zasloužíme, je jen spravedlivý! Zaslepený hříšník se domáhá trestu pro druhé. Osvícený hříšník se bude domáhat trestu pro sebe sama. U Božího soudu pochopí, že je spravedlivé, aby dostal, co si zaslouží.

Co řekl onen zločinec visící na kříži vedle Ježíše? Nejprve Ježíše tupil a posmíval se mu. Když mu zazářila Boží sláva skrze Ježíše, řekl:

„...dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal...“
(L 23, 41)

Svítá ti? Neprosil o to, aby ho Ježíš nechal sestoupit z kříže! Neprosil o to, aby ho Ježíš přemístil na nějaké jiné místo! Ne, on věděl, že dostává to, co si zaslouží – a přiznal to! A dosvědčil také, že Ježíš neudělal nic nespravedlivého! To bude také svědectví každého, kdo stojí před Božím soudem, i když to teď chce vyslovit jen minimum lidí. V jejich srdci bude jako svědectví nepohnuté stát: „Tento Bůh je spravedlivý a plný lásky. Nic nespravedlivého neudělal. Dostávám spravedlivý trest, který si zasloužím.“

Humanisté zde dostávají záchvat. Chtěli by na toho zločince zavolat: „Nemysli si, že si trest smrti zasloužíš! To je nelidské! Nikdo by neměl takto trpět!“ Ale Ježíš nic takového neřekl. Bylo naprosto správné, co onen zločinec vyslovil. Uznal, co si zaslouží. Bůh není humanista. Bůh ví, co je spravedlivé a nespravedlivé a ví také, co si naše hříšné skutky zaslouží. Nechal to dávno vyřídít a svůj rozsudek a trest nezmění – a to je dobře.

Zločinec vedle Ježíše ještě využil čas k obrácení. Na Božím soudu bude již příliš pozdě.

Za čtvrté: Bůh nemůže lhát.

Nesmíme zapomínat, že Bůh nelže. Pro Boha již nebylo jiné cesty, než dát důležitost prikázání na vědomí náležitými tresty – tak slepým a tvrdým se lidstvo stalo, co se týče důležitosti prikázání. Bůh těmito tresty hrozil, a bylo to Jeho povinností a právem. Jako spravedlivý Bůh musí míru trestu zvyšovat tak, jak se naše hříchy stupňují. Je to morálně a strategicky správné, bylo by od Boha nemorální, kdyby nepoukazoval na zlo a následky hříchu. Následně je Bůh zavázán dodržet své slovo. Je sám před sebou a před celým vesmírem zavázán, aby to, co oznámil, také uskutečnil, jinak by byl shledán lhářem. Bůh dal své slovo a dodrží je.

Za páté: Bůh není přecitlivělý

Co už nám dnes vůbec není vhod, je skutečnost, že Bůh není oním růžovoučkým plyšovým Bohem.

V éře humanismu jsme se my lidé stali „lepšími“ než Bůh (jak si myslíme). Satan Adamovi namluvil, že může být jako Bůh, nyní nám satan namlouvá, že můžeme být lepší než Bůh!

Čteme Bibli a odsuzujeme, jak je Bůh krutý, protože tu jednoho či druhého soudí, tu a tam dokonce mocným a drsným způsobem. „Lepší než Bůh“, což my přece jsme, vynášíme okamžité soud, jak je Bůh krutý, my bychom něco takového nikdy neudělali! My jsme totiž humanisté a pacifisté a kdovíco ještě nejsme, a Bůh je krutý! Jasně! Protože jsme slepí k odpornosti hříchu, proto bychom také nechali všechny hříšníky prostě pokračovat v hříchu a pozvali je do společenství, bez obrácení, vždyť Bůh je láska, ne? Protože jsme lepší než Bůh, tak bychom na konci nepotrestali nikoho a pustili všechny do nebe, že? Také ďábla!? Ano, jsou tu mezitím dokonce sbory, které odpadly tak daleko od pravdy, že věří, že i ďábel bude nakonec smět znovu do nebe! Vážně! To není vtip! Sám jsem to zažil!

Měli bychom být opatrní a nevyrábět si žádného humanistického Boha. Biblický Bůh není citlivka. Když vykonává soud, tak jej vykonává s plným přesvědčením a všemi důsledky.

Pozor! Nevyráběj si svého vlastního plyšového Boha. Bůh se v Bibli nepředstavuje tak, že by měl dvě stránky, nýbrž v jedné jasné linii. Požehnání pro poslušné a zlořečení pro neposlušné (Dt 28). To nejsou dvě stránky či dva různé Boží obrazy, nýbrž je to jedna správná a spravedlivá linie svatého a milujícího Boha!

Protože je Bůh láska a je zavázán tomu, co je dobré a spravedlivé, proto je také zavázán vystupovat proti tomu, co je zlé a nesprávné! Přesně tak, jak se Bůh umí radovat z dobrého, stejně tak se umí i rozzlobit nad zlým! Stejně tak, jako odplatí dobré, tak potrestá zlo. Podívej se alespoň jednou do Bible! Bůh zná výšiny radosti a blaženosti, zná ale také spravedlivý hněv se všemi náležitými důsledky. A přece není Bůh na vrcholu své radosti rozpustilý a v hněvu nespravedlivý! Oheň z nebe dštící na města, rozevření země, tisíce rebelů pohlceno, celý svět zaplaven potopou, to jsou jen některé případy toho, že Bůh není citlivka. Ohlášený konec světa v plamenech ohně nedává tušit nějakou změnu. Bůh není citlivka.

Mohli bychom zmínit ještě další věci, ale všechny zdůrazňuje tento bod: Bůh vykoná spravedlivý soud nad všemi hříšníky.

Nekající hříšník jde vstříc věčnému ohni – protože Bůh je láska! Rozumíš tomu? Bůh je láska! On je zavázán dobrému a správnému, a proto ve své lásce potrestá nekajícího hříšníka tak tvrdě, jak si zaslouží! Bůh ho nenuť k obrácení, ale jasně mu říká, na co se má připravit.

Když bude Bůh vykonávat rozsudek, tak to učiní dobrovolně a z přesvědčení. Potrestání a hříšníkův konec jsou dobré a správné pro dobro celého vesmíru.

Sdílíš tento pohled? Nebo se zde přistihuješ při tom, že se ti zdá biblický Bůh nespravedlivý a krutý? Potom si prosím dej tu práci a uvědom si krutost hříchu. Bůh není nespravedlivý.

Je zajímavé, že mnoho „křesťanů“ všechno toto prostě potlačuje a omezuje se ve svém „obrazu o Bohu“ pouze na onen příběh s cizoložnicí. Ignorují všechno ostatní v Bibli a chtějí interpretovat tento příběh. Skutečností je, že tato cizoložnice byla přistižena a přivedena k Ježíši. A otázkou je nyní, co Ježíš udělá? Bude se držet zákona a vydá tuto ženu k ukamenování? Nebo poruší zákon a zlehčí její hřích? Co teď Ježíš udělá? Co jsi slyšel v kázání? Ježíš řekl všem: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí kamenem.“ Lidé usvědčeně odešli. A co je poučením z tohoto příběhu? Možná to, že to Ježíš s hříchem nevidí tak úzkoprsé? Že Ježíš nepokládá cizoložství za tak špatné? Že Ježíš ruší trest smrti? Ne! Zapomněli jsme, že Ježíš stojí před touto ženou, protože je na cestě na kříž, aby tam zástupně zemřel i za ni? Mzdou hříchu je smrt! Ta žena zasluhovala trest smrti! Proto před ní Ježíš stál! Proto přišel! Aby zemřel i za její cizoložství! Ježíš mohl lidem odpustit hříchy jen proto, že je vzal zástupně na sebe a zástupně za tyto hříchy trpěl a zemřel! Svou smrtí na kříži potvrzuje Ježíš trest smrti za všechny hříchy! Je absolutně slepé domnívat se, že Ježíš v tomto příběhu má jinou morálku nebo hodnoty než „Bůh ve Starém Zákoně“! Opak je pravdou! Řekl té ženě:

„Jdi a už nehřeš!“

A On sám šel na kříž! Vyžaduje se zde po té ženě příliš mnoho, aby už nehřešila? Ne! Rozumíme tomuto příběhu úplně špatně, pokud ho chceme odtrhnout od kříže! Tam Ježíš za tuto ženu zemřel, protože ona si zasluhovala smrt! Tam Ježíš zemřel také za všechny ty ostatní, kteří zarmoucení odešli, neboť také oni si zasluhovali smrt! V tomto příběhu vůbec nejde o to, že by se zde zaváděly nějaké nové hodnoty, nýbrž naopak o to, že Ježíš bere naši vinu na sebe a prikazuje obrácení! Ani slovem neříká, že by si cizoložství nezasluhovalo trest smrti. Ani slovem se nezmiňuje o tom, že by viděl určité věci v Písmu jinak než Bůh. Ne, Ježíš

přišel, aby za nás zástupně zemřel a právě zde v tomto příběhu je jasné, že to my všichni nutně potřebujeme! My všichni, kteří se možná jako ti lidé s kamenem v ruce díváme na ty, kteří zhřešili „horším způsobem“ než my! Také my si zasluhujeme tvrdý trest za naše hříchy! Všichni potřebují Ježíše!

CHYBNÝ VÝKLAD BOŽÍ SHOVÍVAVOSTI A TRPĚLIVOSTI

KAPITOLA 15

Bůh nezasahuje při hříchu trestem vždy přímo, protože doufá a čeká, že se obrátíme! Ale zatvrzelý hříšník si vykládá Boží shovívavost a trpělivost jinak. Myslí si, že to Bůh určitě nevidí tak přísně, protože přece nijak nezasáhl. Myslí si: „Šlo to dobře, takže s tím mohu pokračovat...“ A zkouší stále širší hranice. Avšak Bible říká:

„Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si střeďáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud. On ,odplatí každému podle jeho skutků‘. Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný. Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest. Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo...“ (Řím 2,4–9)

Bůh je shovívavý! On má trpělivost! Ale to neznamená, že by hříchy viděl méně „úzkoprse“ než dříve, nýbrž čeká na to, až se obrátíme! Toho, kdo se neobráτί, nevybaví Bůh tolerančním

patentem a oprávněním k hřešení, nýbrž bude mu naprosto jasné sděleno, že svou nekajícností vyvolal Boží hněv, který pocítí v den soudu!

U Boží shovívavosti a trpělivosti hrají důležitou roli také určité aspekty, např. „poznání“ jednotlivce. Zadržení Božího hněvu a trestu má také co do činění s úrovní poznání nás lidí. Ježíš prosil na kříži:

„Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23, 34)

Pavel řekl: „Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, at jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu.“ (Sk 17, 30)

Také v příběhu s Ninive na konci vidíme, že Bůh uvádí nevědomost lidí jako jeden z důvodů pro svou milostivost a milosrdenost – ale také zde usiloval Bůh úspěšně o obrácení, a to skrze ohlášení soudu. Vidíme rovněž, že je rozdíl v tom, jestli lidé vědí o Bohu a těchto věcech hodně či málo. Bůh může od někoho, kdo ví hodně, očekávat více než od někoho, kdo neví nic, že ano? Také to je spravedlivé! Bylo by přece naprosto nespravedlivé, kdyby Bůh po někom nevědomém vyžadoval přesně to, co od někoho, kdo ví vše! Ne, Pavel říká jasně a zřetelně, že lidé musí slyšet evangelium, aby mohli věřit.

Jeden konkrétní příklad vidíme v dějinách Izraele. Bůh zavedl dodržování dne odpočinku od počátku existence světa, aby lidé mohli pěstovat a prohlubovat svůj vztah s Ním. Proto mají nechat o dni odpočinku všechno ostatní být. Ale v průběhu let a postupném úpadku lidstva bylo stále méně lidí, kteří šabat dodržovali. Jasně vidíme, že izraelský lid dodržoval den odpočinku na poušti předtím, než Bůh dal 10 přikázání! To je důležitý argument pro ty, kteří říkají, že přikázání o sobotě přišlo teprve s Desaterem, ale tak tomu není! Lidé dodržovali šabat od stvoření. Adam znamená „člověk“ a den odpočinku byl dán lidem, nikoliv Židům! Ale

ne všichni den odpočinku dodržovali, protože ne všichni byli přesvědčeni o tom, že to je pro Boha opravdu důležité, stejně jako je tomu u ostatních věcí. Zdálo se, že se nic neděje, když člověk přestoupil to či ono Boží slovo. Bůh nezasáhl, nepotrestal přímo, tak to nemůže být tak důležité, mysleli si. Bezpochyby docházelo pokaždé k diskuzím mezi těmi, kteří o sobotě chtěli odpočívat a jinými, kteří se podle toho neřídili. Mojžíš musel stále znovu vykonávat soud, šlo o všechny oblasti života a stále dokola. Když jsem dostal za pravdu, pak byl Mojžíš můj nejlepší kamarád. Když Mojžíš rozhodl proti mně, tak jsem se ptal: „Kdo ti dal vlastně právo soudit? Jak to, že smíš rozhodovat, co je spravedlivé a co nespravedlivé?“ Tak to šlo tak dlouho, až Bůh do tohoto chaosu zasáhl a dal Desatero přikázání. To byla najednou jiná situace! Tady již lidé věděli, že to nejsou Mojžíšovy osobní názory, nýbrž Boží hodnoty a mínění. Bůh se pak lidí zeptal, jestli chtějí přikázání dodržovat a oni byli nadšení! ANO! Dobře.

Nějaký čas poté byl jeden muž přistižen při porušení přikázání o dni odpočinku (Nu 15, 32). Co se s ním mělo udělat? Nevěděli. Zeptali se Mojžíše, ten se zeptal Boha a nyní se pevně drž! Bůh řekl, že tento člověk musí být ukamenován – a ukamenován byl! Uvědom si to! Ten stejný Ježíš, který nechal onu cizoložnici jít, tento Ježíš dal důrazný povel, že tento člověk musí být ukamenován a on byl ukamenován! Co se tu děje?! Je to zcela prosté. Bůh byl shovívavý a milostivý, dokud lidé dobře nevěděli, co je Boží vůle a co ne. Ale když to bylo naprosto jasné, pak musel Bůh také očekávat, že se toho budou držet! Zde je zřejmé, co Bůh vůbec nemůže strpět: když lidé vědomě a podle svého nejlepšího vědomí jednají proti Jeho přikázání.

Co měl Bůh ještě udělat? On má trpělivost, je shovívavý, zjevuje se, dává svá přikázání, ptá se lidí, jestli je chtějí dodržovat, oni o tom Boha ujistí, a pak? Jaký postoj vykazuje tento muž? Je to úplná a totální vzpoura a svým jednáním svádí své bližní k tomu, aby činili to stejné. V podstatě zde Bohu jde o postoj! Z povrchního pohledu by mohl někdo říci: „To je tedy kruté! Že Bůh nechá

toho muže ukamenovat jen proto, že zvedl trochu dříví o dni odpočinku!“ Ale nejde o trochu dříví a nejde také přímo o den odpočinku, nýbrž o pokažený postoj toho muže vůči Bohu. On si myslí: „Bůh poslední roky nereagoval, když jsem o šabatě sbíral dříví, takže On to jistě nevidí tak přísně...“ Je to tento postoj, který Bůh správně vidí jako zlý. Že člověk pokládá Jeho shovívavost za lhostejnost, nebo vykládá Jeho trpělivost tak, že je Bohu jedno, jak žijeme... Tak to není! Bůh je shovívavý a milostivý, protože chce, abychom došli k obrácení! To tento muž nechtěl a tam vedla Boží hranice. Tady končila Jeho shovívavost a milost.

Nikdo si nemůže myslet, že je to tak jen ve Starém Zákoně! Za prvé: Bible naprosto jasně říká, že Ježíš je ten pravý Bůh! Pavel zřetelně ukazuje, že Ježíš Kristus byl přítomný při putování na poušti! Ten Ježíš, který nechal onu cizoložnici „jít“, tento Ježíš nechal toho muže ukamenovat! A pokud by ta cizoložnice Ježíše neuposlechla a hřešila dále, tak by nejpozději u Posledního soudu zažila hrůzné probuzení!

Za druhé: Vezmi si příběh s Ananiášem a Safirou v Novém zákoně hned na počátku první církve. V srdci se rozhodli, že oklamou Ducha Svatého. To už je nějaký rozdíl od nevědomého jednání. Obelhali a oklamali Boží církev a tím samotného Boha a oba okamžitě zemřeli! Je tedy zvrácené neustále říkat: „Ve Starém Zákoně je Bůh takový a v Novém Zákoně je Bůh jiný!“ To je prostě holý nesmysl. Právě v Novém Zákoně se Boží tresty přiosťřily! Protože také Boží zjevení bylo zřejmější! Když nám Bůh dává více poznání, může od nás také více očekávat! Proto nehrozí Bůh nejtvrďšími tresty „nevědomému Hitlerovi“, nýbrž tomu, kdo tupí Božího Ducha! Těm, kteří o Bohu vědí, ale nechtějí podle toho jednat!

Zažil jsem něco hrozného a je to skutečně pravda. Kázal jsem v jednom sboru a poté za mnou přišel jeho diakon a řekl: „Nic si nepřeji toužebněji, než aby můj syn přišel k víře, ale já sám nechci svůj život Bohu odevzdat...“ Nerozuměl jsem, co se děje. Potom řekl: „Vím, že si zasloužím tvrdší trest než Hitler, protože já vím o Bohu a znám Jeho slovo, a přece nechci...“ Byl jsem

nejprve absolutně zmatený, neboť něco takového jsem ještě nikdy neslyšel. Ukázalo se, že on prostě nechce věřit tomu, že to s ním Bůh myslí dobře, a že se proto nechce obrátit. Pochyboval o Boží dobrotě a lásce, ale to teď není naším tématem. Chci tím zdůraznit: Bůh se dívá na to, co víme, když od nás určité věci očekává nebo když je shovívavý, avšak také, když trestá.

Možná musíme na tomto místě ve svém hodnocení provést malý posun? Tak mnoho lidí po Bohu vyžaduje, aby seslal na ty špatné hříšníky blesk, pokud je spravedlivý. Představ si, že by Bůh nechal všechny lidi postavit do řady, nejhorší vpravo, nejlepší vlevo a mezitím všechny na jejich spravedlivé místo. Jaké měřítko by v tom měl Bůh použít? Pouze skutky? Pak by stál možná Hitler zcela vpravo, Stalin, Mao, Nero,... Nebo k tomu přispělo také naše poznání? Kdo je skutečně ten nejhorší? Není nejhorší ten, kdo to vlastně ví lépe než druzí a přesto nečiní? Nebudou možná zcela vpravo stát všichni teologové a kazatelé, ti, kteří znají Boží slovo a přesto se neobracejí a ukolébávají ostatní svými prázdnými řečmi o pokoji a lásce do falešné jistoty a tím do věčného zatracení? Ještě uvidíme, jak bude vypadat Boží soud, ale pro tolik lidí to bude hrozné probuzení.

„Pomyslete, oč hroznějšího trestu si zaslouží ten, kdo zneuctí Božího Syna a za nic nemá krev smlouvy, již byl posvěcen, a tak se vysmívá Duchu milosti.“ (Žd 10, 29)

Zde je řeč o tom, že si mnohem hroznější trest zaslouží ten, kdo zná evangelium, a přesto dále žije v hříchu, než ten, který je nezná.

„Nechťjte všichni učit druhé, moji bratři: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností.“ (Jk 3, 1)

Zde Jakub říká, že soud nad učiteli bude tvrdší než nad ostatními, protože to je ten nejhroznější hřích, když to někdo ví lépe a přesto nečiní a ještě k tomu svádí ostatní!

Bible nám zde říká opak toho, co se nám dnes mnoha církvích káže! Mnozí tvrdí, že to Bůh kvůli své milosti již nebere tak do slova, zatímco v Bibli stojí, že ten, kdo se vysmívá Duchu milosti a hřeší, dostane mnohem hroznější trest. Komu věříš?

Kdo tvrdí, že Bůh již dnes nezasahuje přímo a jako soudce, ten je úplně mimo. Bible nám ve Starém i Novém Zákoně podává dostatek důkazů, že Bůh tu a tam zasahuje soudem a je to tak dobře. Žijeme v čase milosti. To znamená, že Bůh ještě zadržuje Poslední soud, protože ví, že se zvěstuje pravé evangelium a lidé přicházejí k obrácení! Není to čas milosti, protože by Bůh mezitím změnil své hodnoty a morálku a začalo by Mu být jedno, jak žijeme! Bůh však čeká na to, že se kajícně obrátíme! Bůh vidí, co víme, vidí, co od nás může čekat. Když jsme slyšeli pravé evangelium a porozuměli mu, potom nařizuje okamžité obrácení. Kdo toto volání nenásleduje, činí to na vlastní zodpovědnost. Bůh ví, jak s každým nakládat spravedlivě. Když Bůh některého hříšníka přímo trestá a soudí, tak ví nejlépe, proč – a nejedná tím nespravedlivě. Když nechá nějakého hříšníka nadále hřešit, pak k tomu má Bůh také své dobré důvody. Bůh zde jedná ve vší lásce a moudrosti a naprosté spravedlnosti, i když tomuto Božímu jednání ani téměř nikdo z těch, kteří se nazývají „křesťany“ nerozumí a nepřijímá je. Ale Bůh zná srdce. Vyvaruji se nyní povrchního vykládání zkušeností různých lidí, ale Ananiáš a Safira by nám měli sloužit jako odstrašující příklad. Boží trpělivost má své hranice.

POZVÁNÍ A PŘÍKAZ

KAPITOLA 16

V biblickém poselství evangelia je nám jasně oznámeno, že Bůh trpěl za každý hřích, abychom nepřišli na soud, nýbrž abychom se mohli k Bohu vrátit, pokud s Ním chceme opravdu žít v harmonii. Mluvíme zde o Božím „pozvání“, „daru“ milosti, který jen potřebujeme otevřít ve víře, mluvíme o Bohu jako o našem Otci a to všechno není špatné! **Ale když se jedná o téma hříchu, pak Bible nenabízí několik možností, nýbrž Bůh *přikazuje* obrácení!**

*„Bůh ale přehlédl časy této nevědomosti a nyní **přikazuje** lidem, aby všichni všude činili pokání.“ (Sk 17, 30, B21)*

Bůh přikazuje obrácení! Biblické evangelium nenabízí jen odpuštění hříchů na jedné straně, nýbrž vyžaduje na straně druhé také důslednou poslušnost Bohu! Při Posledním soudu nad světem přijde Ježíš...

*„...aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří **odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše**. Jejich trestem bude věčná záhuba, daleko od Pána a slávy jeho moci,...“ (2 Te 1, 8–9)*

Uvědom si, že to je ten stejný Ježíš, který nechal onu cizoložnici jít! Tento Ježíš přijde v plameni ohně, aby vykonal trest!

Běda tomu, kdo chce Bibli číst pouze jednostranně a ignoruje zbytek! Zde stojí, že Ježíš vykoná trest na těch, kteří neuznávají Boha! Uznáváš Boha takového, jaký je? Anebo tím Bohem, jak se ve skutečnosti zjevuje, pohrdáš a vyrábíš si svého vlastního humanistického plyšového Boha? Mohu nám všem pouze klást na srdce, abychom byli vždy připraveni ověřovat své představy o Bohu na základě Bible, poznávat Boha čím dál tím lépe a vzdávat se svých představ.

Existuje pouze jedna správná reakce na pravé evangelium, a to je poslušnost. Nejde o poslušnost ze strachu či neradostné povinnosti, nýbrž tato poslušnost předpokládá porozumění evangeliu a toto přesvědčení:

„To je to nejlepší, co se mi mohlo stát! Chci se obrátit a nikdo mi v tom nezabrání, protože Bůh je láska! Ďábel a svět mě ničil! Díky Bohu! Bůh ví, jak se můj život může vydařit, budu Ho poslouchat! Je to tak úžasné! Bůh mi odpouští! Něco nepostižitelného! Ježíš trpěl trest za mé hříchy! Musí to tedy se mnou myslet dobře! Chci a budu Ho od nyníška ve všem poslouchat!“

Na začátku a konci listu Římanům, v němž je evangelium popsáno nejjasněji, píše Pavel o cíli svého dopisu a práce. Chce vést pohany k poslušnosti z víry! Nejen k poslušnosti! Ale také ne pouze k víře! Nýbrž k poslušnosti z víry. Jde tu o jednání, které je zaměřeno na Boha a Jeho vůli a ne pouze o „vzetí na vědomí“. Tato poslušnost z víry nepochází z tradice, ze strachu či z donucení, nýbrž jak Pavel píše uprostřed dopisu: je to „poslušnost ze srdce“.

„Ale díky Bohu, že ačkoli jste byli služebníci hříchu, uposlechli jste ze srdce ten způsob učení, do kterého jste byli uvedeni.“ (Řím 6, 17, B21)

Byl jsi služebníkem hříchu nebo jím stále jsi? Jsi nyní ze srdce poslušný nebo je pro tebe poslušnost něčím negativním? Jsi odezdán biblickému učení či následuješ své vlastní interpretace?

Na ty, kteří evangeliu poslušni nejsou, čeká soud. Na druhé straně, komu je dán Duch svatý a všechna požehnání?

„My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Sk 5, 32)

FALEŠNÁ MILOST

KAPITOLA 17

Boží milost v evangeliu neposkytuje omilostněným žádný „volný prostor“ pro světský život v hříchu a neposlušnosti. Bůh ve svém Slově varuje před lidmi, kteří evangeliu takto rozumí a takto jej zvěstují.

„Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost“ (Ju 1, 4)

Potkal jsem ve sborech velmi mnoho lidí, kteří jsou dokonce pastory, ale nejsou zapsáni v knize života, nýbrž k odsouzení! Kolik lidí dnes učí, že můžeme pod milostí klidně hřešit!

Boží milost nemůže být v žádném případě pojímána tak, že to Bůh s hříchem již nevidí tak úzkoprse. Hřích v Nové smlouvě neztratil na své krutosti, ohavnosti, brutalitě a nepřijatelnosti! Již v první generaci církve se do sborů vplížili tací, kteří říkali: „Ach, Bůh je milostivý, s tímto hříchem to jistě nebude vidět tak přísně!“ Takoví nestojí zapsáni v knize života, nýbrž jsou zapsáni k odsouzení. A dnes? Dnes je každá sexuální nečistota teology odklepnutá jako „normální“ a postavena pod Boží požehnání. Hamižnost, touha po uplatnění, uznání a moci, manipulace a lži ve jménu Ježíše, to vše dnes existuje... Ale žádná církevní okázalost nezmění nic na Božím výroku skrze Judu. Takoví lidé jsou zapsáni k soudu a ne v knize života. Zde stojí, co je cílem pravé milosti:

*„Ukázala se **Boží milost**, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. **Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se** **vším důrazem.**“ (Tt 2, 11–15)*

Boží slovo je v tomto bodě velice zřetelné, ale lidé bohužel raději papouškují to, co někde o milosti zaslechli, místo toho, aby se podívali do Bible. Většina nechce těmito skutečnostem věřit a myslí si, že mohou pod milostí tu a tam klidně dále hřešit. Satan udělá vše pro to, abychom žili s křesťanskou iluzí o milosti a nadále hřešili. K tomu je mu každý prostředek dobrý – dokonce i biblické pravdy zneužívá k tomu, abychom pokračovali v hříchu.

Lidé s „křesťanskou iluzí o milosti“ rádi říkají: „Ach, díky Bohu, že je Bůh láska a že je milostivý, určitě to s těmito malými hříšky nebude brát tak vážně, takže v nich klidně mohu pokračovat...“ Ale nepozorují, že je to ďábelská teologie, která je ponechává v samospravedlnosti a nekajícnosti. V tomto případě používá satan tři pravdy, totiž, že existuje Bůh, že je láska a že je milostivý – a satan tyto pravdy využívá k tomu, aby nás svedl k hříchu – to je na jeho teologii tím ďábelským! Nespočetní lidé si v dnešních sborech myslí, že jsou omilostněnými křesťany a namísto toho žijí v satanském náboženském zaslepení! Mnozí lidé velebí milost, pod kterou si představují, že mohou žít v hříchu. Tím velebí satanovu milost. Co mě nejvíce děsí, když čtu Bibli, jsou některé Ježíšovy výroky, např. ten následující:

*„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; **ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.** Mnozí mi řeknou v onen den: **Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu***

nevyvíjali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mt 7, 21)

Není to děsivé? Ježíš mluví o tom, že existují lidé, kteří věří na duchovní realitu a dokonce ještě víc! Nazývají Ježíše svým Pánem a vykonávají také „duchovní službu“ v Jeho jménu – a Ježíš je bude přesto muset poslat přímo do věčného trestu (!), protože neuznávali Jeho zákon a tím ignorovali Boží vůli, totiž zanechat každého hříchu a žít svatě! Ježíš to tak řekl, a již proto z toho musíme vyvodit, že dnes žije mnoho lidí v náboženské iluzi o „Ježíši“, „Boží lásce“, „milosti“ a „duchovní službě“ a tím jdou do věčného zatracení, pokud se neprobudí a upřímně neobrátk k poslušnosti z víry!

Není to děsivé, když musíme zjistit, jak velký prostor tento ďábelský náboženský svod získal? Není to hrůzné, když si uvědomíme, že zřejmě tisíce lidí žijí v satanském zaslepení a namlouvají sobě i druhým, že jsou věřícími křesťany?

Bůh nám říká jasně a zřetelně, že do nebe přijdou pouze ti, kteří usilují o svatost!

„Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespátrá Pána.“ (Žd 12, 14)

Znovuzrozeného křesťana nepozná člověk v první řadě podle jeho „duchovních znalostí“ ani v první řadě podle „duchovní služby“, „akčnosti“ nebo používání duchovních darů, nýbrž:

„A tak je poznáte po jejich ovoci. Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“ (Mt 7, 20)

Bůh chce, abychom žili v harmonii s Jeho vůlí – jen tak může v našem životě zrát ovoce Ducha!

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ (Gal 5, 22)

S bezbožnou morálkou a špatným svědomím nemůže nikdo toto ovoce nést, respektive si je užívat.

Bůh chce neustále uskutečňovat své svaté bytí v nás a skrze nás. Ovoce Ducha můžeme shrnout do jednoho slova: *posvěcení*!

*„Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho **užitek** (něm. **ovoce**, pozn. překl.), **totiž posvěcení**, a čeká vás život věčný.“ (Řím 6, 22)*

V dnešním moderním křesťanství existuje všechno možné i nemožné, ale toto pravé, zralé ovoce svatého života abys pohledal! Ale pouze ten, kdo přináší ovoce v posvěcení, obdrží nakonec věčný život. Kdo se nechce nechat posvěcovat, toho Ježíš ze společenství vyvrhne a musí shořet.

„Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce... Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.“ (J 15, 2;5–6)

Ježíšovi jde o pročištění našeho života, aby ovoce Ducha ještě více dozrálo, to zde stojí jasně a zřetelně. Kdo to nechce, ten bude vhozen do ohně. (J 15, 2;5–6)

Od té doby, co je zvěstováno evangelium, snaží se je satan překroutit – to je přece jasné! Jen tak pasivně neposlouchá, když se zvěstuje pravé biblické evangelium, nýbrž je od počátku u posluchačů překrucuje a pokud to jde, tak dokonce i u kazatelů! Výsledek můžeš vidět všude! Ve své službě jsem navštívil několik

stovek sborů v různých zemích a mohu ti říci, že existuje více bludů, než si kdokoliv dokáže představit! Pro stromy již nevidíme les! Pro křesťany již nevidíme našeho Pána Ježíše Krista! Pro sbory již nevidíme Boží království! Pro teologii již neznáme pravé evangelium! Pro „křesťanské aktivity“ již neznáme posvěcení! Ale kdo si dnes ještě čte v Bibli?! Dokonce i na biblických školách a teologických institutech se to dělá již jen zřídka!

Podíváme se proto do Bible, abychom přišli na to, jak skutečně můžeme být zachráněni. Bylo by totiž fatální, kdybychom s našimi „křesťanskými iluzemi“ šli do věčného ztracení! Ber to, co Ježíš řekl, vážně!

JAK MŮŽEME BÝT ZACHRÁNĚNI?

KAPITOLA 18

Doposud jsme se zabývali Boží spravedlností, zákonem a rozsudkem za hřích. Přiznávám, že je to drsné téma a musím používat drsný jazyk, abych tyto body ozřejmil. Potřebujeme proto mít neustále jasně před očima, co nechal Bůh vyřídít skrze proroka Ezechiele:

„Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít“ (Ez 33, 11)

Ne! Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožného. Bůh nechal první lidi jít – protože je miloval a čekal na to, až se dobrovolně a z přesvědčení obrátí. Od té doby čeká Bůh ve své lásce na každého člověka – také na tebe! Četli jsme:

Bůh nemá zalíbení v trestání lidí

Otázkou ale je, jak můžeme být zachráněni? Nejprve musíme uznat toto:

Nikdo se nemůže zachránit sám!

Naši vinu před Bohem nemůžeme vyrovnat, abychom se stali „spravedlivými“ – ani v našem právním systému to tak nejde. Když někdo např. projede křižovatkou na červenou, tak pak nemůže policistovi, který ho zastaví, říci: „To je v pořádku, neboť jsem místo toho včera zůstal na zelenou stát!“ Vrah také nemůže před soudem říci: „Sice jsem jednoho zabil, ale zato jsem dva jiné zplodil, takže mám ještě jednoho k dobru!“ Vidíme, že Boží rozsudek nemůžeme vykompenzovat svými dobrými skutky. Žádný člověk nebude před Bohem omilostněn pro své „dobré skutky“!

Naše situace se dá přirovnat k chybnému kroku v bažině. Stačí jeden chybný krok a jsme vydáni zkáze napospas – a před Bohem neexistují žádní „baronové Prášilové“, kteří se vlastní silou dokážou z této zkázy vysvobodit. Co se týče tématu „záchrana“, jsme naprosto a zcela odkázáni na samotného Boha – a Bůh je připraven ti pomoci! Nebo raději takto: On už tvou záchranu dokonál na kříži a chce ji uskutečnit v tobě osobně.

Než se na to podíváme blíže, chtěl bych upozornit na následující bod: známost o tom, že na kříži byla dokonána záchrana, ještě nikoho nezachránila. Také ďábel ví, že se na kříži dokonala záchrana, ale tato znalost ho nezachrání. Znáť, přijímat, respektovat či mít v úctě toto spasení – to ještě nikoho nespasilo! I když poznání o této zachráně kážeme, tak nás to nezachrání – avšak: **Tato záchrana dokonaná na kříži se musí uskutečnit v nás, jinak nám nijak neprospěje.** Chceme nyní nejprve uvážít, co Bůh pro naši záchranu podnikl a poté uvidíme, co tato dokonaná záchrana v nás lidech způsobuje.

JAK BŮH OBNOVUJE SPRAVEDLNOST

Bůh je připraven nás zachránit, ale musí to učinit spravedlivým způsobem. Bůh by nikdy lidi nezachránil nějakým nespravedlivým způsobem. Člověku, který je v nouzi, je možná jedno, jestli bude zachráněn spravedlivě či nespravedlivě. Například: Když

mám u banky dluh milion euro a někdo neznámý přijde a zaplatí ze své kasy ten milion za mě, tak budu mít radost! Odkud ty peníze pocházejí, že je to možná z obchodu s drogami, o tom bych vůbec nepřemýšlel, hlavní věcí je, že je můj mínus vyrovnán! Když jsme my lidé v nouzi, tak se pramálo staráme o to, jestli jsme zachráněni spravedlivě či nespravedlivě, ale u Boha tomu tak není. Bůh je ve své lásce připraven nás zachránit, ale musí nás zachránit řádným způsobem, již proto, že Bůh je spravedlivý a nemění se.

Přemýšlej dál: co by to bylo za záchranu, kdybychom Bohu u Posledního soudu mohli vytknout nespravedlnost, protože jeden smí jít do nebe a druhý musí do pekla?! Tyto smrtelně vážné věci se musí dít absolutně spravedlivě! Nebo si představ, že by satan při Posledním soudu povstal a řekl: „Já jdu po právu do pekla, ale proč směji jít tito do nebe? Skutečností přece je, že já jsem nic neudělal, já jsem jen podával návrhy – skutečných hříchů se dopustili ti na té druhé straně a ti mají zůstat pekla ušetřeni? To je nespravedlivé!“ A satan by měl pravdu! Bohu by se při nespravedlivé záchraně mohlo vyčítat, že není nestranný, ale svévolný a nespravedlivý. Proto musel Bůh najít takovou cestu k záchraně, která je absolutně spravedlivá! Tato cesta vypadá následovně: **spravedlivá záchrana bude dokonána skrze zastoupení!**

SPRAVEDLNOST SKRZE ZASTOUPENÍ

KAPITOLA 19

V „právním státě“ existuje případ od případu možnost vytvořit z „viny (dluhu)“ znovu „spravedlnost“, a to skrze „zastoupení“. Když jsi např. u banky milion eur v mínusu, tak je to tvůj dluh a musíš ho zaplatit. Když ale někdo jiný přijde do banky s požadovanou sumou v kufru a vloží ty peníze na tvůj účet, tak je tvůj dluh vyrovnán a spravedlnosti je učiněno zadost a už po tobě nesmí ty peníze nikdo vyžadovat. Bylo by nespravedlivé, kdybys musel znovu platit poté, co již za tebe někdo jiný zástupně zaplatil! Skrze zástupné zaplacení od někoho jiného jsi ospravedlněný. To je princip zastoupení.

Nelehká Boží otázka zněla:

„Jak mohu zůstat spravedlivým bez toho, aby člověk dostal to, co si zaslouží?“

Bůh viděl jedinou právoplatnou cestu k tomu, aby nás lidi „ospravedlnil“, a to zastoupení! Někdo musel zástupně zaplatit dluh lidstva a vzít trest na sebe. A zde se dostáváme k jádru evangelia! Nemůžeme se dostatečně radovat z té skutečnosti, že Bůh není pouze spravedlivý, ale rovněž láska! Ve své lásce byl Bůh připraven přijít na svět v Ježíši Kristu, aby zástupně

zemřel na kříži za naše hříchy, aby byla znovu obnovena „spravedlnost“.

„Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou“ (2 Kor 5, 19, B21)

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.“ (1 Pt 3, 18)

Zástupně za nás zemřít nemohl nikdo jiný než sám Bůh. Neboť předpokládejme, že by člověk, který by byl připraven za mě zástupně zaplatit dluhy, byl sám v dluzích, tak co potom? Pak by bylo zastoupení nemožné, neboť by musel ty peníze vynaložit na svůj vlastní dluh. Tím poukazuji na to, že pouze „nevinný a spravedlivý“ může zástupně zaplatit a obnovit spravedlnost. Kdyby na kříži trpěl nějaký hříšný člověk, tak by pouze dostával to, co si zaslouží, jak umírající zločinec vedle Ježíše správně uznal.

„dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ (Lk 23, 41)

Hříšník by na sebe nikdy nemohl zástupně vzít vinu druhého. Jen by v utrpení a umírání spravedlivě dostal to, co si zasloužil. Ale Bůh ve své lásce nechce, abychom šli se svou vinou do pekla.

Důležitý je také druhý aspekt: když jsou dluhy zástupně zaplacené, tak musí být také vyrovnány rovnocenně. Předpokládejme, že by někdy zaplatil u banky tvé dluhy, ale učiní to tak, že předá bance svůj dům. V tomto případě musí mít onen dům přinejmenším hodnotu dlužné částky. Nemůžeš vyrovnat dluh 1 milion euro, když dáš do zástavy své staré auto! Nyní se musíme ptát: co může být tak cenného, že by to mohlo vyrovnat dluh celého světa? Kdo o tom doopravdy přemýšlí, zjistí, že veškerou vinu světa vůbec nemůžeme pojmut, je nepostižitelně velká – a co by na druhé straně mělo být větší, aby ta vina mohla být vyrovnána? Kdyby celá vina světa mohla být změřena v kilogramech a tunách a jedna strana váhy by tím byla zatlačena k zemi – co by to mělo na druhé straně

převážit?! To může být jen Stvořitel vesmíru! Přemýšlej o tom: kdo je cennější – vynálezce a výrobce nějakého produktu nebo samotný produkt? Je jasné, že vynálezce a výrobce nějakého zboží má zcela jinou kvalitu a hodnotu než jeho zboží! Tak je to také s Bohem a námi lidmi. Všechno můžeš v zásadě rozdělit do 2 kategorií: Svořitel a stvoření! Bůh, který lidi stvořil, je samozřejmě mnohem cennější než lidé! Pouze tak porozumíme Petrovu výroku:

„Víte přece, že jste ze svého marného životního způsobu předaného od otců nebyli vykoupeni pomíjejícími věcmi, totiž stříbrem nebo zlatem, ale drahou krví Krista jakožto beránka bez úhony a poskvrny.“
(1 Pt 1, 18–19, B21)

Tento drahocenný Kristus je Svořitel vesmíru! Cena Ježíšovy krve spočívá v tom, že je Stvořitelem a v tom, že je „bez úhony a poskvrny“! Nemáme ani tušení, jak drahocenná a důležitá je pro Boha spravedlnost a svatost!

Avšak Bible mluví jasně: „Tento Ježíš bez úhony a poskvrny je Stvořitelem!“

*„On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů: **On (Kristus)** je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, **neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá...**“*
(Kol 1, 13–17)

Kristus je Stvořitel! Všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho! On je středem všech dimenzí – a tento Kristus dokonale svou krví odpuštění hříchů!

V Ježíši Kristu se nepostižitelná hodnota a svatá nevina spojují v zástupného obětního beránka!

Pouze sám Bůh mohl zástupně zaplatit cenu za všechny hříchy, tak aby byla znovu obnovena spravedlnost.

Uvědom si to! Bůh nechce, abychom my lidé byli navěky ztraceni! Bůh nechce, abychom dostali to, co si zasloužíme! Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožníka! Bůh byl ve své extrémní lásce připraven trpět a zemřít za tebe a za mě, tak abychom nedostali to, co si zasloužíme, nýbrž abychom se na tomto základě k Bohu obrátili a mohli žít!

Vraťme se zpátky k oněm bleskům. Představ si, že by všichni lidé stáli v řadě, nejhorší vpravo, nejlepší vlevo a mezi nimi všichni lidé na svém patřičném místě. Představ si, že by si Bůh odpočítal do 3, než by uhodil prvním bleskem. Kam by ses díval? Zřejmě vpravo, kde stojí ten nejhorší, že? Všichni by se velmi zhrozili, neboť blesk uhodil na levé straně! Na toho nejlepšího! Na Ježíše! Ježíš byl zničen za tvé hříchy a hříchy všech ostatních! Aby se nám konečně rozbřesklo a viděli jsme, co Bůh chce! Skrze tuto oběť tě chce přimět k obrácení. Ježíš tam zemřel za všechny! Za celou tu řadu! Každý v této řadě hříšníků má nyní možnost uznat své hříchy a obrátit se k Bohu, ten nejhorší stejně jako ten nejlepší „hříšník“. Každý, kdo přijme tuto zástupnou oběť, obrátí se k Ježíši a chce žít tak jako Ježíš, totiž v harmonii s Boží láskou a vůlí.

Ježíšova smrt na kříži nebyla žádnou nehodou, nýbrž předem ustanovenou a naplánovanou Boží záchranou, založenou na Jeho lásce k nám lidem.

Na kříži se naplnilo 28 konkrétních proroctví. Jedno z nejdůležitějších proroctví pro správné pochopení toho, co se odehrálo na kříži, dal Bůh skrze proroka Izajáše již 700 let dopředu! Izajáš zřejmě viděl dění na kříži ve zjevení, v němž mu Bůh dal poselství, proč tam Ježíš umírá.

*„Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. **Trestání snášel** pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro*

nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku... raněn pro nevěrnost mého lidu.“ (Iz 53, 5–8)

Je zkrátka chybné domnívat se, že Ježíš byl bohužel ve špatný čas na špatném místě, když byl v Jeruzalémě zajat, mučen a popraven. Skutečností je, že Ježíš stále znovu předem ohlašoval své utrpení a smrt, ale také vzkříšení. Jednou řekl:

„Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe (v něm. „dobrovolně“, pozn. překl.). Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce.“ (J 10, 17)

„DOBROVOLNĚ“ Ježíš za nás zemřel dobrovolně a z přesvědčení – to je pravá láska! Bible nám podává zprávu o tom, že na kříži je zjevena Boží láska, ale o co se jedná u lásky? **Měl Ježíš nějaké růžové pocity, když byl bit, mučen a přibit na kříž? Měl šimrání v břiše, když tam bídne umíral? Ne! A pokud jsme to neviděli již předtím, tak nejpozději zde si uvědomujeme, že Boží láska nemá v první řadě co do činění se sentimentálními pocity, nýbrž že Bůh ve své lásce chce to nejlepší pro všechny! I když Ho to stojí tu největší oběť!**

Ježíš za nás zástupně zemřel, protože to byla jediná cesta, jak vrátit lži ďábla a náboženství o Bohu. Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožného! Bůh nechce, aby lidé byli ztraceni! Není to krutý, nespravedlivý a lhostejný tyran! Nýbrž Bůh trpí krutostí lidí, trpí nespravedlností, a to natolik, že byl připraven vzít na sebe utrpení na kříži, aby nás lidi přivedl k obrácení!

Nejprve Ježíše zajali a vyslýchali, potom ho obvinili od falešných svědků, posléze zbili, poplivali a bili holí po hlavě. Poté mu nasadili trnovou korunu a oblékli ho do nachového pláště, aby se mu posmívali. Ježíš byl trýzněn psychicky i fyzicky. Pak byl zbičován a nakonec mu tělem probili hřeby a přibili ho na

kříž, kde v utrpení zemřel. Předtím ho ještě uráželi a provokovali...

Mocichtivý Pilát měl moc ho propustit či nechat zabít. Pilát dal Ježíši svou moc na vědomí:

„Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?“ (J 19, 10)

Bezpochyby očekával, že Ježíš před ním padne na kolena a bude úpět o milost. Mocnárům se to tak líbí! Ale Ježíš neškemral o milost – protože nebyl vinný! Čistě právně může být omilostněn jen ten, kdo se od své viny uznale a zkroušeně odvrátí! Ale to nebylo u Ježíše vůbec možné, protože On byl nevinný! Ježíš si nezasluhoval žádný trest, proto neprosil o milost! Byl čistý, spravedlivý a svatý! Pilát se podivil nad tím, co mu Ježíš odpověděl:

„Ježíš odpověděl: Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu.“ (J 19, 19)

Ježíš neustoupil od svého správného přesvědčení zástupně zemřít za nás lidi, jedno kolik utrpení Ho to bude stát. Tato dobrovolná oběť by měla nás lidi vést k obrácení a sice z dobrovolného přesvědčení. Pouze tato Boží láska může v nás lidech vzbudit lásku k Bohu, takže se dobrovolně a z přesvědčení obrátíme k Němu a žijeme s Ním v harmonii!

Na druhé straně platí:

Kdo po této oběti zůstává v nekajícnosti, ten činí celou věc ještě horší. Představ si, že by byl nějaký zločinec odsouzen k smrti a v den popravy by ho vyzvedli z vězení a vedli na šibenici, kde ale již někdo visí! Potom mu oznámí, že se někdo jiný nechal zástupně pověsit za něj a jeho trestné činy, tak aby on mohl dostat novou šanci, a následně by ho propustili. Nebylo by „normální“, aby tento pachatel byl vděčný? Jistě by o tomto obětavém dobrodinci chtěl zjistit více a uskutečnil by pátrání, zřejmě by udělal všechno myslitelné pro to, aby rodině jeho

dobrodince nic nechybělo, a dalo by se čekat, že svůj život doopravdy změní. Kdyby ale onou zástupnou obětí pohrdl a využil by svou nově nabytou svobodu k tomu, aby žil dál tak jako předtím, tak celou věc činí ještě mnohonásobně horší. Nejenže byla ta oběť pro něj zbytečná, ne, on vykazuje postoj, který již nemůže být odpornější. Nemůže se divit, když zakusí plnou tvrdost zákona, až bude za své další trestné činy dopaden. Pro to je nejhorším hříchem, když člověk ignoruje Ježíše na kříži a ještě hůře: když člověk chce zneužít Boží milost k tomu, aby nadále žil v hříchu!

ZASTOUPENÍ V BIBLI

Abychom my lidé Bohu v této věci rozuměli, zavedl Bůh princip zastoupení v izraelském národě.

**Po morálním zákonu (Desatero)
dal Bůh izraelskému národu také rituální zákon.**

Tento rituální zákon je součástí Mojžíšových zákonů. Je to základ pro to, abychom později porozuměli zástupné oběti Ježíše na kříži. V tomto rituálním zákoně bylo do detailu předepsáno, jak má člověk postupovat po spáchání hříchu. Viník zde musel např. položit svou ruku na hlavu „nevinného beránka“ a dívat se mu do očí – aby si uvědomil: „Moje vina nyní přechází na tohoto beránka a tento neviný beránek musí nyní kvůli mému hříchu zemřít!“ Potom musel ten beránek vykrvácet a být zástupně obětován. Jaký to hrozný postup! Tímto způsobem bylo znovu a znovu obětováno nespočet zvířat! V chrámu tekla denně krev proudem! Proč to Bůh tak chtěl? Za prvé chtěl Bůh dát každému od malička jasně na vědomí, jak důležité je dodržovat příkázání a že se nemají v absolutně žádném případě porušovat. Za druhé chtěl Bůh probudit vědomí o hříchu v tomto národě a s tím spojenou touhu po pravém vysvobození a za třetí tím Bůh položil

základní kámen k tomu, aby později každý pochopil, co prorok Jan myslí, když ukázal na Ježíše a zvolal:

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ (J 1, 29)

Poslední Boží prorok, Jan Křtitel, volal lidi k obrácení a křtil ty, kteří své hříchy uznali a vyznali a chtěli symbolicky vodou očištění od Boha. Potom přišel k Janu Křtiteli Ježíš a chtěl se také nechat pokřtít. Ježíš byl do této chvíle ještě veřejně neznámý, ale od Boha poslaný prorok Jan si dosti rychle uvědomil, kdo před ním stojí (!), nerozuměl však tomu, proč se Ježíš chtěl nechat pokřtít, protože křest byl jen pro hříšníky a oproti tomu na Ježíši byla jasně pozorovatelná svatost! Jan Křtitel se chtěl raději sám nechat od Ježíše pokřtít! Ale všimni si, co Ježíš řekl:

„Nebraň tomu, ‘odpověděl mu Ježíš. ,Takto máme naplnit veškerou spravedlnost. ‘A tak mu nebránil.“ (Mt 3, 15, B21)

Co tím Ježíš myslel? Když Jan Ježíše křtil, přemýšlel o těchto slovech: „...plnit spravedlnost...?“ Potom Janovi svitlo a vzpomněl si na ono 700 let staré proroctví proroka Izajáše ve Svatých Písmech:

*„Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. **Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako **beránek** vedený na porážku... raněn pro nevěrnost mého lidu.“ (Iz 53, 5–8)***

Jan si uvědomil, co se právě v této chvíli křtu děje, a když Ježíš vystoupil z vody, Jan zvolal:

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ (J 1, 29)

Co to bylo za světlo, které tu Janu Křtitelovi náhle vzešlo? Chci ti to vysvětlit na příkladu. Když chceš umýt špinavé nádoby, tak potřebuješ čistou vodu. Když si s tím hotov, máš čisté nádoby a špinavou vodu. Když nyní do té špinavé vody ponoříš čistou houbu, tak nasaje špinavou vodu – přesně to udělal Ježíš. Jako čistý Boží beránek sestoupil do vody, do které byly (symbolicky) smyty hříchy lidí a tam vzal Ježíš vinu lidí na sebe, aby ji nesl na kříž!

Křest, ve kterém Ježíš vzal vinu světa na sebe, byl první věcí, kterou Ježíš veřejně v moci Ducha učinil. Posledním, co Ježíš veřejně učinil, bylo Jeho zástupné utrpení a smrt na kříži, „aby byla naplněna spravedlnost.“

Celé veřejné Ježíšovo působení bylo orámováno tou skutečností, že Ježíš na sebe vzal hříchy lidstva a zástupně za nás trpěl na kříži, abychom se mohli usmířit s Bohem.

Pozor: Je rozdíl mezi tím, jestli mi banka dluh promine a jestli za mě někdo zástupně zaplatí! Bůh nám vinu neprominul, nýbrž Ježíš ji zaplatil! To je podstatná část toho, že k nám Bůh může být milostivý.

„...neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny.“ (Žd 2,9)

Proto říká Petr:

„Vždyť i Kristus jednou trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.“ (1 Pt 3, 18)

Máme být znovu přivedeni k Bohu. Cílem této zástupné oběti není, abychom z toho udělali teologii, nýbrž Bohu jde o tvůj osobní vztah k Němu. Každý člověk se má znovu zaměřit na Boha, aby v Jeho následování žil svatě. Ježíš je jedinou cestou k Otci.

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“
(J 14, 6)

Žádný vlastní skutek a žádné náboženství světa nás nevytrhne z ohnivého jezera a nezachrání pro nebe. Kdo přichází k Bohu bez Ježíše, ten půjde se svou vinou vstříc věčnému trestu. Milost a spása existují jen skrze Ježíše Krista.

„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (Sk 4, 12)

BUDOU OMILOSTNĚNI VŠICHNI LIDÉ?

KAPITOLA 20

Bůh byl v Ježíši Kristu na tomto světě, ve své lásce ke všem lidem byl strašlivě mučen a zemřel na kříži. Když Ježíš umíral, zvolal:

„Dokonáno jest.“ (J 19, 30)

Petr píše:

„Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2 Pt 3, 9)

Skutečností je, že dílo na kříži bylo dokonáno pro každého člověka, ať již tomu věří či nikoliv. Bůh nechce, aby šel kdokoli do zahynutí, nýbrž aby všichni dospěli k pokání. Ale teď z toho vyvozovat, že tedy všichni lidé přijdou do nebe, protože Bůh je milostivý, to je absolutní nesmysl.

Milost se nerovná amnestii! U amnestie se pouští mnoho trestanců na svobodu dříve, než si zasluhují, např. protože jsou vězení přeplněná a je potřeba místo pro horší zločince, které není v žádném případě možné propustit. Ale milost je něco zcela jiného! Představ si, že se k moci dostane nějaký milostivý gu-

vernér a ze své milosti prostě propustí **všechny** zločince, bez ohledu na to, jestli vinu uznávají či nikoliv?! To by zavládl totální chaos! Kdyby Bůh pustil při amnestii všechny lidi do nebe, tak by se z nebe stalo peklo!

Protože je dnes v mnoha sborech Boží milost chápána naprosto mylně či jednostranně, rádi bychom se nyní zabývali právě tématem milosti. Jak je to s milostí v právním státě? Představ si vězení v Americe, ve kterém všichni k smrti odsouzení zločinci sedí každý ve své cele a čekají na popravu. Předpokládejme, že zločinec v cele A svou vinu uzná a lituje svého činu. Uznává, že si plně zaslouží tvrdost trestu – ale nechce zemřít! Chce se změnit a v budoucnu již zákony neporušovat, nýbrž místo toho činit dobré. Ale nezáleží na tom, co si předsevzme, ví, že jedině guvernérova milost ho může zachránit, protože soudní rozsudek je pravomocný! Proto guvernérovi napíše žádost o udělení milosti, kde věrohodně ujišťuje, že svou vinu uznává i že si zaslouží přísnost potrestání a prosí o milost, aby se mohl ve svém životě polepšit. Když odešle tuto žádost o milost, tak však ještě zdaleka není omilostněn a zachráněn! Teprve když guvernér posoudí jeho případ a upřednostní milost před právem a pošle zločinci odpovídající doklad, teprve poté je zločinec omilostněn a nebude na něm vykonán soud.

Nyní si představ, že skutečně omilostněn bude a souseď z vedlejší cely zachytí, jak se ten omilostněný ze své milosti a z milostivého guvernéra raduje a uvědomí si: „Jsme sice vinni, ale jak to vypadá, je guvernér milostivý! Když je ten guvernér milostivý tady k tomu chlápku, tak bude jistě milostivý i ke mně a nemusím už si dělat starosti ohledně poprav, protože tady ten byl mnohem horší než já!“ Pokud ten zločinec přemýšlí takto, tak může mít pravdu v tom, že je guvernér milostivý, může mít také pravdu v tom, že se zločinec A dopustil mnohem horších činů než on, ale k ničemu mu to není. On sám dopadne se svým samospravedlivým postojem na elektrické křeslo. Pokud bude zločinec A omilostněn, tak to ještě zdaleka neznamena, že budou

omilostnění také všichni ostatní, to je přece očividné! Milost je totiž projednána osobně mezi pachatelem a guvernérem. Bez osobního omilostnění neunikne žádný odsouzený zločinec svému trestu. Odsouzený zločinec B může žít s vědomím, že je guvernéř milostivý, ale v den své popravky prožije ošklivé probuzení ze své iluze. Jeho vědomost o tom, že je guvernéř milostivý, ho nezachrání. A u Boha je to přesně tak.

Samotná vědomost o tom, že je Bůh milostivý, ještě nikoho nezachrání! A mám dojem, že naše sbory jsou plné lidí, kteří toho o milostivém Bohu ví hodně – ale oni sami se nikdy s rozhodností neobrátili a nebyli osobně omilostnění! Ježíš nám to řekl!

„Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepřevosti.“ (Mt 7, 21–23)

BOŽÍ MILOST A SOUD

KAPITOLA 21

Abychom porozuměli tomu, odkdy a u koho se vůbec dá mluvit o milosti, podívejme se na světský soud. Co je potřeba k tomu, aby se milost dostala při světském soudu na pořad dne?

- 1) Musí existovat platný zákon.
- 2) Musí dojít ke konkrétnímu porušení zákona.
- 3) Dojde k žalobě.
- 4) Dojde k soudnímu procesu.
- 5) Prokurátor musí prokázat konkrétní vinu.
- 6) Soudce musí posoudit případ.
- 7) Soudce musí vyslovit spravedlivý rozsudek.
- 8) Soudce musí vyměřit spravedlivý trest.

**Když je vysloven rozsudek a viník stojí tvář v tvář trestu,
pak bude sám od sebe úpět o milost!**

A to stejné platí také u Boha! Oněch osm uvedených bodů již dávno proběhlo a kdo rozpozná svou situaci, ten bude sám od sebe úpět o milost!

„Bože, slituj se nade mnou hříšným.“ (Lk 18, 13)

„co mám dělat, abych byl zachráněn?“ (Sk 16, 30)

Když budeme opět číst Bibli, tak rychle zjistíme, že Bůh postupuje tak, že člověk ze srdce hledá milost a spásu! K tomu patří také jako ústřední bod, že Bůh nechává ohlásit soud a nikoliv pouze milost! Téma milosti nemá opodstatnění pro člověka, jenž není usvědčený ze své viny a nehledí tváří v tvář svému trestu! Žádný soudní proces nezačíná tím, že by soudce nabídl obžalovanému milost. Proč také? On ji nepotřebuje! On se cítí nevinný! On by tuto milost odmítl a řekl by: „Já nepotřebuji milost, neboť mi nejdřív musíte dokázat mou vinu...“ Bude se všemi prostředky chtít vymluvit a ospravedlnit. Milost se tématem stane teprve tehdy, když obžalovaný vidí pravomocný rozsudek!

Podívej se, co Bůh nechává vyřídit skrze Izajáše:

„Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. Dává-li se milost svévolníku, spravedlnosti se nenaučí; v zemi správných řádů bude jednat podle, na Hospodinovu důstojnost nebude hledět.“ (Iz 26, 9–10)

Pročti si to ještě jednou! To říká prorok Izajáš! Zapadá to do tvé „teologie“? Izajáš má pravdu! Vždycky tomu tak bylo! Pokud omilostníš někoho, kdo svou vinu neuznává, tak pokračuje dále tak jako předtím nebo bude dokonce ještě horší! Ale aby se lidé opravdu obrátili a Bůh k nim mohl být milostivý, nechává Bůh nejdřív soud ohlásit. Biblické poselství evangelia začíná tím, že se odhalí hříchy lidí – a ohlásí spravedlivý rozsudek a trest!

Vezměme si příklad Ninive. Tam pokročila nezměrná bezbožnost v nespravedlnosti a zvrácenosti tak daleko, že lidé stahovali své nepřátele zaživa z kůže a jedli je. To víme z archeologických vykopávek. Bůh se na tuto bezbožnost nemohl déle dívat a poslal do Ninive proroka Jonáše a nechal vyhlásit soud – ne proto, že by měl zalíbení v působení zkázy, nýbrž protože je milostivý a chce, aby lidé uznali svou vinu a obrátili se!

„I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé: „Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města, a provolávej v něm, co ti uložím.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive, jak mu Hospodin uložil. Ninive bylo veliké město před Bohem; muselo se jím procházet tři dny. Jonáš vešel do města, procházel jím jeden den a volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno.“ I uvěřili ninivští muži Bohu, vyhlásili půst a oblékli si žíněné suknice od největšího až po nejmenšího. Když to slovo proniklo k ninivskému králi, vstal ze svého trůnu, odložil svůj plášť, zahalil se do žíněné suknice a sedl si do popela. Potom dal v Ninive rozhlásit: „Podle vůle krále a jeho mocných rádců! Lidé ani zvířata, skot ani brav ať nic neokusí, ať se nepasou a nepijí vodu. Ať se zahalí do žíněné suknice, lidé i zvířata, a naléhavě ať volají k Bohu. Každý ať se odvrátí od své zlé cesty a od násilí, které mu lpí na ruce. Kdo ví, možná že se Bůh v lítosti obrátí a odvrátí od svého planoucího hněvu a nezahyneme.“ I viděl Bůh, jak si počínají, že se odvracejí od své zlé cesty, a litoval, že jim chtěl učinit zlo, které ohlásil. – A neučinil tak.“ (Jon 3)

Jak si Bůh počínal, aby mohl ony bezbožné lidi nakonec omilostnit?

- 1) Bůh nenechal nejdřív ohlásit milost, nýbrž soud!
- 2) Lidé v Ninive uvěřili Bohu! Uvěřili tomu, že Bůh svůj rozsudek myslí vážně a že ho vykoná.
- 3) Uznali svou nespravedlnost a důsledně změnili svůj život!
- 4) Lidé činili upřímné pokání, protože uvěřili Bohu a doufali ve své omilostnění!

A o to Bůh usiloval! Od počátku chtěl být milostivý – ale ne proto, aby bezbožní hříšníci pokračovali tak jako předtím, nýbrž aby se změnili!

Humanističtí a liberální lžiproroci chtějí hříšníky ukolébat biblickými pojmy jako „láska, pokoj, jednota a milost“ do falešné jistoty, ale Bůh nechává ohlásit soud, protože je láska, protože

je milostivý, protože nechce, aby někdo zahynul, nýbrž protože chce, abychom se obrátili a byli zachráněni! Zde vidíš příklad novozákonního, apoštolského zvěstování:

„Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘. Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žárem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žárem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem. A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse...“ (2 Pt 3, 7)

Bůh nechává ohlašovat soud, protože je milostivý!

Rozumíš? Bůh je milostivý a chce jednat milostivě, ale k tomu potřebuje lidi přimět k tomu, aby se obrátili a chtěli milost! Proto nechává Bůh zvěstovat soud.

Podívej se, co Bůh nakonec říká proroku Jonášovi:

*„Hospodin řekl: „Tobě je líto skočce, s kterým jsi neměl žádnou práci, je-
muž jsi nedal vzrůst; přes noc vyrostl, přes noc zašel. A mně by nemělo
být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí,
kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka?“
(Jon 4, 10)*

Zde můžeš vidět, proč Bůh ohlašuje soud! Protože má soucit! Ti lidé byli tak beznadějně svedeni a ztraceni, že již nevěděli, co je správné a co ne. Bůh má dokonce soucit i se zvířaty! Takový je Bůh! Je milosrdný a chce, aby se lidé obrátili! Proto posílá proroka a neudeří prostě bleskem z nebe. Bůh ví nejlépe, jak může přivést lidi k pokání. Proto nechává ohlašovat soud.

Zajímavou skutečností na tomto vyprávění je, že prorok Jonáš je zklamaný, že Bůh soud nevykoná. On by kvůli hrozně zkaženosti těch lidí pokládal za přiměřené, kdyby Bůh Ninive zničil. Podívej se, jaký důvod udává k tomu, že nejprve nechtěl soud ohlásit, nýbrž chtěl před Bohem a Jeho pověřením zmizet opačným směrem. Podívej se, jak Jonáš reagoval, když Bůh rozsudek nevykonal, nýbrž byl milostivý:

„Jonáš se velice rozezlíl a planul hněvem. Modlil se k Hospodinu a řekl: „Ach, Hospodine, což jsem to neříkal, když jsem byl ještě ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taršíše! Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, že tě jímá lítost nad každým zlem.“ (Jon 4, 1–2)

Jonáš věděl, že Bůh nechává ohlašovat soud, protože je jaký? Tvrdý a krutý?! Ne! Jonáš věděl, že Bůh je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, a že nechává ohlašovat soud, protože chce lidi omilostnit, pokud se obrátí, nikoliv protože by měl radost z toho, když je rozdrtí na maděru! Tomu říkám prorok. Toto přesvědčení by měli mít moderní „proroci“ a kazatelé evangelia. Ale bohužel tomu tak není. Mám ten dojem, že to vědí nemnozí a ještě méně jich je o tom přesvědčeno! Moderní křesťanství si prostě Boží ohlašování soudu s Jeho milostí a milosrdenstvím nespojuje. Ale soud a milost patří neoddělitelně k sobě.

Přesvědčení tohoto proroka bylo: Bůh nechává ohlašovat soud, protože je milostivý, plný slitování, shovívavý

a nesmírně milosrdný, a protože Ho jímá lítost nad každým zlem! Rozumíš Bohu a Jeho záměru?

Zajímavý je také ten fakt, že Jonáš na tom byl zcela jinak než mnozí dnes. Jonáš pokládal Boha za nespravedlivého, protože soud nevykonával. Dnes vládne opačné pojetí. Lidé mluví o nespravedlivém a krutém Bohu, když čtou, že Bůh hrozí soudem nebo když čtou či vidí, že Bůh soud vykonává. Také zde můžeme vidět Boží problém. Nezáleží na tom, co dělá, lidé Ho považují za nespravedlivého. Ale Bůh je spravedlivý! Je plný lásky! Má soucit s lidmi a chce, aby se obrátili, proto nechává ohlašovat soud.

Když hleděli král a občané Ninive do tváře Božímu rozsudku a trestu, tak jim nikdo nemusel říkat, že mohou prosit o milost – jejich víra, že jsou ztraceni a jdou vstříc svému konci, je sama od sebe přivedla na kolena! Nevěděli nic o tom, jestli je Bůh milostivý nebo ne, avšak činili upřímné pokání, byli připraveni se změnit a úpěnlivě prosili o milost – a Bůh k nim byl milostivý!

Většina „moderních kazatelů“ se zdá spokojená s tím, když jejich posluchači vezmou Boží milost na vědomí, nebo když věří, že je Bůh milostivý. Ale co z toho? Bůh nechce pouze to, abychom my lidé věřili, že je milostivý, nýbrž chce, abychom učinili to, co udělali lidé v Ninive! Obrátili se! Co je vlastně cílem našich „křesťanských akcí?“ Chceme co možná největšímu počtu lidí vysvětlit, že Bůh existuje a že je milostivý? Anebo chceme, aby se obrátili a žili v harmonii s Boží vůlí? Byl jsem hostujícím řečníkem na stovkách akcí v téměř všech církevních kruzích a téměř nikdy jsem u organizátorů nepostřehl vědomí těchto biblických souvislostí. Většina chtěla pouze bavit lidi na křesťanský způsob, mnozí si dávají za cíl, aby lidé věřili, že je Bůh milostivý, ale tak málo z nich zná pravé Boží poselství evangelia! Nebylo již téměř nikde zvěstováno tak, aby to v srdcích posluchačů vzbudilo touhu po milosti a její nezbytnost! Nebo jsi již někde slyšel, jak lidé ze srdce volají věty jako: „Bože, buď milostivý ke mně hříšníkoví?!“

V mnoha sborech se prorokují a očekávají probuzení, ale jaké probuzení by to mělo být, když se lidé nevedou k rozhodnému obrácení? Co má společnost z toho, když budou všichni zavření ve vězení „věřit“, že je guvernér milostivý, pokud se neobráťtí a nebudou žít nový život podle práva a zákona? Nemá z toho vůbec nic!

Jak bychom se radovali, kdyby stovky lidí najednou ze srdce volaly „Bože, buď milostivý ke mně hříšníkovi“ a Bůh by odpověděl mocným „vylitím Ducha“... Z celého světa by se sjely „křesťanské filmařské týmy“ a natáčely by probuzení, ale na pravé probuzení můžeme dlouho čekat, když lidem zamlčujeme Boží soud a trest. Kdo lidem pouze říká, že Bůh je láska a že je milostivý, ten v lidech dosáhne následujícího myšlení: „Aha, tak to můžu zůstat takový, jaký jsem.“ Toho si všimnul již Izajáš! Proto říká, že když zvěstuješ bezbožnému milost, tak pokračuje tak jako předtím. Izajáš byl přesvědčen o tom, že je Bůh v pravu, když nechává ohlašovat soud a že je to důležitá součást procesu, při němž se člověk může obrátit. Já sám jsem to zažil na stovkách akcí. Jednou jsem jednomu mladíkovi řekl: „Ježíš tě miluje!“ Na to mi odpověděl: „Vždyť jsem taky skvělý chlap.“ Pomalu jsem začal přemítat o tom, čeho vlastně takovým způsobem zvěstování dosahujeme?! V každém případě to není rozhodná a důsledná náprava, jakou Bůh očekává – a už vůbec to nejsou ti svatí lidé, jaké si Bůh přeje! Kde v Bibli stojí, že je Bůh spokojen s tím, když člověk věří, že Bůh existuje nebo že vysloví modlitbu odevzdání? Bůh nám nechal jasně vyřídit, co chce:

„Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1 Tes 4, 3)

„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“ (1 Tes 5, 23)

„ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ Jestliže, vzýváte

jako Otce‘ toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života.” (1 Pt 1, 15–17)

Dnes je evangelium zvěstováno tak, jako by v něm šlo jen o Boží milost a lásku. Ale Boží evangelium vyžaduje poslušnost a vede přímo k posvěcení! Je jedno, co kdo o Bohu ví. Pokud nežije ve svaté poslušnosti Bohu a Jeho evangeliu, tak to s ním vidím černě, tak se vyjadřuje Bůh!

„...až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše.” (2 Tes 1, 7)

Evangelium vyžaduje poslušnost! Kdo nechce být Bohu cele poslušný, ten může o milosti a Duchu mluvit, jak dlouho chce, ale Ducha Svatého tím nezíská, neboť nejde o to, že máš Ducha svatého, nýbrž o to, že On má tebe. On tě chce vést v plné harmonii s Božími cíly, hodnotami, prioritami a motivy! Duch svatý bude dán jen těm, kteří chtějí být poslušni Bohu.

„My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají. “ Když to velekněží slyšeli, rozlítili se a chtěli apoštoly zabít. (Sk 5, 32)

Běda ti, když přijdeš na ty, kteří se oddávají náboženským iluzím o Bohu a milosti, s poslušností! Tehdy chtěli zabít Ježíše, který požadoval poslušnost Bohu, potom chtěli zabít učedníky, kteří vyžadovali to samé a dodnes si tím uděláš málo přátel. Ale zůstává to stále stejné! Musíme se konečně probudit a uvidět, že k milosti patří Boží soud! Skrze soud se Bůh snaží lidi přimět k tomu, aby upřímně hledali milost!

Teď přemýšlej. Kdyby měl Bůh zalíbení v tom, aby Ninive zničil, proč by pak posílal nějakého proroka? Mohl by hned seslat oheň z nebe! Ale Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožníka – pro-

to posílá proroka – protože chce, aby se lidé obrátili a důsledně se změnili!

Bůh přece zná sobecké, vzpurné a samospravedlivé lidské srdce. On ví, čím čeho dosáhne a čím ne.

„Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. Dává-li se milost svěvolníku, spravedlnosti se nenaučí; v zemi správných ráddů bude jednat podle, na Hospodinovu důstojnost nebude hledět.“
(Iz 26, 9–10)

Bible to říká jasně! Chceme dnes být moudřejší než Bůh? Myslíme si, že můžeme přimět hříšníky k posvěcení života, když jim kážeme jednostrannou lásku a milost Boží? Tím u většiny dosáhneme toho, že vezmou na vědomí, že je Bůh milostivý a s falešnou jistotou se domnívají, že mohou nadále hřešit „neboť jestli je doopravdy Bůh, tak ke mně bude jistě milostivý, až před Ním jednou budu stát, takže můžu klidně i nadále hřešit...“ Možná tím dosáhneme také toho, že lidé opravdu uvěří, že existuje Bůh a že je plný lásky! Ale tomu věří i satan! Tomu věřili i Adam s Evou! Oni věděli lépe než všichni ostatní lidé, že Bůh je láska, ale ta vědomost je nezachránila! Kdybychom se dnes mohli Adama s Evou zeptat, tak by nám mohli říct, že s tou evolucí je to nesmysl a že Bůh je plný lásky – ale to že je nezachránilo! A i dnes ví hodně lidí spoustu věcí o Bohu, možná mají i nějakou „duchovní službu“, ale nechtějí opustit svou samospravedlivou seberealizaci a skryté hříchy a jako nekající jdou do zahynutí!

Dnes máme ve sborech mnoho falešných hodnot a priorit. Je správně, že máme evangeliem zasáhnout co nejvíce lidí! Ale první otázka je takováto: je zvěstováno Boží evangelium anebo drzý listonoš dopis přepsal? A za druhé se musíme sami sebe ptát: Co hledá Bůh? Kvalitu či kvantitu? **Tím, že Bůh zachránil při potopě pouze samotnou rodinu Noeho, ukázal, že je Mu jeden spravedlivý milejší než celé lidstvo nespravedlivých!** Ty máš

také raději jednoho člověka, který tě miluje, než tisíce, které tebou pohrdají, že?

Kdo bere Biblii vážně, ten jasně vidí, že Boží evangelium je obsáhlejší než to, co se dnes na mnoha místech zvěstuje. Biblické evangelium zvěstuje ukřižovaného a vzkříšeného Krista a odpuštění hříchů,... ale začíná svatým a spravedlivým Bohem – od Něj by měl posel evangelia přicházet a od Něj by měl mít své poselství! A poselství evangelia obsahuje Boží soud, Jeho morální přikázání, Boží zákon a soud, zvěstuje spravedlivý trest a teprve na tomto pozadí je Ježíšův kříž zajímavý! Teprve nyní mají požadavek obrácení, poslušnosti Bohu a posvěcení života logiku. Kdo to nechce, ten nemůže být omilostněn a moderní jednostranné žvásty o lásce a milosti ho povedou pouze do náboženské křesťanské iluze! Poslechni si přece, co je dnes kázáno! Vědomě se vynechává veškerý obsah, který by mohl být v rozporu s humanismem zaměřeném na dobré pocity. Bůh před tím varuje:

„Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí.“ (1 Tm 4, 3)

„Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch.“ (2 Tm 4, 3, B21)

Také ďábel má doktorát z teologie a dává vyučování o Bibli a o kázání – a jeho velvyslanci se mezitím stali celosvětově uznávaní kazatelé a „hvězdy“! Satan nemá žádný problém, aby všichni lidé věřili, že existuje Bůh a že je plný milosti a lásky! Když nadále realizují sami sebe namísto toho, aby sami sebe zapírali, a když dále rozhodují sami pro sebe, co je hřích a co ne, namísto toho, aby se nechávali posvěcovat, tak je pro satana všechno v nejlepším pořádku! Potom můžeme pokračovat ve svých „křesťanských akcích“ a vesele si prozpěvovat naše písničky – ale nadcházející-

mu soudu neunikneme! Satan to ví přesně, ale mnoho „křesťanů“ tomu odmítá věřit.

Protože je však Bůh milostivý, nechává soud oznámit. Neboť chce, aby se lidé opravdu obrátili a žili spravedlivý a svatý život. Co bys dělal s listonošem, který přepíše tvé dopisy předtím, než je doručí? Co si myslíš, že Bůh udělá s „posly“ evangelia, kteří Jeho poselství překrucují, části vynechávají, nové přidávají,...?

„Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsaných v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize.“
(Zj 22, 18)

Je na čase, abychom se v církvích a biblických kurzech věnovali také tomuto tématu. Lidé se musí dozvědět, že Bůh je absolutně spravedlivý a že každý dostane svou spravedlivou odměnu v dobrém i ve zlém.

Nevím, jestli si zde všichni uvědomují, že to Bůh myslí vážně. Zde nejde jen o život či smrt, nýbrž o věčný život a věčnou smrt! Bůh chce, aby Jeho poslové zvěštovali Jeho slova tak, jak On chce, včetně obsahu, který Bůh chce mít zvěstován.

Jen tak mimochodem: Ninive o cca 100 let později záhadným způsobem zaniklo. Napravená generace nebyla následovníky brána vážně a také u všech obrácených rozhodnutí nevydrželo, takže Ninive pomalu, ale jistě znovu od Boha odpadlo. Zánik se odehrál takovým způsobem, že se opravdu vnucuje myšlenka, že zde konal Bůh. Za prvé bylo Ninive obkličeno nepřáteli. Zároveň vypukl ve městě velký požár a k tomu přšelo tak mocně, že městské hradby povolily a zřítily se, takže nepřátelé mohli proniknout do města a zničit všechno, co nezničil oheň a povodeň. To nestojí v Bibli, ale v historických učebnicích dějepisu. Také zde vidíme: Bůh je shovívavý a milostivý, ale to nemění nic na skutečnosti, že u Něj existují hranice a odpadnutí má své důsledky.

CO ČINÍ MILOST NEMOŽNOU

KAPITOLA 22

Boží milost usiluje o to, aby náš život posvětila skrz naskrz. Člověk může být i před světským soudem omilostněn pouze tehdy, když chce dobrovolně a z přesvědčení změnit věci, za něž byl odsouzen. Pokud:

- věci, za které byl odsouzen, neuznává jako porušení zákona hodné trestu
- svůj trest pokládá za přemrštěný

potom omilostněn být nemůže. Pak zůstává pod rozsudkem a trest bude vykonán, bez ohledu na to, jak to vidí on sám.

Příklad: V Americe dosud existuje trest smrti a kompetentní osobou pro udělování milostí v jednotlivých státech je guvernér. Před nějakou dobou se jeden zajímavý případ dostal do novinových titulků po celém světě. Několikanásobný vrah a vůdce gangu měl být popraven a proti jeho popravě demonstrovaly stovky lidí. Věc se totiž měla tak, že tento odsouzený začal ve vězení psát knížky pro děti – a to s úspěchem! Když přišel den jeho popravy, fanoušci argumentovali: „Jak je možné, aby takový „nadaný“ spisovatel nedostal milost?“ Arnold Schwarzenegger, tamější guvernér, se k tomu musel vyjadřovat před kamerami a řekl něco

v tomto smyslu: „Já bych mu rád udělil milost, ale jeho postoj mi to znemožňuje – on svou vinu neuznává! Říká, že na jeho vývoji a skutcích má vinu společnost!“ Tady vidíme dilema! On mu chce dát milost, ale vinu neuznávající postoj viníka omilostnění znemožňuje. Schwarzeneggerovo dilema nám ukazuje na dilema Boží! Bůh chce být ke každému člověku milostivý a nechává proto ohlašovat soud. Kdo ale zůstává v samospravedlivosti a nekajícnosti, ten Bohu znemožňuje, aby mu milost udělil a takový člověk půjde do zahynutí, ačkoliv Bůh je láska, je plný milosti – a trpěl na kříži! V tom vidíme:

Náš samospravedlivý a nekající postoj

Bohu znemožňuje, aby k nám byl milostivý

Bůh bude milostivý, když se člověk kajícím obrátí

Vezmi si například Sodomu a Gomoru. Také v těchto městech volala hříšnost do nebe a Bůh vyslal posly a nechal jim ohlásit soud. Ale na rozdíl od Ninive zde rozsudek Boží nebrali vážně. A co se stalo? Bůh města soudil ohněm a sírou. Zde můžeme pozorovat následující:

Bůh je milostivý a chce dát milost

Je ale Boží povinností vykonat spravedlivý soud na těch, kteří se obrátit nechtějí.

To se musel naučit Abraham – že Bůh je spravedlivý také tehdy, když vykonává soud. Abraham chtěl Boha usmlouvat. Bůh měl města ušetřit, pokud se tam najde 20 spravedlivých, pak 10,... Bůh mu slíbil, že města ušetří, když se tam najde několik spravedlivých, neboť Bůh by nesoudil nespravedlivě! Ale Bůh

již věděl, že i samotného Lota bude muset „přimět“ k záchraně a že tato města se zachránit nedají! Přišlo to, co přijít muselo. Bůh města zničil ohněm a sírou, ještě dnes se na místě, kde stála Sodoma, dá v půdě síra nalézt. **Abraham se tím naučil: Bůh není nespravedlivý, když vykonává soud. Přesně to se musíme dnes naučit my.**

To samé vidíme, když Bůh soudil celé lidstvo potopou. Také v tomto případě varoval Bůh před hrozícím soudem a volal lidi k pokání, ale oni ohlašovanému Božímu slovu a hrozícímu soudu nevěřili a odkopli svou jedinou možnost k omilostnění a záchraně. Poté přišel ohlášený Boží soud a zachvátil všechny!

To můžeš pozorovat také na izraelském národě v otroctví a na tom, jak Bůh jedná s faraónem. Stále znovu upomíná Bůh faraóna a ten stále více zatvrzuje své srdce. Boží soudy jsou ohlášeny, ale on nepovoluje. Jsou stále tvrdší, ale faraón si nedá říct. Bůh faraónovi v té době řekl:

„Hospodin řekl Mojžíšovi: „Za časného jitra se postav před faraóna. Řekneš mu: Toto praví Hospodin, Bůh Hebrejů: Propust' můj lid, aby mi sloužil! Tentokrát zasáhnu do srdce všemi svými údery tebe i tvé služebníky a tvůj lid, abys poznal, že na celé zemi není nikdo jako já. Vždyť už tehdy, když jsem vztláhl ruku, abych bil tebe i tvůj lid morem, mohl jsi být vyhlazen ze země. Avšak proto jsem tě zachoval, abych na tobě ukázal svou moc a aby se po celé zemi vypravovalo o mém jménu.“ (Ex 9, 13–16)

Bůh zde říká, že již dávno měl právo vyhladit faraóna a celý jeho lid! Ale Bůh chce všem lidem ukázat, že to není, co On chce! Lidé by měli uvidět, jak shovívavý a trpělivý Bůh je! My lidé musíme pochopit, že Bůh není tím, kdo je krutý, nýbrž že to my jsme zatvrzelí jako onen faraón!

To, co nás při čtení udivuje, je opravdu ta skutečnost, že Bůh je tak shovívavý! Žádný člověk na světě by s oním faraónem neměl takovou trpělivost, kdyby byl na Božím místě! Bůh také vysvětluje, proč je tak shovívavý! Protože chce, aby lidé pochopili,

jaký skutečně je! Nemá zalíbení ve smrti bezbožníka! Bůh není nespravedlivý, když soudí, to naprosto jasně vidíme ve všech příbězích Starého Zákona, pokud jim správně rozumíme!

Mnozí se zarážejí nad výrokem Bible, že Bůh učinil faraónovo srdce zatvrdelým. Ale také tomu musíme porozumět. Otázkou přece je: „Jak zatvrdil Bůh srdce faraóna?“ Nejprve si musíme všimnout, že u prvních ran jasně stojí, že faraón sám zatvrdil své srdce. Teprve u dalších ran čteme, že Bůh srdce faraóna zatvrdil. Jak tomu tedy máme rozumět? Je to zcela prosté. Faraón sám zatvrdil své srdce vůči Bohu a s každým dalším Božím ohlášením se jeho srdce stávalo ještě tvrdším. Chci to přirovnat k jedné smutné příhodě. Seděl jsem před jedním člověkem, který sám o sobě tvrdil, že je zcela bezcenný. Zkoušel jsem tomuto člověku sdělit, že je cenný pro Boha, ale on to rozhodně odmítal. Zkoušel jsem to dál, ale s každým pokusem se stával tvrdším a agresivnějším. Ta dobrá pravda nebyla tím problémem, on se však zatvrzoval čím dál tím víc. Tak tomu bylo také s faraónem. Rozhodl se Boha nepřijmout a s každým dalším dobře míněným pokusem dosáhl Bůh pouze opaku. V tomto smyslu „zatvrdil Bůh srdce faraóna“, ale ne tak, že by Bůh faraónem manipuloval pomocí nějakých nadpřirozených sil. Faraón zažil jeden soud za druhým, ale stále znovu je ignoroval a potlačoval. To nemohlo dopadnout dobře.

Také dnešní svět jde vstříc svému soudu. Mé osobní pozorování a interpretace je, že Boží soudy již na světě probíhají, ale v každém případě je jasně ohlášen Boží Poslední soud. Petr napsal:

„Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘. Pán neotálí splnit své zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a žioly se rozpustí žářem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čisti a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem. A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse,” (2 Pt 3, 7–15)

Jasněji již to nejde. Bůh je shovívavý, milostivý, nechce, aby někdo zahynul, chce nás zachránit. Ale rozsudek je vysloven a soud bude vykonán na těch, kteří se nechtějí obrátit ke svatému životu. Při tom všem je Bůh spravedlivý a činí, co je dobré a správné.

Malá poznámka na okraj: Stále znovu slyším slova „pozitivní“ a „negativní“. Mnozí lidé dělí biblická ohlášení a výroky do těchto dvou kategorií. Ale mně se zdají taková označení zavádějící. Boží soud, oheň z nebe nebo povodně jsou pokládány za „negativní“ zprávy. Boží požehnání atd. za pozitivní. Ale to není správné. Bible nerozděluje na pozitivní a negativní, nýbrž na lež a pravdu, či dobré a zlé a správné a nesprávné. Když člověk říká, že Boží soudy jsou negativními zprávami, tak by tomu mohl někdo rozumět tak, že jsou špatné a nesprávné. Tím je Bůh nařčen z nespravedlnosti. Ale tak tomu není. Tyto zprávy o soudu jsou dobrými zprávami. Je absolutně správné, aby Bůh tyto soudy vykonal, jsou to pozitivní zprávy! Pomysli jen na nějakého mučeného člověka, který je osvobozen poté, co byl jeho trýznitel zastřelen policií. Pro něj je to dobrá zpráva a ne špatná! Je to úspěch pro policii a mělo by se jí poděkovat! Mnozí lidé Bohu absolutně křivdí, když mu za Jeho soudy neděkují! Boží soudy jsou správné a dobré a přispívají k dobru na světě! Jsou absolutně pozitivní a měly by být ohlašovány jako radostná zpráva! Zrovna jsem četl ve zprávách, že v Miami byl zastřelen muž, který přímo na ulici napadl jiného muže a snažil se mu sníst obličej! Dva přivo-

laní policisté ho několikrát žádali, aby s tím přestal, ale on se do své oběti zakousl! Komu se u tohoto případu neulevilo, že ho policie zastřelila, tomu nepomohu ani já! Přesně v tomto smyslu se nám také může ulevit, když Bůh vykonává své soudy! On vidí zlo a zvrácenost, a když zasahuje soudem, tak by to v nás mělo vyvolat vděk a pocit uklidnění!

To, čemu již dnes nikdo nechce věřit, stojí v celé Bibli: Je Božím právem a povinností vykonat spravedlivý soud na těch, kteří se nechtějí důsledně obrátit – a nám by se mělo kvůli tomu ulevit a nikoliv to z nás učinit Boží protivníky!

Když Bůh vykonává soud, tak je to vždy i varování a pobídka pro ostatní, aby se obrátili. Bohužel je to tak, že nic jiného na světě nás zatvrzelé lidi spíše přiměje k pokání než Boží soudy. Izajáš, prorocký evangelista, věděl, na jakém základě zvěstuje evangelium. Modlil se:

„Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti.“ (Iz 26, 9)

Od evangelia nemůžeme oddělit Boží soud. Je Božím právem a povinností zvěstovat soud a také ho vykonávat. Činí to, protože je milostivý a proto, abychom se my lidé obrátili.

Pročti si někdy Pláč proroka Jeremjáše, tam se tato skutečnost odráží na každé straně a v každé kapitole, ale této části Bible již dnes nechce nikdo věřit. Bůh vykonával soud nad Izraelem a pro proroka Jeremiáše nebylo pochyb o tom, kdo jej vykonává!

„Panovník pohltil bez soucitu...“ (Pl 2, 2)

Ona katastrofa nepřišla náhodou, ale od Boha osobně. Již zde by se většina „kazatelů“ děsila říci pravdu. Ale Jeremjáš s tím neměl žádný problém! Jeho Boží obraz se nezačal kvůli tomuto nekompromisnímu soudu otřásat, neboť on věděl, že Bůh jedná správně! Nebo jednal Bůh neprávem? Ne, jedno bylo jisté:

„Hospodin je spravedlivý, já jsem vzdorovala jeho ústům.“ (Pl 1, 18)

Při Božím soudu není pochyb o Boží spravedlnosti. Když Bůh vykonává soud, člověk rozpoznává své hříchy. Nespravedlivý byl nikoliv Bůh, to lidé vzdorovali Jeho slovům.

Teprve když všechno bylo na suť a popel, tak chtěli uznat, že je falešní proroci vedli do bludu.

„Tvoji proroci ti zvěstovali šalebná a bláhová vidění, neodhalovali tvoje nepravosti, aby změnili tvůj úděl. Vidění, která ti zvěstovali, byla šalba a svody.“ (Pl 2, 14)

Zde jasně vidíme: když je zvěstováno Boží slovo, tak je odhalena vina, aby se mohla dát do pořádku a nikoliv aby se ututlala pod pláštíkem lásky a milosti, tak jak to zvěstují falešní proroci! A protože se lidé nechali ukolébat do falešné jistoty a nechtěli opustit své hříchy, přišlo to, co přijít muselo.

„Hospodin provedl svůj záměr, splnil, co řekl, to, co přikázal již za dnů dávnověkých. Bořil bez soucitu,...“ (Pl 2, 17)

Jaký závěr učinil prorok Jeremjáš ze zničení celé země? Něco jako, že Bůh je nemilosrdný? Ne! On ničil bez soucitu, ale to pro Jeremjáše není v žádném rozporu s tím, že je Bůh milostivý! Opak je pravdou!

„Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nezvhyhnuli. Nepřestávajíť zajisté slitování jeho.“ (Pl 3, 22, BK) „Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. Z rozmaru totiž lidské syny nepokoří ani nezarmoutí.“ (Pl 3, 33)

Podívej se, jak Jeremjáš Boha soudícího bez soucitu obhazuje před lidskými žalobami! Dokud Bůh vykonává soudy tak, aby se probudili ostatní, můžeme vidět, že Bůh ve své milosti usiluje o to,

aby se lidé obrátili! Boží soudy jsou dobré, správné a důležité! Mají se jimi probudit další a přijít k obrácení! Spatřuješ Boží milost – i když vykonává soud? Kdyby Bůh nebyl milostivý, tak by prostě odklidil všechny najednou, protože však milostivý je, vykonává vždy „pouze“ část soudů, aby se ostatní probudili a obrátili!

Většina lidí si to dohromady nespojí. Mnozí si myslí, že jsou v Bibli prezentovány dva různé Boží obrazy, které se vzájemně vylučují. Ale tak tomu není! Není pravda, že ve Starém Zákoně působí nějaký pomstychtivý Bůh a v Novém Zákoně zase Bůh lásky, nýbrž právě v Novém Zákoně jsou zapsány ty nejtvrďší hrozby trestu! Právě ve Starém Zákoně Bůh říká: „Nemám zalíbení ve smrti bezbožného...“ Nejedná se o dva rozdílné Boží obrazy, nýbrž o jasnou linii jednoho Boha. On je láska, chce dobré a správné pro všechny a vyžaduje to také od nás! Kdo činí dobré a správné, tomu je zaslíbená věčná odměna a požehnání. Kdo naproti tomu hřeší, ten bude muset nést trest a prokletí.

Pro Jeremjáše nebyl žádný problém dát si Boží soud do souvislosti s Boží milostí. Bůh bez soucitu ničil, protože to bylo Jeho právo a povinnost, a protože onen soud byl dobrý, správný a důležitý – Bůh nechal lidi (kteří si mimochodem nezasloužili, aby byli ušetřeni) napospas. Bůh je nešetřil, protože by si to zasloužili, nýbrž protože je milostivý! Proto ohlašuje prorok Jeremjáš:

„Na co si může člověk naříkat, pokud žije? Ať si muž nařká na své hříchy. Zkoumejme a zpytujeme své cesty, vrátíme se zpět k Hospodinu. Pozvedněme s dlaněmi i srdce k Bohu na nebesích. My jsme byli nevěrní a vzpurní...“ (Pl 3, 39–42)

Bůh vykonává svůj soud proto, abychom my, kteří jsme zůstali naživu, prohlédli a obrátili se k Němu! Je to prachsprostá démonská lež, že Bůh ve své lásce neohlašuje ani nevykonává soud – naopak, ohlášený a vykonaný soud je spravedlivým a přiměřeným Božím prostředkem k tomu, jak upozornit na svou milost.

PŘEDPOKLADY PRO OMILOSTNĚNÍ

KAPITOLA 23

Nyní se podíváme na to, co se v lidech musí stát, aby vůbec mohli být omilostněni. Viník musí:

- za první uznat konkrétní vinu, kterou způsobil
- za druhé musí akceptovat trest jako „spravedlivý“
- za třetí musí jasně a přesvědčivě ukázat, že se polepšuje!

Bez těchto tří předpokladů soudce milost udělit nesmí. Jeremjáš viděl soud právě tak. Viděl vinu svého lidu, jasně řekl, že trest je spravedlivý a volal lidi k pokání.

Jak to s těmito třemi body vypadá u tebe? Uznáváš svou vinu? Jsi přesvědčen o tom, že si zasloužíš Boží věčný trest? Chceš se dobrovolně a z přesvědčení polepšit?

Uznáváš to, že Bůh nemůže akceptovat např. urážení druhého člověka? Ježíš řekl:

„...a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu.“

(Mt 5, 22, BK)

Je Bůh ve tvých očích malicherný? Myslíš si, že tady Ježíš nezměrně přehání?! Jsi toho názoru, že je zde Ježíš příliš tvrdý a krutý?

Opak je pravdou. Těmi, kdo neznají míru, jsou tvrdí a krutí, jsme my, když urážíme ostatní! Zdráháme se ztělesňovat a žít Boží svatost. Jsme bezuzdní a samospravedliví, ale Bůh se nikdy neodchýlí od své svatosti a spravedlnosti. Jen se podívej, kolik lidí bylo psychicky zničeno, protože jim někdo říkal: „Ty jsi nula!“ Kolik utrpení jsme na lidi přivedli – pouze svými slovy! Říkáme: „To je jen legrace!“ Kolik lidí, kteří se nazývají křesťany, se dívá na oplzlé či brutální filmy a říkají: „Vždyť je to jen film...“ U Boha neexistuje žádné „jen“, nýbrž jak ohlásil Izajáš o tom, kdo nakonec skutečně bude s Bohem:

„Ten, kdo žije spravedlivě a mluví, co je správné, a zavrhuje zisk z vydírání, ten, kdo třepe rukama, že nevezme úplatek, kdo si zacpe uši, aby neslyšel výzvu k prolévání krve, kdo zavírá oči, aby nepřihlížel ke zlu,...“
(Iz 33, 15)

Jak rádi dnes přihlížíme zlu, celé skupinky mládeže chodí do kina a otvírají své oči i uši dokořán, když jde o vraždy, zabíjení, smilstvo a slovní špínu, a říkají: „To je přece jen film.“ Ale co si o tom myslí Bůh? Tu jde herec s herečkou do postele,... je to jen film, ale oni to dělají doopravdy, před kamerou, aby dostali tvoje peníze, to je prostituce! A my to podporujeme! Slyšíme písně, které se vůbec neslučují s Božím pohledem na věc a říkáme: „To jsou jen písničky“ ... Vždycky je to „jen“ něco, ale u Boha není žádné „jen“. Díváme se na filmy, kde jsou lidé odprásknutí a zmasakrováni a poté jdeme na bohoslužbu?! Jakub říká:

„...Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím.“ (Jk 4,4)

„Nedejte se zapráhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světa s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belíálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh:

„Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“ A proto „vyjděte z jejich středu a oddělte se“, praví Hospodin a „ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu“ a „budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů“. Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2 Kor 6, 14 – 7, 1)

Boží zaslíbení je jasné a zřetelné. Bůh nás chce přijmout a být naším Otcem – ale za předpokladu, že se důsledně odvrátíme od všeho světského s úmyslem v Boží bázni uvádět svatost ve skutek! Mnoho moderních „strategií budování církve“ ti dnes říká přesný opak. O posvěcení se již nemluví, ale o tom, jak člověk může zapadnout do světa. Existují dokonce církve, které pouštějí filmy, v nichž je sex, aby se s lidmi dostali do hovoru o „lásce“.

ZÁMĚR MILOSTI

KAPITOLA 24

Omilostněn může být pouze ten,

**kdo uznává svou vinu,
kdo přijímá svůj trest jako spravedlivý
a chce se dobrovolně a z přesvědčení změnit.**

Když jsou tyto 3 body splněny, pak se milostivý soudce již nedívá na rozsudek a trest, avšak:

Milost se dívá na to, co z viníka může učinit – totiž lepšího člověka.

Pravá Boží milost neposkytuje žádný prostor pro další hřešení v myšlenkách, slovech či skutcích. Kdo si to myslí, ten žije v iluzi o Boží milosti a kdo to vyučuje, ten je bludař! Boží milost z nás chce učinit svaté lidi.

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velkého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem.“ (Tt 2, 11–15)

Pročti si tyto výroky několikrát, abys je pochopil v jejich hloubce. Boží milost nás nenechává takovými, jací jsme, nýbrž nás vychovává! Když člověk pěstuje růže, tak je zušlechťuje! Bůh nás chce posvětit, chce nás zušlechtit. Není již žádný prostor pro bezbožnost, když nás naplní celá Boží plnost! Všechno, co Bůh činí, usiluje o to, ...

„abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží“ (Ef 3, 19, BK)

Jak jsme již četli v 1. Petrově 3, 18, tak Božím záměrem s milostí je, abychom znovu přišli k Bohu a poté se celým svým životem zaměřili na Něj!

PODMÍNEČNÉ PROPUŠTĚNÍ

KAPITOLA 25

Následující body nedochází v moderní teologii téměř žádného povšimnutí: když je odsouzený pachatel propuštěn na základě udělení milosti, ačkoliv patří do vězení, pak není propuštěn bezpodmínečně, nýbrž pod podmínkou! A pro člověka v podmínce **zůstává rozsudek** a samozřejmě též **zákon** onoho státu **v platnosti**.

Jeden pravdivý příklad: měl jsem praxi v několika vězeních a seznámil jsem se s jedním mužem, který strávil 36 (!) let svého života ve vězení! Jednou byl opět propuštěn na podmínku a ukradl v supermarketu krabičku cigaret. Načapali ho při tom a protože byl mezi jiným předtím odsouzen za krádež, tak šel ihned znovu do vězení, aby si odseděl zbytek svého trestu – neboť rozsudek zůstává v platnosti, dokud je odsouzený v podmínce!

Pro život z víry musíme bezpodmínečně vzít v úvahu následující body:

**Soudní rozsudek zůstává při udělení milosti pravomocný
tak dlouho,
dokud nevyprší lhůta podmínky**

a

**Zákon určité země platí během podmínečného propuštění
přesně tak jako předtím
a samozřejmě i poté**

Žádný omilostněný nemá během podmínečného propuštění svobodu porušovat zákony! Pokud to činí, tak vypadává z milosti a musí znovu nastoupit trest, ke kterému byl odsouzen – protože ten zůstává pravomocný!

V případě omilostnění se provinilec dostává ven na podmínku a má nyní příležitost s veškerou pomocí a podporou od státu žít život bez porušování zákona – přesně v tom se musí osvědčit!

Když se omilostněný neproviní a prokáže, že začal žít nový život, pak zůstane na svobodě a po vypršení podmínky ztrácí rozsudek na platnosti!

To samé platí také u Boží milosti. Bible jednoznačně mluví o tom, že Bůh dává lidem milost proto, aby z nich udělal svaté lidi. Od chvíle našeho omilostnění jsme propuštěni „na podmínku“, abychom byli posvěceni – neboť Bůh z nás chce udělat svaté lidi pro své svaté nebe – tento bod se dnes rád zamlčuje! Ale Boží slovo nám říká:

„Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána.“
(Žd 12, 14)

Nikdo Pána nespasí, pokud nežije ve svatosti. Víra v Boha, která nás nechává takovými, jací jsme, je bezcenná. Kdo zneužívá milost k tomu, aby nadále hřešil, ten by si měl uvědomit, co k tomu Bůh říká:

„Jestliže svévolně hřešíme i potom, když jsme už poznali pravdu, nemůžeme počítat s žádnou obětí za hříchy, ale jen s hrozným soudem a ‚žářem ohně, který stráví Boží odpůrce‘. Už ten, kdo pohrdne zákonem Mojžíšovým, nedojde slitování a propadá smrti na základě svědectví dvou nebo tří svědků. Pomyslete, oč hroznějšího trestu si zaslouží ten, kdo zneuctí

Božího Syna a za nic nemá krev smlouvy, jíž byl posvěcen, a tak se vysmívá Duchu milosti. Vždyť víme, kdo řekl: ‚Já budu trestat, má je odplata.‘ A jinde: ‚Pán bude soudit svůj lid.‘ Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.“ (Žd 10, 26–31)

Boží slovo je v tomto bodě tak jasné jako i v každém dalším bodě. Existují však lidé, kteří všechno překrucují, aby ti mohli ukázat, že to tak Bůh nemyslí a že omilostněný (či obrácený, znovuzrozený nebo pokřtěný v Duchu) může dělat, co chce a už nemůže jít do zahynutí. Není to bláznivé? Někteří skutečně tvrdí, že se člověk může stát i satanistou, když je znovuzrozený, a ani po tom nemůže jít do zahynutí. Ale to v Bibli nestojí! Zde stojí, že existuje hroznější trest pro ty, kteří chtějí zneužít Boží milost ke hřešení. Boží slovo je zde naprosto jasné! Bible je napsána tak prostě a srozumitelně, že člověk potřebuje pomoc jiného, aby si ji vykládal špatně! Co jiného má na mysli Pavel, když říká:

„pozbyli jste milosti.“ (Ga 5, 4)

Je tedy možné vypadnout z milosti! Člověk může Boží milost přijmout naprázdno:

„Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno“ (2 Kor 6, 1)

Jde to ještě jasněji? Podívej se, co píše Ježíš církvi v Efezu – tedy těm, kdo dostali milost!

„Ale mám proti tobě, že jsi opustil tu svou první lásku. Proto si vzpomeň, odkud jsi spadl a číš pokání a první skutky. Jinak k tobě brzy přijdu a poňmu tím svícem z jeho místa, nebudeš-li činit pokání.“ (Zj 2, 4–5)

Tito lidé dostali milost, ale opustili svou první lásku, tzn. nahradili své na počátku nabyté přesvědčení poslouchat ve všem Boha

dobrovolně a z přesvědčení, jiným smýšlením, možná takovýmto: „Hm, já už nemůžu zahynout, takže můžu klidně hřešit...“ To je velmi zajímavé. Ve Skutcích apoštolů čteme, že Pavel Efezským oznámil veškerou Boží vůli. Byli tedy, co se týče teologie, úplně na špičce! Ale biblické vědomosti nikoho nezachrání! Boží výpověď je zjevná a nesporná! Ve stejné kapitole má Ježíš ostrá slova pro ty omilostněné, jejichž postoj zvlažněl:

„Znám tvé skutky, že nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! A tak, že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.“ (Zj 3, 16, B21)

Ježíš zná tvé skutky! Abys byl zachráněn, nepotřebuješ žádné dobré skutky, nýbrž kající postoj. Kdo ale chce pod milostí zůstat takový, jaký přišel, ten slyší naprosto jasně, co Ježíš říká: „Z vás vlažných se mi chce zvracet!“ Zasáhne nás to? Nebo necháme Ježíše mluvit a uvelebíme se ve svých teologických iluzích? Bůh nám nechal vyřídit, co má život pod milostí společného se skutky:

*„Ukázala se **Boží milost**, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem.“ (Tt 2, 11–15)*

Pod milostí se máme stát lidmi, kteří dobrovolně a z přesvědčení činí dobré skutky! Na to klade Bůh enormní „důraz“! To má Titus vyučovat! Skrže Jakuba nám Bůh nechává vyřídit:

„Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?“ (Jk 2, 14)

Taková „víra“ není nic víc a nic míň než vzít biblické pravdy na vědomí a přitom chtít potají nadále hřešit. Ale biblická víra v evangelium mění postoj a skrze život v Duchu vede k rozhodnému a důslednému posvěcování – jinak je to mrtvá víra!

„Chceš však poznat, ó marný člověče, že víra bez skutků je mrtvá?“
(Jk 2, 20, B21)

Pokud tvá víra nepůsobí vnitřní a vnější svatost a nepřivádí všechny tvé cíle, hodnoty, priority a motivy stále více do shody s Božími hodnotami a vůlí – a nevede k tomu, že činíš dobré skutky, pak to není spásná víra Bible! Potom je tvá „víra“ mrtvá! A v tom vidím ohromný problém na křesťanské scéně! Tyto aspekty ještě vůbec nejsou v povědomí „křesťanů“. Ale Bible má pro naše sbory důležitá slova:

*„Proto, jak říká Duch svatý (Ž 95, 7–11): ‚Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru jako v den pokušení na poušti, kde si vaši otcové žádali důkazy a tak mě pokoušeli, ač viděli mé skutky po čtyřicet let. Proto jsem se na to pokolení rozhněval a řekl jsem: Jejich srdce stále bloudí, dodnes mé cesty nepoznali. Ve svém hněvu jsem přísahal: Nevejdou do mého odpočínutí!‘ Dejte si pozor, bratři, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže **by odpadl od živého Boha**. Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. **Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevně až do konce.**“ (Žd 3, 7–14)*

Zde jsou církve omilostněných varovány před odpadnutím od živého Boha! Účast na Kristu máme tehdy, když až do konce nasloucháme v posvěcení Duchu svatému! Můžeme proto zcela jasně hovořit o „podmínce“. Kdo až do konce naslouchá „probačnímu asistentovi“, Duchu svatému, ten přijde do nebe. Kdo ale onoho „probačního asistenta“, Ducha milosti, Ducha, který

nás chce posvětit, ignoruje, ten nevejde do Božího odpočinutí, nýbrž půjde do zahynutí!

Život v milosti je více než život s prefabrikovanými teologickými modely, které se posouvají v hlavě sem a tam. Život v milosti je život s Duchem, který mluví! Duch svatý mluví! Duch je mimo jiným také naším „probačním asistentem“, tedy **pomocníkem při podmínce**, a pomáhá nám při tom, abychom se, oklamáni hříchem, nezatvrdili a neodpadli, nýbrž abychom kráčeli kupředu v posvěcení a zachovali svou důvěru pevnou až do konce! Ale zatvrdit se a odpadnout je možné!

Skrze omilostnění jsme byli dokonce Bohem přijati jako Jeho děti a smíme Boha nazývat svým Otcem. Bylo by skutečně velice jednostranné vidět náš vztah s Bohem pouze tak, že Bůh je naším soudcem a Duch svatý naším „probačním asistentem“. Ne, skrze znovuzrození jsme se opravdu stali Božími dětmi a Bůh je skutečně naším Otcem! Nyní však pozor:

Co to znamená, že je Bůh naším Otcem? Jaké srovnání tím chce Bůh vykreslit? Stále znovu jsem slyšel, že tím je myšleno následující: „Syn je syn, jedno jakým směrem se vyvine a jakou cestou jde – protože má geny Otce.“ Správně, to se týká nás lidí. Ale jaký závěr z toho vyplývá, pokud připustíme, že Bůh má toto na mysli, když mluví o tom, že je naším Otcem a my jsme Jeho děti? Potom dojdeme k následujícímu chybnému, ale široce rozšířenému názoru: když je člověk znovuzrozen, tak již nemůže jít do zahynutí, jedno jakým směrem se dále vyvine, jedno jak dále žije, také když se k Bohu obrátí zády a už s Ním nechce mít nic společného – „syn zůstává synem a přijde do nebe“ – a to je nejen totální hloupost, nýbrž také démonický útok na posvěcení! Když čteme v Bibli o tom, že je Bůh naším Otcem a my jsme Jeho dětmi, tak je tím myšleno něco jiného: jde o to, že dítě se ve zdravém vztahu s otcem ve všem orientuje podle něj, neomezeně mu věří, učí se od něj a je formováno jeho vlivem. Otec své dítě miluje a stará se o něj a je pro něj měřítkem všech věcí. Dobré dítě otci věří, důvěřuje mu a poslouchá ho dobrovolně a z přesvěd-

čení a nechává se od něj vychovávat k dobrému. To je tím myšleno! Bůh totiž nechce pouze „děti“, ale poslušné a svaté děti!

*„Jakožto **poslušné děti** se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem jako v době své nevědomosti, ale jako je svatý Ten, který vás povolal, buďte i vy ve všem svým chování svatí. Je přece napsáno: **„Buďte svatí, neboť já jsem svatý.“** Nazýváte-li Otcem Toho, který bez ohledu na osobu soudí každého podle jeho díla, prožijte čas svého pobytu zde v bázni. Víte přece, že jste ze svého marného životního způsobu předaného od otců nebyli vykoupeni pomíjejícími věcmi, totiž stříbrem nebo zlatem, ale drahou krví Krista jakožto beránka bez úhony a poskvrny.“* (1 Pt 1, 14–19, B21)

Zde stojí nad slunce jasněji, že Bohu nejde v první řadě o to, mít co možná nejvíce dětí, nýbrž chce mít poslušné děti, které žijí zaměřeny na Boží svatost! Boží vůlí není v první řadě kvantita, ale kvalita! Stojí zde také, že Otec **bude bez ohledu na osobu soudit každého podle jeho díla!** To se týká Jeho dětí stejně jako všech ostatních. Petr zřetelně říká, že soud začíná od Božího domu! Apoštol Petr zde jasně varuje předtím, aby si nikdo nenamlouval něco o tom, „že je dítětem“, jako onedhy Izraelité, kteří říkali „Bůh je naším Otcem“ a Ježíš jim musel říci:

„Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá.“ (J 8, 44)

Existuje tolik lidí, kteří mluví o tom, že je Bůh jejich Otcem – otázkou je, jsi poslušným dítětem? Petr říká naprosto jasně, „Nazýváte-li Otcem Toho, který bez ohledu na osobu soudí každého podle jeho díla, prožijte čas svého pobytu zde v bázni...“ Pro Boží dítě již není žádný prostor k bezstarostnému hřešení! Bůh řekl zcela zřetelně, koho přijme za své dítě.

*„...Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: **„Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“***

A proto ,vyjděte z jejich středu a oddělte se‘ , praví Hospodin a ,ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘ a ,budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů ‘. Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2 Kor 6, 14 – 7, 1)

My máme toto Boží zaslíbení! Bůh nás chce přijmout a chce být naším Otcem. Ale toto zaslíbení je zcela jasně vázáno na podmínky! U Boha není milost pro všechny!

Co tedy musíme dělat, abychom se stali a zůstali omilostněnými?

Za prvé musíme uznat Boží svatost a spravedlnost

Za druhé musíme uznat svou vinu

Za třetí musíme akceptovat Boží trest

Za čtvrté musíme věřit tomu, že Ježíš tento trest zástupně vytrpěl

Za páté musíme prosit o milost

Za šesté se musíme obrátit a polepšit

Za sedmé nás Bůh musí konkrétně omilostnit

Co musíme dělat, abychom pod milostí zůstali? Musíme poslouchat Ducha svatého a zůstat v posvěcení. **Boží Duch nám při tom pomáhá, takže žádný omilostněný nemusí vypadnout z milosti!**

DUCH SVATÝ JAKO POMOCNÍK PŘI PODMÍNCE

KAPITOLA 26

V současné době se mnoho mluví o Duchu svatém, ale protože většina „křesťanů“ přehlíží prorocká Boží oznámení ve Svatých Písmech a Prorocích, nevědí, že Duch svatý je ohlášen jako duch milosti (Za 12, 10) a že pisatel dopisu Židům varuje před vysmíváním se duchu milosti (Žd 10, 29). Duch svatý je duch milosti.

Důležité je, že Duch svatý je v Bibli ohlášen jako Osoba. Je nazýván: Utěшителем, Rádcem, Pomocníkem, Učitelem a dokonce Pánem. Bůh chce, abychom Ducha svatého chápali nejen jako nějakou moc, nýbrž jako Osobu!

Duch svatý je Ježíšem nazýván také „*parakletos*“, což je „právní poradce a zástupce“. Proto můžeme svatého Ducha milosti v naší souvislosti bez obav nazvat „**probačním asistentem**“!

Často se o „*parakletos*“ vyučuje tak, že při nás Duch svatý stojí, když nás satan obviňuje po spáchání hříchu. To je také pravda! Když nám chce satan namluvit, že kvůli tomu či onomu hříchu musíme jít do zahynutí, tak Boží „*parakletos*“ stojí při nás a ukazuje nám Ježíše, takže jsme si stále více vědomi toho, že jsme ospravedlněni skrze dílo na kříži a nikoliv na základě našich nedokonalých skutků a také nikoliv na základě našeho svatého stavu, který si můžeme jen přát! Duch svatý poté ovšem vede také ke konkrétnímu pokání, abychom znovu hledali odpuštění

a hřích opustili. To činí Parakletos po spáchaném hříchu, ale to není celý Jeho úkol!

„Parakletos“ chce při nás stát tak, abychom v první řadě vůbec nehřešili, nýbrž vedli čím dál tím svatější život! Co se stane s odsouzeným pachatelem, když dostane milost? Dostane probačního asistenta, který je mu po boku, a smí na podmínku na svobodu. Probační asistent činí vše pro to, aby se život omilostněného vydařil bez porušování zákona – povzbuzuje, pomáhá, radí, vyučuje a stojí po boku, má také právo a povinnost vyžadovat a podporovat konkrétní polepšení! Izajáš takového pomocníka ohlásil!

„Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají. Neboť lid bude sídlit na Sijónu, v Jeruzalémě. Nebudeš už nikdy plakat. Milostivě se nad tebou smiluje, až budeš úpěnlivě volat; uslyší a odpoví ti. Ač vám dával Panovník chléb soužení a vodu útlaku, tvůj učitel, už se nebude držet stranou. Na vlastní oči užíří svého učitele a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: „To je ta cesta, jděte po ní,...“ (Iz 30, 18–21)

Izajáš mluví o tom, že Bůh vykonává ohlášený soud, aby mohl omilostnit ty, kteří ze srdce hledají Jeho pomoc. Bůh čeká pouze na to, a jak reaguje na volání kajících? Ihned prokáže milost – ale poté přichází ten bod, na nějž chci upozornit: „Tvůj učitel už se nebude držet stranou, ale na vlastní oči užíří svého učitele a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: To je ta cesta, jděte po ní, ...“ Již Izajáš ohlásil, že v momentě omilostnění dostaneme po bok učitele, jenž vyžaduje poslušnost! Pisatel dopisu Židům mluví o stejném tématu. Říká nám, že Duch svatý dnes mluví a že Mu musíme naslouchat, pokud nechceme vypadnout z milosti (Žd 3, 7). Bůh nás jako omilostněné nenechává samotné, nýbrž nám posílá Ducha svatého, jehož v této souvislosti můžeme bez obav nazvat „probačním asistentem“. Chce nám pomoci, aby se náš nový život pod milostí vydařil!

Když ale omilostněný v podmíněčném propuštění probačního asistenta ignoruje a místo něj naslouchá svým „přátelům“ a využívá svou „svobodu“ k tomu, aby opět porušoval zákony, tak z podmíněčného propuštění a milosti vypadává a musí znovu nastoupit trest. Pomysli na mého známého, který kvůli ukradené krabičce cigaret vypadl z podmíněčného propuštění! Nejde o tu krabičku, nýbrž o postoj! Člověk s takovým postojem prokazuje, že byl omilostněn neprávem, dokazuje, že je nepolepšitelný! Probační asistent nemůže udělat nic pro toho, kdo ho ignoruje, **neboť zákon i rozsudek zůstávají v platnosti – a stejně to platí u Boha!**

Lhůta podmíněčného propuštění je tady totiž proto, aby omilostněný prokázal, že jeho omilostnění bylo oprávněné. V této zkušební lhůtě dokazuje omilostněný státu a všem jeho občanům, že zná, ctí a dodržuje zákony a že je znovu schopen života ve společnosti! A to platí také u Boha – jen s tím rozdílem, že my se nemáme osvědčovat pro život v tomto světě, nýbrž pro svatý život ve svatém nebi! Bůh chce vidět, jestli se opravdu chceme dostat do nebe, v němž se neomezeně uskutečňuje a platí Jeho svatost a spravedlnost!

A právě zde máme v moderní teologii problém. Téma „ospravedlnění z víry“ je často vykreslováno tak, že Ježíš svou krví vykompenzoval nespravedlnost a že tím jsme ospravedlněni. Toto ospravedlnění Bůh chce a přijímá a výsledkem pak často je, že si lidé myslí, že Bůh používá toto ospravedlnění jako určité brýle a nevidí již náš postoj, myšlenky a skutky, ale zde je právě ta chyba! Již jsme zjistili, že „spravedlnost“ je vztahový pojem a že „ospravedlnění z víry“ neznamena pouze to, že je naše nespravedlnost vykompenzována, nýbrž že znovu přicházíme do osobního vztahu s Bohem, kde poté s Bohem žijeme a orientujeme se na Něj.

*„Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“
(2 Pt 3, 18)*

Petr zde mluví jasně: ospravedlnění nás má přivést zpět k Bohu, skrze poslušnost z víry se obracíme a měníme náš život. Uskutečněné ospravedlnění vede tedy přímo do vztahu s Bohem a do života v posvěcení, anebo onen člověk „ospravedlněný“ není.

Mnozí si myslí, že pod milostí mohou klidně tu a tam dále hřešit, a protože je Bůh milostivý, přijdou i tak do nebe a potom se tam nějakým způsobem stanou absolutně svatými. Většina o tom nepřemýšlela a vychází prostě z toho, že po zmrtvýchvstání budou mít nějakou „implantovanou“ svatost – tak tomu však není! Bůh je láska a chce žít s lidmi, kteří Ho rovněž milují a chtějí s Ním žít dobrovolně a z přesvědčení!

Zjistili jsme, že dokonalý člověk činí dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení! V nebi bude všechno dokonalé – to znamená, že i tam budeme jednat dobrovolně a z přesvědčení a nebudeme automaticky svatí, jinak mohl Bůh vypustit celé světové dějiny a vyrobit si svaté roboty ihned. V nebi budou jen vykoupení lidé, kteří již zde na zemi svatým životem dokazují, že do nebe patří!

Při vzkříšení z mrtvých dostaneme nové tělo, které dostačuje nárokům věčnosti, ale kde v Bibli stojí, že skrze vzkříšení získáme svatý postoj? Nikde! Bůh ve svém evangeliu požaduje, abychom náš postoj změnili tady a teď a obrátili se! Když nám Bůh dal milost, tak chce vidět, jestli s Ním opravdu chceme opět žít a jestli Ho ve svém životě opravdu necháváme být Bohem. Bůh chce vidět, jestli Ho opravdu milujeme či pouze tlacháme o „Bohu Otci“, abychom zůstávali takovými, jací jsme! Bůh chce vidět, zda opravdu chceme do svatého nebe! **Doba mezi našim omilostněním a tělesnou smrtí je doba našeho podmíněného propuštění!**

„Usiluj o to, aby ses před Bohem osvědčil...“ (2 Tm 2, 15)

„Blahoslavený člověk, který ob stojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavříin života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.“ (Jk 1, 12)

„Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevně až do konce.“ (Žd 3, 14)

„aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.“ (1 Pt 1, 7)

Mnozí namítnou: Vždyť v Bibli přece stojí, že jsme zachráněni vírou...! To je pravda! Ale v posledním verši vidíme jasně: nemáme jen uvěřit, nýbrž naše víra se má i prokázat! Zde není řeč o víře při startovním výstřelu, nýbrž o maratónské víře běžící až do cíle!

Mnozí zaměňují povědomost o ospravedlnění s pravým obrácením z víry! Ale to není to samé! Existují dokonce pastoři a doktoři teologie, kteří nejsou obrázení! Mluví jako slepci o barvách, to si všimne každý, jehož oči jsou skrze pravé obrácení otevřené!

V Bibli prostě nestojí, že Bůh je spokojený s tím, když „uvěříme“ a „obrátili jsme se“. „Uvěření“ a „obrázení“ jsou mnohem spíše počátkem opravdového života s Bohem v posvěcení – a tam nás Bůh chce dostat! Co to přinese, když člověk škrtne zápalkou a ona ihned uhasne? Bůh chce, abychom ze srdce hořeli pro Něj a Jeho věc a byli ohněm a plamenem! Proto také napomíná Efezské, kteří povolili ve své první lásce a omezili se na své znalosti.

OMILOSTNĚNÝ A ZÁKON

KAPITOLA 27

Stále více lidí přichází v poslední době s názorem, že pro Boží dítě již „zákon“ neplatí! Ale cožpak jsme kdy slyšeli o zemi, v níž zákon platí pro všechny občany, protože je správný a důležitý a při přestoupení zákona dochází k soudu a trestu, ale při udělení milosti to je zrušeno?! Haló? Nejprve je to tak důležité, že za přestoupení zákona hrozí nejtvrdší tresty a poté se to pro omilostněného zruší? To někdo bude odsouzen za zločin, později dostane milost a poté mu řeknou: „Od teďka můžeš už klidně páchat zločiny, protože jsi dostal milost?!“ To je šílenství! Tak to není – ani u Boha ne! Opak je pravdou! Zákon státu platí stále a právě u omilostněného člověka v podmínce se obzvláště dává pozor na to, jestli zákon ctí a dodržuje! Nebo to můžeme říci jinak: široce rozšířenou chybou v křesťanství je, že si člověk myslí, že Desatero je odstraněno, ale Bible mluví o tom, že odstraněn je Mojžíšův zákon se svými rituály a nikoliv Desatero!

Je zvláštní, že opravdovým křesťanům, kteří jsou věrní v málém a odevzdávají se celým životem posvěcení, se stále znovu vyčítá: „Vy jste ale zákoniční!“

Všeobecně jsem zjistil, že pojem „zákonický“ většina z těch, kteří se nazývají křesťany, chápe absolutně špatně.

Podívejme se teď na to, jaký je rozdíl mezi zákonickým a svatým člověkem.

Zákonický člověk se snaží dodržovat zákon, **aby** byl zachráněn.

Svatý člověk dodržuje Boží zákon dobrovolně a z přesvědčení – ne proto, **aby** byl zachráněn, ale **protože** byl skrze Ježíše ospravedlněn a omilostněn, **protože** miluje Boha, protože žije v posvěcení, **protože** je skálopevně přesvědčen o tom, že skrze poslušnost v malém se jeho život vydaří!

Vidíš ten rozdíl? Zákonický člověk zachráněn není a marně se svými skutky snaží být spravedlivý, omilostněný naproti tomu věří, že ho Ježíš zachránil a protože je zachráněn, tak dobrovolně a z přesvědčení usiluje o posvěcení!

Ti, kteří si myslí, že to člověk pod milostí nemusí s hříchem brát tak vážně, mají sklon zaškatulkovat člověka dychtícího po posvěcení jako „zákonického“ – a zde se mýlí v obou bodech (!), neboť Bůh každému jednotlivému člověku pod milostí říká, že má usilovat o posvěcení a o opětovný příchod Ježíše v posvěcení (Žd 12, 14; 2 Pt 3, 11–14).

Mnozí řeknou: ale v Bibli přece stojí, že zákon již pro omilostněného neplatí! Často se citují následující místa v Bibli:

„...odstranil zákon ustanovení a předpisů“ (Ef 2, 14–15)

„Vždyť Kristus je konec zákona“ (Řím 10, 4)

Zajímavá a nebezpečná je však tato skutečnost: je pravda, že Kristus je konec zákona – ale otázkou je přece: Jaký zákon se tím myslí? Bible totiž mluví o různých zákonech a kdo na to nehledí, ten se nechá rychle a jednoduše zavést do bludu! Zde je malý seznam těchto rozličných zákonů:

Existují přírodní zákony

Existuje morální zákon (např. Desatero)

Existuje rituální zákon (oběti apod.)

Existuje zákon hříchu
Existuje zákon víry
Existuje zákon Ducha

Jaký zákon a jaké předpisy jsou nyní dílem na kříži odstraněny? Samozřejmě je řeč o rituálních zákoně! Kdo si myslí, že musí nadále obětovat zvířata za své hříchy, ačkoliv byl Ježíš za nás obětován, ten zneuznává Ježíšovu oběť a je v nebezpečí vypadnutí z milosti, z níž člověk opravdu vypadnout může!

V moderním křesťanství se na tomto místě nachází široce rozšířené nedorozumění. Moderní křesťanství nerozlišuje mezi různými zákony v Bibli a hází všechny do jednoho pytle, a přitom Bible jasně mezi různými zákony rozlišuje. Podívejme se nyní na to, jak Boží slovo mezi různými zákony rozlišuje.

Bůh dal Desatero, které vlastní rukou napsal na kámen a Mojžíš je měl vložit do schrány (Ex 40, 20; Dt 10, 2.5; 1 Kr 8, 9; 2 Pa 5, 10)

Poté dal Bůh Mojžíšovi další zákon, který Mojžíš sám sepsal do knihy; tento zákon dostal jiný název, jmenuje se „Mojžíšův zákon“ a tento zákon neměl Mojžíš dát do schrány k Desateru, nýbrž vedle ní (Dt 31, 26)

Svítá ti? Jeden zákon byl napsán Boží rukou, druhý rukou Mojžíšovou. Jeden zákon byl napsán na kámen, druhý do knihy. Jeden zákon byl uložen do schrány, druhý vedle ní.

Desatero bylo uloženo do schrány, protože bude ústředním bodem pro celou věčnost a v každé Boží smlouvě! Mojžíšův zákon byl položen po straně schrány, protože měl být později na kříži odstraněn! Pergamen je pomíjivý, tento zákon měl dojít ke svému konci! Ale nikoliv Desatero! To bylo samotným Bohem zapsáno do kamene, protože je zjevením Jeho samotného a zůstává jako Bůh neměnné navěky!

Když o tomto tématu diskutovali první křesťané, tak šlo naprosto jasně o hodnocení Mojžíšova zákona a nikoliv o Desatero (Sk 15, 5–6).

Mezi prvními křesťany byli hlavně Židé, kteří neznali jiný život než s rituálními oběťmi a obřízkou, jež jsou popsány v Mojžíšově zákoně. Ale když uvěřili, tyto oběti a obřízka se staly nadbytečnými. Proto Pavel říká:

„Odloučili jste se od Krista vy všichni, kteří chcete dojít ospravedlnění na základě zákona, pozbyli jste milosti.“ (Ga 5, 4)

Zde přece není řeč o Desateru, o zákonu víry či zákonu Ducha! Zde jde o rituální zákon (Mojžíšův zákon). V prvních sborech bylo mnoho lidí z izraelského národa a ti se cítili zavázáni k tomu, aby nadále dodržovali morální a také rituální zákon – aby si zasloužili spásu. Pavel se snažil jim osvětlit, že rituální zákon již neplatí, protože Ježíš se stal jednou provždy naším obětí náramkem – že jsme spravedliví a omilostněni skrze naši víru v Ježíše! Proto morální zákon nedodržujeme proto, abychom byli zachráněni, neboť zachráněni jsme skrze víru v Ježíše Krista. Dodržujeme však morální zákon, protože jsme zachráněni a milujeme Boha! Morální zákon zůstává navěky a navždy, protože Bůh je spravedlivý, a zákon je výrazem Boží svaté a spravedlivé podstaty. Kdo nebere na vědomí tyto souvislosti, ten se velmi jednoduše dostává na scestí!

Vidíš ten rozdíl? Zákonický člověk chce dodržovat zákon, protože si tak chce zasloužit spasení, je to však obráceně! Opravdový křesťan dodržuje Desatero a víc než jen to, neboť je zachráněný a přesvědčený o tom, že poslouchat Boha je pro něj to nejlepší!

V souvislosti s rituálním a morálním zákonem existovalo pro praktikující Židy jedno důležité ustanovení a také toto ustanovení bylo pro omilostněného zrušeno – zůstává však v platnosti pro nevěřící:

„Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: ‚Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.‘ (Ga 3, 10)

Tento zákon jasně ukázal, co člověka čeká již při jednom přestoupení zákona. Již jedno přestoupení zákona stačí na to, aby byl člověk prokletý! To znamená, že jsme všichni prokletí! Ale díky Bohu! Ježíš vzal toto prokletí na sebe!

Galatským 3, 13: „*Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe (neboť je psáno: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě.“)*“

Skrze Ježíšovu smrt jsme tedy z prokletí tohoto konkrétního rozsudku zákona vykoupeni. To znamená: Protože Ježíš zaplatil na kříži, nemusíme již pykat v pekle – to ale neznamená, že potom jako omilostnění smíme porušovat morální zákon – ani v budoucnu v nebi ani zde na zemi!

Existují skutečně kazatelé, kteří zvěstují toto: Zákon je prokletí, protože nám zakazuje všechno, co nás „baví“! Ježíš prokletí odstranil a teď je tu párty!“

Ale takoví lidé jsou úplně zaslepeni! Zaměňují Desatero s konkrétním „zákonem“, že přestupník je proklet. Zaměňují ještě mnohem více... Proto se musíme naučit rozlišovat mezi různými zákony.

Ježíš naplnil trest a zástupnou oběť, které Zákon požadoval – neprohlásil však, že je Desatero od té chvíle zrušené – naopak!

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým.“ (Mt 5, 17–19)

Jan řekl:

„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká,“ (1 J 5, 3)

„Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.“ (Zj 22, 14)

Jasněji již to nejde! Omilostněný člověk se vyznačuje tím, že dodržuje Boží slovo a dobrovolně a z přesvědčení žije v harmonii s Boží vůlí! Je to démonický blud, který nám chce namluvit, že můžeme klidně nadále hřešit, protože Bůh je milostivý! Bůh před lidmi s takovými tendencemi varoval:

„Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ju 1, 4)

Kdo žije s postojem: „Pro jednou se nic nestane“ nebo „Tenhle malý hřích nebude přece tak hrozný...“, ten tím dokazuje, že nemá ani potuchu o Boží svatosti, spravedlnosti a milosti.

Mnozí se dovolávají následujícího výroku:

„...takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona.“ (Řím 7, 6)

Mnozí si myslí, že když je litera, tedy písmeno, něco „malého“, nemusíme již v životě v posvěcení být tak úzkostliví a malicherní, nýbrž můžeme klidně „velkoryse“ ten či onen hřích přehlédnout. Ale přečti si celou kapitolu, v níž je tato věta uvedena! Tam čteme naprosto jasně, že zákon je duchovní, svatý, spravedlivý a dobrý! Co má tedy Pavel na mysli tímto výrokem, že již nesloužíme pod starou literou zákona, nýbrž v novém životě Ducha? Pavel tím míní ten bod, který jsme osvětlili pomocí oněch 10 prstů. Jako omilostnění bychom již neměli zákon vidět pouze jako „literu“ a omezovat se při dodržování zákona pouze na Desatero, nýbrž za ním rozeznávat Boha a v každé situaci uskutečňovat Jeho svatost! Bůh od „Božího dítěte“ očekává

mnohem více než jen dodržování Desatera a plnění své povinnosti! Bohu jde o naši lásku! Neměli bychom zákon dodržovat z pocitu povinnosti, nýbrž dobrovolně a z přesvědčení, protože je svatý, duchovní, spravedlivý a dobrý! Měli bychom Bohu sloužit v novém životě Ducha! Pavel zde vyučuje to, čemu jsme se již věnovali, totiž že Bůh chce v každém omilostněném vyvíjet svou duchovní a svatou podstatu – to je mnohem více a mnohem hlubší než „dodržovat psaná přikázání z povinnosti“ – ale v žádném případě to neznamena méně než dodržovat psaná přikázání!

Bludaři tvrdí, že máme těmto veršům rozumět tak, že milostivý Bůh není malicherný, ale je tím myšlen pravý opak!

Bůh nechal jasně prorokem vyřídit, co chce Duch svatý v lidech vyvíjet:

„Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje rády a jednat podle nich.“ (Ez 36, 26)

Zde je jasné oznámení, k čemu život v Duchu povede! Jak toto proroctví zapadá do rozšířeného názoru, že již Boží přikázání nejsou důležitá? Kdo to říká, ten musí tvrdit, že zde Bůh nechal rozšířit falešné proroctví nebo že se Ezechiél zmýlil! Ale tak tomu není.

Cíl vylití Ducha je jasné pojmenován. Zdůrazňuji to ještě jednou: zákonický člověk dodržuje psané zákony proto, **aby** byl zachráněn a neuznává tím dílo Ježíše na kříži, omilostněný dodržuje zákony nikoliv proto, aby byl omilostněn, nýbrž **protože** omilostněn byl a protože při obrácení získal přesvědčení, že tím nejlepším je ve všem poslouchat Boha! Zákonický člověk pociťuje dodržování zákonů jako povinnost a donucení, omilostněný dodržuje zákony dobrovolně a z přesvědčení, protože miluje Boha a chce s Ním žít v harmonii! Omilostněný činí ve své lásce víc než jen dodržování Desatera!

„oč bychom ho žádali, dostáváme od něho, protože zachováváme jeho přikázání a činíme, co se mu líbí.“ (1 J 3, 22)

Jan činí víc než dodržování přikázání! Láska chce milovanému ve všem činit to, co se mu líbí! Přesně tak tomu rozuměl také Pavel!

„Píšu ti v důvěře ve tvou poslušnost a vím, že uděláš víc, než říkám.“ (Fm 21)

Láska udělá víc než pouhá poslušnost z povinnosti – ale nikdy ne méně! Co pro jednoho člověka může být břemenem, to bude pro „zamilovaného“ radostí a ctí, když to smí pro milovaného vykonat. Jak můžeme říkat, že milujeme Boha jako našeho Otce, když Ho nechceme těšit?

„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká,“ (1 J 5, 3)

Co má Bůh z toho, když z lásky k Němu zapálíme svíčku v kostele a poté nadále žijeme v hříchu stejně jako předtím? Nebo když se na „bohoslužbě chval“ emocionálně opijeme a bájíme o „lásce“ a poté nadále žijeme světsky?! Nic proti lidem, kteří Boha ze srdce chválí, ale myslím, že rozumíme tomu, o co jde Bohu v první řadě.

Je široce rozšířeným názorem, že nyní platí zákon lásky a nikoliv již Desatero. Ale co je to za tlach? Jak může někdo někoho milovat, když mu lže a okrádá ho? ... Jak zaslepený musí člověk být, když si myslí, že existuje láska na úkor Desatera!? Ne, opravdová láska žije v harmonii s Boží morálkou, nebo si nezaslouží být nazývána láskou. Zde se velká část moderního křesťanství nachází na naprosto chybné cestě.

OBRÁCENÍ

KAPITOLA 28

Proč Bůh posílá kazatele pravého evangelia?

„... *aby se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými.*“
(Sk 26, 18–19)

Bůh volá všechny lidi k tomu, aby se obrátili – a sice pryč od satana a směrem k Bohu, pryč od hříchu a směrem k posvěcení! Pravé obrácení z dobrovolného přesvědčení prožívá ve stejnou chvíli křest Duchem a obojí společně je potom znovuzrození.

V Bibli jsou pro slovo „obrátit se“ používána hlavně 2 slova. **Význam** hebrejského slova *schub* a řeckého slova *ephistrein* jsou: **odvrátit, obrátit, navrátit se, obnovit.**

Zajímavé, že? Bůh chce dát opět do pořádku vztah mezi sebou a námi, tak abychom byli Jeho obrazem! Máme se odvrátit od satana a hříchu a navrátit se do úplné orientace na Boha tak, aby byl obnoven náš život jako obrazu Božího žijícího v harmonii s Bohem.

Jiné slovo v Novém Zákoně, které se v této souvislosti používá, je *metanoeo*, jež znamená: **Činit pokání, trpět lítostí.**

Kdo skutečně tváří tvář svatému Bohu rozpozná své hříchy, ten vnitřně trpí! Když někdo pochopí, že je na přímé cestě do ztracení, tak mu nemůže být citově dobře! Když někdo věří

skutečnosti, že Ježíš za něj zástupně trpěl na kříži, tak mu srdcem proniká bolest! Boží Duch přivádí svým slovem lidi do bídy hříchu, aby hledali spásu! Vzpomeň si na ty lidi v Ninive – oni si uvědomili bídu hříchu! Vypráví se o evangelizacích, kde se posluchači připoutali ke sloupům v místnosti, protože měli strach, že budou muset jít přímo do pekla, a volali o milost! To se při opravdovém zvěstování evangelia dá také čekat, totiž že se lidé dostanou do agonie hříchu!

Pravé obrácení je vždycky také něco emocionálního! Bůh nás totiž stvořil tak, že naše pocity vždycky následují naši víru. Když mi někdo slíbí kufr s milionem euro, tak mě to nebude svrbět, pokud prostě tuto informaci vezmu na vědomí, aniž bych jí věřil. Když by mi však vtiskl ten kufr do ruky a otevřel jej a já bych viděl ty peníze, tak bych byl možná ještě skeptičtější, protože bych se sám sebe ptal, do čeho mě to chce asi vmanipulovat? Člověk musí být opatrný! Ale kdybych pomalu, ale jistě uvěřil té skutečnosti, že to se mnou myslí vážně a dobře, pak byste měli vidět moje emoce! Zde jasně vidíme: vzít nějakou informaci na vědomí je něco jiného než jí věřit – a většina lidí na křesťanské scéně bere biblické pravdy pouze na vědomí – ale nevěří jim! Bůh nás stvořil tak, že naše emoce následují to, čemu věříme. Když budu věřit, že si musím dělat starosti, tak se budu cítit náležitě zle. Pokud věřím, že mám od zítřka dovolenou, tak se raduji! To jsou zcela normální procesy. Proto je také zcela normální, že pravé obrácení je něco velmi emocionálního. Když někdo věří té pravdě, že je ztracený a jde vstříc věčnému trestu, tak to bude mít emocionální důsledky! Když někdo pochopí, že Ježíš skutečně trpěl za něj osobně, tak je to mocné. Člověk, který nedochází do bodu, že „trpí lítostí“ kvůli tomu, jak žil, ten také nebude ze srdce činit pokání! Obrácení znamená, že se ze srdce obrátíme k Bohu a hledáme milost proto, abychom začali nový život s Ním!

Obrácení je ale také průlom k radosti! Jak utěšená je ta chvíle, kdy Bůh vyslyší upřímnou prosbu o milost a sešle Ducha milosti!

Zde ustupuje oprávněný strach z pekla a v duši se usídí radost, láska a pokoj!

Obrácení je něco zcela jiného než znát biblické evangelium. Znam evangelium od malička a nikdy jsem proti němu nic neměl, ale nebyl jsem obrácený! Při jedné opravdové evangelizaci se mi ale rozsvítilo a uvědomil jsem si, že s veškerými biblickými vědomostmi jdu do zahynutí, pokud se okamžitě neobráťm a neučiním Ježíše svým Pánem a Spasitelem – a zakusil jsem ukázková Boží zaslíbení, aniž bych to tehdy věděl! Ve velké agonii hříchu jsem se modlil k Bohu – skutečnost okamžitého omilostnění mě však naplnila Božím Duchem a Jeho láskou, radostí a pokojem!

Kořen slova *metanoeo* (činit pokání, trpět lítostí) je: přehodnotit, rozmyslet se.

To značí: Obrácení vyžaduje moje přemýšlení! Při obrácení jde o dobrovolné rozhodnutí ze **správného přesvědčení**! Tato správná přesvědčení získáváme pouze skrze víru v Boží slovo v evangeliu. To musíme slyšet či číst a to tak, abychom mu rozuměli! Měli bychom se dobrovolně a z přesvědčení rozhodnout pro Boha a proti satanovi; pro Boží pravdu a proti satanovým lžím; pro Boží spravedlnost a proti satanově samospravedlnosti a nespravedlnosti; pro světlo a proti temnotě; pro život ve sboru a proti životu podle měřítek, hodnot, priorit a cílů světa; pro poslušnost a proti neposlušnosti,... Jde vždycky o obrat o 180 stupňů od něčeho k něčemu jinému. K tomu vždycky patří uvědomit si na jedné straně jedno a na druhé straně druhé a poté se dobrovolně a z přesvědčení obrátit od jednoho k druhému. Pro to je tak důležité, aby byly tyto biblické informace vyučovány! Jak by měli lidé o něčem přemýšlet a získat správné přesvědčení, když nemají žádné či pouze jednostranné informace? Již Pavel řekl, že naše víra přichází skrze kázání. A zadání tohoto zvěstování bylo u Pavla jasně definováno, jak vidíme ve výše uvedeném verši: pryč od satana a směrem k Bohu!

Většina z těch, kteří se nazývají křesťany, odmítá věřit v satana! Jak ale může člověk věřit v Boha bez toho, aby chtěl věřit v satana? Jak může někdo tvrdit, že zažívá Boha, když si není vědom satanových pokušení? Jak si může člověk namlouvat, že je blízko Bohu, když se Bohu nepřibližuje tak, že se vzdaluje od satana? Ne, je hroznou realitou, že mnozí v církvích na tomto místě klamou sami sebe a žijí pouze s teologií či náboženstvím, nikoliv však v živém vztahu s Bohem. Jakub říká, jak se můžeme přiblížit k Bohu:

„Podříďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ (Jk 4, 7)

Jak může někdo tvrdit, že žije v posvěcení, když se nepodřizuje Bohu a nevzpírá ďáblu? Petr v každém případě věřil na satana. Píše:

„Buďte střízliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil.“ (1 Pt 5, 8)

Nikdo nebude vnímat satana, když v něj a jeho způsoby jednání nebude chtít věřit! Potom se víra v Boha a Jeho pravdu a život v Duchu zamění za „intelektuální souhlas“ s některými pravdami! Jak může někdo tvrdit, že zažívá Boha, když, jak se zdá, nezažívá satanův způsob jednání a moc hříchu?! To pouze opět dokazuje, že se drží svých vlastních náboženských iluzí a dává jim „jméno Bůh“ – a s tím může člověk v současných sborech dobře žít! Ale život s Bohem neexistuje, když se neodvrátíme od satana a neobrátime k Bohu.

V Efezským 2, 1–3 stojí, že satan v principu ovlivňuje a ovládá všechny lidi, kteří jsou „mrtví v hříchu“. Nezaměňuj duševní a duchovní! Duchovně mrtvý člověk může být vysoce inteligentní, ale je mrtvý pro Boha, jako slepec pro barvy. Nevnímá Boha, což se projevuje v tom, že nevnímá satana! Většina lidí má

problém s tím, že by satan měl být osobou, ale pak by museli mít také problém s Bohem, neboť také On je osoba.

Když k nám je Bůh milostivý a přijímá nás, tak to zažíváme živým a přesvědčivým způsobem! Tehdy je na nás vylit duch milosti tak, jak to Bůh zaslíbil, a přicházíme do živého vztahu s Bohem. Ale bez rozhodného odvrácení od satana a hříchu a dobrovolného rozhodnutí od nynějška žít v Boží vůli z toho nic nebude, neboť v dalším životě musíme být bdělí, abychom zůstávali v posvěcení a neupadli do hříchu. Satan se o to bude stále znovu pokoušet a my se musíme naučit, jak být vytrvalí a zůstávat v harmonii s Bohem – jako Ježíš! Právě v tom se máme v první řadě stávat podobnými Ježíši: opustit hřích a žít v harmonii s Boží svatou vůlí!

Není milosti pro lidi, kteří nevyprošují odpuštění hříchu a nechtějí žít v posvěcení. Ale Bůh je připraven udělit nám milost, protože Ježíš trpěl za naše hříchy.

„Ale na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli.“
(Za 12, 10)

Zde nejde o to, abych svým intelektem souhlasil s pravdivou teologií o milosti, nýbrž o to, že se upřímně obrátíme. To, co se poté stane, je duchovní realita, vnímání a zkušenost, která se nedá ničím nahradit. Bůh posílá ducha milosti a omilostněný člověk má v srdci oprávněné omilostnění od Boha!

„... a uvěřili mu [evangelium], vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek našeho dědictví...“ (Ef 1, 13–14)

Omilostněný má „svědectví Ducha“, „pečeť Ducha“, a proto ví: Jsem omilostněný!

Duch svatý byl ohlášen jako „duch milosti“. Chvíle omilostnění je tou chvílí, kdy Bůh vylije do člověka ducha milosti a tím

se v onom člověku uskutečňuje odpuštění hříchů a je obnoven osobní vztah s Bohem. Člověk prosil Boha o milost a Bůh mu odpověděl svatým Duchem milosti! Pak ten člověk skrze Duchem vypůsobené přesvědčení víry ví: „Jsem omilostněný!“ Tato osobní zkušenost víry se nedá ničím nahradit – naopak, je počátkem opravdového vztahu s Bohem, neboť duch milosti je také duchem modlitby – teprve nyní máme duchovní vztah s Bohem a modlíme se na tom základě, na jakém Bůh chce!

Nyní ale pozor: všechno je bezcenné, pokud to nevede k vědomému posvěcování. Chci to přirovnat k zápalkě. Když někdo zažehne zápalku, tak chce, aby chytlo dřívko a mohl je používat. Samotné zapálení síry přinese ostrý plamen, když však nechytne dřívko, ale plamen ihned uhasne, tak to bylo beze smyslu a hodnoty. Tak je to též s omilostněním. Dřívko můžeme přirovnat k posvěcení a počáteční omilostnění k síře. Skrze omilostnění nás chce Bůh „zapálit“ pro posvěcení, abychom osvěcovali cestu ke svatému Bohu ostatním.

„V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.“
(Řím 12, 11)

Buďte vroucího ducha! Boží Duch nás zapaluje pro svatý život v Duchu! Stejně jako je zažehnuta zápalka, aby se od ní rozhořelo něco jiného, tak bychom i my měli být svým svatým životem nakažlivým světlem v temnotě světa, aby se ještě mnozí další probudili ze svých náboženských poblouznění a trefili do pravého svatého života s Bohem!

Kdo již nezažil situaci, kdy zápalka prostě nechce chytnout? Nebo po krátkém plameni zase zhasne? Tak je to i s mnohými lidmi. Bohoslužbu za bohoslužbou se otírají o třetí plochu evangelia bez toho, aby opravdově přišli k víře a pokání, jiní se nechají krátce vznítit při evangelizaci, ale pak znovu uhasínají. Jiní jsou jednu bohoslužbu za druhou pospolu, jako zápalky v krabičce, zpívají krásné písně o ohni a teple, ale nikdo se neotírá o třetí

plochu Božích výzev a tak zůstávají chladní. Nespočetným lidem se daří právě takto! Ale Bůh chce, abychom žili horoucí život v posvěcení a tím dokazovali, že opravdu chceme jít do nebe, že tam patříme a také směřujeme!

Kdo skutečně žije s Bohem, ten nemůže nic jiného než pokračovat v posvěcování!

OMILOSTNĚNÍ VEDE PŘÍMO K POSVĚCENÍ

KAPITOLA 29

Co vůbec znamená „svatý“?

„Svatý“ je v první řadě Bůh a je tím myšlena Jeho čistá morální podstata, absolutní spravedlnost, nevyčerpatelná láska a postoj činit dobrovolně a z přesvědčení to, co je dobré a správné. Tyto věci jsou spolu v dokonalé harmonii a tvoří Boží svatou podstatu.

V Bibli ale také čteme, že Bůh posvětil pánve a hrnce, aby se používaly v chrámové službě. Co se tím myslí? Zde „svatý“ znamená „oddělený“. „Posvěcené“ pánve byly „oddělené Bohem pro službu před Bohem“. Když byla tedy ona pánve posvěcená, nesměla již být používána pro smažení vajíček, nýbrž výhradně pro rituální bohoslužbu.

Když v Bibli stojí, že Bůh člověka posvěcuje, tak to ohledně významu slova „svatý“ jde ještě o krok dále. Neznamená to jen již „oddělený Bohem – pro Boha“, nýbrž „oddělený Bohem – pro Boha – aby byl jako Bůh!“ Bůh chce realizovat a ztělesňovat svou svatou podstatu v nás a skrze nás!

„ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1 Pt 1, 15–16)

„Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5, 48)

Boží vůle s námi lidmi není v první řadě vzrušující či zajímavý sbor a misijní aktivity, nýbrž naše posvěcení. Ty nejlepší aktivity mohou vypadat pěkně a mnohoslibně, ale jsou jako super auto, hezké na pohled, pohodlné na sezení, ale chybí v něm motor! Není v něm žádná síla, která by ho rozhýbala. Stejně tak nemohou naše nejlepší aktivity opravdově pohnout něčím v neviditelném světě, pokud nežijeme v harmonii s Bohem.

Bůh nás chce posvětit. To znamená, že nás odděluje od vlády satana a vlivu světa, abychom před Ním a s Ním žili svatě. Bůh nás odděluje od života v hříchu, abychom skrze Něj žili svatě. Bůh nás odděluje od trestu v pekle, abychom s Ním mohli žít v nebi.

Bůh chce, aby:

- **naše postavení**
- **naš postoj**
- **naš stav**

byly svaté.

Nejsme posvěcováni skrze naše skutky, nýbrž skrze Ježíšovu oběť, resp. Jeho prolitou krev.

„Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo.“ (Žd 10, 10)

„Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.“ (Ef 2, 13)

Jsme posvěcováni, když věříme evangeliu! Co to znamená s ohledem na náš **postoj**?

Biblické evangelium má v sobě takový potenciál, že i ten největší samospravedlivý hříšník může ihned změnit svůj postoj – pokud jen uvěří evangeliu! Zpátky k bleskům: představ si, že se samospravedlivý hříšník dívá vpravo, kde jsou ti ještě horší a očekává blesky, ale blesk uhodí na levé straně u Ježíše! Tato skutečnost může zcela změnit jeho postoj, a to v okamžiku. Když pochopí, že si rovněž zaslouží blesk a že se za něj Ježíš zástupně obětoval, tak to může v jeho životě všechno převrátit vzhůru nohama.

Bůh „posvěcuje“ postoj hříšníka skrze zvěstování evangelia – a víru v něj! To se může stát v okamžiku. Výsledkem je, že se hříšník dobrovolně a z přesvědčení obrátí k Bohu, aby od nynějška žil v harmonii s Bohem a Jeho cíly, hodnotami, prioritami a motivy.

Co to znamená s ohledem na naše **postavení** před Bohem?

Když hříšník změní (posvěť) svůj postoj a obrátí se, tak ho Bůh přijímá na základě zástupné oběti, a tak získává hříšník nové svaté postavení před Bohem. Stává se z něj Boží dítě. Můžeme také říci: „Žije pod milostí.“

Co to znamená s ohledem na náš **stav**?

Hříšník může k Bohu přijít v takovém stavu, v jakém je, protože zde platí krev. Jako ten zločinec vedle Ježíše na kříži. Před chvílí ještě proklínal a tupil, ale najednou se mu rozsvítilo a pokorně se obrací na Ježíše. Ale to předpokládá, že změnil svůj postoj, jinak by „opravdově“ nepřišel, nýbrž by „zůstal“ na místě a takový, jaký je – hříšník na široké cestě do zatracení.

Tohoto „svatého postoje“ se v hříšníkovi dá dosáhnout pouze skrze zvěstování evangelia.

Když nějaký člověk stojí skutečně „obrácený a pokorný“ před Bohem a má takový postoj, v němž touží po poslušnosti Bohu, tak Bůh nebude vůbec váhat, zda ho přijme nebo ne. Ježíš ještě nikoho neodmítl, když se upřímně obrátil. Pouze s tímto postojem se bude člověk v dalším životě skutečně chtít ve všem nově upínat na Boha. Pouze tak bude v posvěcení stále více proměňovat také svůj stav – to je cílem milosti!

Když člověk věří v Boha bez tohoto „svatého postoje“, potom je to víra, která nezachraňuje. Je to pouhé „vzetí evangelia na vědomí“ nebo čirá náboženská bezpravost bez pravého křesťanského charakteru. Je široce rozšířenou lží, že Bůh odpouští všem. To se tak lehce říká. Nedávno byl znovu v amerických volbách jeden z kandidátů konfrontován kvůli nevěře, z celé „aféry“ se vyhal a jiný kandidát pak řekl: „No jasně, Bůh přece odpouští...“ ANO, BŮH CHCE ODPUSTIT! Ale nic z toho nebude, když se člověk upřímně neobrátil a odpuštění nehledá! Jsme opět u zločince B, ten si myslí, že stačí vědět, že guvernér je milostivý, ale tak tomu není.

Je také absolutním bludem, že se Bůh dívá pouze na krev a tím je slepý vůči našemu postoji a lhostejný k našemu stavu. Nesmíme zdůrazňovat jednu pravdu na úkor druhé! Bůh se dívá na krev, když se obrátíme a ne na náš stav, ale obrátit se musíme! Zde jasně vidíme, že Ježíšova krev, tedy zvěstované evangelium, má potenciál posvětit náš postoj, naše postavení a náš stav a Bůh má na všech třech věcech stejný zájem!

Nemyslím si, že někdo, kdo byl Bohem omilostněný, při svém obrácení tušil, jak hluboké a obsáhlé posvěcení je. Když tedy píš, že při obrácení musíme mít úmysl žít svatě, tak tím nemyslím, že při obrácení máme plné poznání všech hříchů, jichž jsme se dopustili, nebo plné poznání toho, co všechno se musí změnit, nýbrž je to situace, kdy člověk rozpoznává svou ztracenost a je připraven se ze srdce obrátit k Bohu a od nynějška Boha poslouchat! Musí tam být správný postoj k Bohu, připravenost, důvěra k Bohu, přání následovat Ježíše, ať už to povede kamkoliv – poté budeme v našem životě stále znovu narážet na věci, jež chce Bůh

posvětit, ale musí tam k tomu být trvalá připravenost! Bůh se při obrácení a také při posvěcení dívá na naše srdce, na náš postoj! A dokud jsou tyto věci v pořádku, jsme na správné cestě. Posvěcení je úkol na celý život ve dvojitým smyslu. Celý život by měl být posvěcován, ale je to také něco, co bude trvat celý život, neboť každý den má nové výzvy, v nichž máme uskutečňovat Boží vůli.

Svatý stav neznamená proto nějakou „optimální úroveň“, kde již člověk nemůže hřešit, nýbrž jde o to žít náš život podle nejlepšího vědomí a svědomí v harmonii s Bohem – a to se může neustále prohlubovat a zůstane to vystaveno protivenství po celý život! Celý náš život budeme pokoušeni k hříchu, neboť satan nás bude pokoušet pořád – a právě proto musíme být situaci od situace bdělí a zůstávat v Kristu, abychom neztratili náš svatý postoj a zůstávali situaci od situace v harmonii s Boží vůlí. Na tomto světě neexistuje žádná svatá úroveň, na níž již člověk není pokoušen, nemůže udělat chybu či znovu upadnout do hříchu – posvěcení nikdy nevede k nějakému samochodu – naopak! Podívej se, jak se Ježíš modlil v zahradě, když byl v pokušení nezůstat v Boží vůli! Ani svatý Ježíšův život nebyl samochodem! Ale Ježíš žil v harmonii s Bohem! On se v pokušení nevzdal! To se musíme naučit a toto vítězství není žádná fata morgána, nýbrž z tohoto vítězství se smí radovat každý následovník Ježíše.

Přirozeně může člověk v životě s Bohem dojít do bodu, kdy žije podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a užívá si radost svatého života. Neměl by si nicméně namlouvat, že je nyní absolutně dokonalý. Nic není tak odpudivé jako lidé, kteří říkají ostatním, že jsou absolutně dokonalí! Něco takového vede jen k podráždění. Každý občas něco zapomene nebo přijde pozdě na schůzku nebo na ni zapomene úplně, nikdo nemá naprosto dokonalé sociální kompetence, takže se při každém setkání chová na 100% správně, kdo o sobě může tvrdit, že je naprosto spravedlivý, což by znamenalo, že jedná naprosto spravedlivě se všemi lidmi, rostlinami a zvířaty?! ... Život je tak rozmanitý a komplexní, že by si nikdo neměl namlouvat, že je bezchybný. Bůh

však jednoduše chce, abychom žili podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, abychom byli neustále připraveni změnit svoje myšlení, srovnat se podle Jeho slova, zůstávali otevření pro korekci a pro uznání viny – tak si můžeme užívat ovoce svatého života.

Sám Pavel říká, že není dokonalý, co se týče vědomostí či stavu, poté však tvrdí, že je dokonalý (Fil 3). Co tím myslí? Je to zcela prosté! Mluví o svém postoji, který je dokonalý! Zapomíná na to, co je za ním a natahuje se po dalším! Ví, že potřebuje víc a že existuje víc! A tento dokonalý postoj chce vidět i u ostatních, kteří se nazývají křesťany! Neboť to je jediná možnost, jak můžeme růst a dospívat. Pouze s tímto postojem jsme na jisté cestě do nebe.

Pokřtěni a přijati do sboru by měli být pouze ti, u kterých je patrný tento svatý postoj. Tedy lidé, kteří se dobrovolně a z přesvědčení obrátili. Pouze takoví lidé chtějí žít v posvěcení; kdo to nechce, ten nemůže být členem sboru. U křtu nejde v první řadě o „stav“ člověka, neboť ten má svatost před sebou! U křtu jde o to, co Ježíš udělal a o postoj člověka vůči tomuto Ježíšovu dílu. Křtěný musí mít duchovní postoj a tím svaté postavení před Bohem skrze víru v Ježíše, potom může být pokřtěn. První ovoce tohoto postoje a postavení je již patrné. Obrácení se nedá přehlédnout! Potom může být pokřtěn.

K tématu „posvěcení“ se toho dá říci ještě velmi mnoho a koho zajímá, jak Bůh uzdravuje a posvěcuje naši osobnost a charakter, tomu mohu doporučit knihu „Ztělesňovat Krista – uskutečňovat Boží vůli“ (v něm., „Christus verkörpern – Gottes Willen verwirklichen“).

SVATOST V NEBI

KAPITOLA 30

Omilostněný jde ven na podmínku, aby dokázal, že se bude držet zákonů státu a pozitivně se začlení do společnosti. Probační asistent mu pomáhá uskutečnit tuto touhu po novém životě.

Bůh nás omilostňuje, protože nás chce začlenit do svého svatého království. Čas na zemi je zkušební lhůtou, ve které smíme svatým životem a dobrými skutky lásky k bližnímu dokázat, že opravdu chceme do svatého nebe.

Může nám proto pomoci, když si na tomto místě uvědomíme smysl života zde na zemi.

Než Bůh stvořil nebe a zemi, předvídal, že svou svobodnou vůli zneužijeme k tomu, abychom činili zlé namísto dobrého. Bůh předvídal, že se z života v ráji stane ďábelský začarovaný kruh.

Když to Bůh uviděl, měl dvě možnosti.

Za první: vůbec lidi nestvořit.

Za druhé: stvořit člověka jako robota, bez svědomí, bez inteligence, bez svobodné vůle,... Jako někoho, kdo prostě funguje svatě.

Představ si, že by Bůh začal stahovat své výrobky zpět, jako to udělal Harley, když se zjistilo, že jsou vadné brzdy a tak vzniklo nebezpečí ohrožení života. Představ si, že by Bůh řekl: „Haló, lidi, vidíte, že kvůli zneužívání svobodné vůle a ignorování svědomí a mých přikázání vzniklo nebezpečí absolutního ohrožení

života na zemi. Proto vás volám zpátky, abych vás představěl na svaté roboty...“ Přiběhl bys jako první?! Ne! Víme, a Bůh to ví také, že život robota bez vůle by nestál za to žít! To tedy pro Boha nepřicházelo v úvahu. Ale Bůh předtím, než stvořil život, předvídal také něco jiného!

Předvídal, že se nespočetní lidé po celém světě budou k Němu chtít dobrovolně a z přesvědčení obrátit! Bůh předvídal, že nespočetní lidé pochopí, jak je „bezbožný“ život odsouzen k zániku a budou opět Boha hledat.

Bůh ale také viděl, že toto hledání bude ztížené, protože satan bude rozšiřovat nespočetné lži o Bohu, vybuduje masové náboženské atrapy, aby již lidé nenašli cestu zpět k pravému Bohu.

Skutečnost, že se nespočetní lidé budou chtít obrátit k Bohu, Boha potěšila a posílila Ho v hledání řešení. Byl zde však ještě jeden ohromný problém: vina lidstva! Bible říká: „Nikdo není spravedlivý, není ani jeden.“ Bůh předvídal, že bude muset všechny lidi nejprve tvrdě potrestat, když se k Němu obrátí! Jak měl tento problém vyřešit?

Bůh našel řešení. Ve své lásce k nám lidem byl připraven vytrpět trest za naše hříchy. Ježíš zástupně zemřel za naše hříchy na kříži – Ježíš zaplatil za tvou vinu! Ježíš na kříži je také argumentem proti všem náboženským lžím ďábla. Bůh není krutý a nespravedlivý Bůh, nýbrž Bůh nás tak miluje, že zemřel na kříži za naše hříchy!

Další otázkou bylo: jak to má pokračovat dál? Bůh viděl, že se obrátí poměrně málo lidí! A ti budou ještě zastrašováni, pronásledováni a zabíjeni po tisících! Bůh jasně viděl, že se nebude konat žádné nebe na zemi, naopak, viděl, jak přichází kvůli naší vině konec světa, a proto to také předpověděl v Bibli. Přijde brzy.

Takto neměl život žádný smysl. Proto bylo Bohu jasné, že stvoří druhou Zemi, na které pak bude žít s těmi, kteří se k Němu ve víře obrátí. To je cíl života! Tato Země je kvůli našemu hříchu oklikou na cestě do cíle. Božím cílem jsou lidé, kteří svým životem zde na této „oklice“ dokazují, že chtějí žít v novém věčném

světě s Bohem! To je smysl života: musíš se rozhodnout, jestli chceš či nechceš strávit věčnost v Božím novém světě. V novém věčném světě u Boha již nebude ani smrt, utrpení či slzy, protože tam jsou pouze lidé, kteří nechají Boha být Bohem, a to dobrovolně a z přesvědčení. Bůh je plný lásky k tobě a chce, abys byl při tom. Proto tě volá k obrácení. Bez obrácení a víry v Ježíše jdeme vstříc věčnému trestu za naše hříchy.

Bůh již před založením světa věděl, že musí stvořit druhý svět. Více k tomu v mé brožurce nazvané „Jaký je smysl života? – Proč Bůh dopouští všechno to utrpení, jestliže je láska?“

Ježíš zvěstoval nebeské království! Království Boží! Tam to směřuje! Podívej se, co Ježíš řekl:

*„Království nebeské je jako **poklad** ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z **radosti** nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“*

(Mt 13, 44)

Už jsi rozpoznal tento poklad v evangeliu? Neptám se, jestli víš o Bohu to či ono, nýbrž jestli jsi rozpoznal tento poklad, o němž Ježíš mluví? Máš tu radost, o níž zde Ježíš mluví? Ten, kdo skutečně věří, že je na cestě do pekla, ten úpěnlivě prosí o milost! A kdo skutečně věří té pravdě, že Ježíš za nás zástupně zemřel na kříži, aby nás ušetřil pekla a dal nám nový, věčný život a kdo skutečně přijal ducha milosti, ten prožívá radost! Radost! Radost! Zdvižené ruce a jásavý pokřik, který zní ulicemi! Uvolněná radost z víry, že ti Bůh dal milost a přijal tě a ty jsi zachráněn!!! Už ses někdy radoval tak, jak to má Ježíš zde na mysli?! Rozpoznal jsi ten poklad, který nám Bůh nabízí v evangeliu o Božím království? Obdržel jsi skutečně svatého Ducha milosti – nebo mluvíš jako slepec o barvě?

Mám dojem, že pro mnoho lidí se pojmy jako: odpuštění, ospravedlnění, Boží dítě, život v Duchu, věčnost, nebe atd. staly naprosto ošpanými frázemi! Zdůrazňuji to ještě jednou: nezaměňuj „víru“ s „vědění“ či „bráním na vědomí“! Mnozí umí

mluvit a diskutovat o „duhovnu“ a účastnit se křesťanských akcí,... ale neumí se radovat touto nevyslovitelnou radostí z Krista a posvěcení!

Jak do ní člověk vstoupí?

VÍRA PŮSOBÍ VDĚČNOST

KAPITOLA 31

Klíč se nazývá „víra“, prostá a úchvatná víra! Neboť pravá víra v nás působí vděčnost! Když věříš, že ti někdo něco úžasného daroval, pak se pozitivním a dobrovolným způsobem cítíš dárce zavázán: „Ó, díky! Máš to u mě!“ A máme radost, když zase my můžeme dárce poskytnout adekvátní službu. Naše sousedka v Norsku nás například nechala občas používat svůj internet a bylo pro nás potěšením pro ni také něco udělat a obstarat jí něco ze sousedního města. Pokud by se však zeptala, jestli jí zrekonstruuje dům a k tomu jí darujeme naše auto, tak bychom na ni koukali, jako že spadla z višně, protože to nemá žádný vztah k internetu a k naší vděčnosti! Naše vděčnost a pozitivní závazek z přesvědčení mají vždycky vztah k tomu, co jsme přijali! Až tomu porozumíš, tak se podívej, co Pavel píše.

„Vždyť Kristova láska nás zavazuje. Máme zato, že jestliže jeden zemřel za všechny, pak zemřeli všichni; a on zemřel za všechny, aby ti, kdo žijí, již nežili sami pro sebe, ale pro toho, který za ně zemřel a vstal.“
(2 Kor 5, 14–15, B21)

Láska Kristova nás zavazuje, protože jsme přesvědčeni! Jiné překlady mluví o tom, že nás láska Kristova nutí. Jak se to k sobě hodí? Donucení a láska? To zdánlivě protirečí všemu, co jsme se dosud naučili! Ale jde o následující: kdo věří tomu, co Bůh

v evangeliu nabízí, ten je vděčný! Vděčný! Vděčnost! Víra působí vděčnost – a vděčnost v nás působí pozitivní závazek vůči Bohu, takže nic neděláme raději než Boží vůli! Jsi vděčný? Věříš vůbec, že Ježíš opravdu zástupně a skutečně pro tebe a všechny ostatní zemřel na kříži? Skutečně věříš tomu, že tě Bůh ušetřil věčného trestu s věčným zatracením a trýzní? Věříš tomu, že máš věčný život s Bohem v blaženosti nebe? Kdo tomu skutečně věří, ten je vděčný až k prasknutí! Ten má takovou vděčnost, která volá do nebe, a radost, radost, radost!!!!!! Věřícího nemusíš motivovat ke službě, nýbrž on chce, čeká, hledá, rád by dobrovolně a z přesvědčení Bohu vrátil něco z toho, co dostal, zavazuje ho to, láska Kristova ho nutí! Je zachráněný až do špiček prstů! Jak velmi odlišný je život věřícího křesťana od života „náboženského křesťana“. Je to nebetyčný rozdíl!

Věřící žije se „svatým závazkem“ žít svatě a budovat Boží království! Láska Kristova ho zavazuje! Prožíváš tento závazek? Pokud ne, tak na tvou víru nic nedám. Promiň, že to říkám tak přímo, ale tak to je.

Ano, jsme zachráněni vírou – ale pravá víra v pravdy evangelia v nás působí radost, vděčnost, pozitivní závazek a skrze tuto víru jsme uvolněni do nového svatého života!

Zjistili jsme, že nám Bůh dává milost, abychom se osvědčili pro svaté nebe. Podívej se, co Ježíš řekl:

„...od té doby se káže Boží království a každý se do něj násilně tlačí.“
(Lk 16, 16)

Kdo věří evangeliu, ten se násilně tlačí do svatého života a svatého nebe! Jak odlišně oproti tomu vypadá ten vlažný, fádňí, bezmocný, nudný život křesťansky náboženských lidí! Petr řekl:

„Když se tedy všechno má rozplynout, jací musíte být ve svatém chování a zbožnosti vy, kdo očekáváte a spěcháte (v něm. „usilujete“, pozn. překl.) k příchodu Božího dne, pro něž se nebesa rozplynou ohněm a živly

roztaví žárem? Podle jeho zaslíbení však očekáváme nová nebesa a novou zemi, v nichž přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekávejte tyto věci a snažte se, abyste jím byli shledáni v pokoji jako neposkvrnění a bezúhonní. Trpělivost našeho Pána pak mějte za spásu,“

(2 Pt 3, 11–15, B21)

Měli bychom ve svatém chození očekávat a usilovat o druhý příchod Ježíše! Nikdy jsem ve škole nemohl vystát šprty, protože jsem byl v té době líný a měl jsem v hlavě jiné věci – ale Bůh chce, abychom v posvěcení šprty byli, jinak zůstaneme na místě – a můžu ti říci toto: Kde věřící začnou usilovat o posvěcení a snažit se být věrní v malém, budou od líných „křesťanů“ – tedy u těch, kde něco smrdí – nařčeni ze zákonickosti, fanatismu, budou vystaveni ošklivým pomluvám jako „ten se určitě považuje za něco lepšího!“ Jako ve škole! Lidem se nelíbí, když je letargický pořádek krabiček od zápalek narušen nějakým horlivým a horoucím životem! Ale to nás nemá odstrašit! Neboť kdo věří tomuto mocnému evangeliu o Božím království, v tom bude působit moc! My křesťané bychom se měli vyznačovat mocným životem! Lidé kolem nás by měli říkat: „Podívej se na tu mocnou partu lidí!“ Víra v evangelium nás naplňuje nesmírnou mocí Ducha, jsou v nás uvolněny ohromné síly, působí v nás radost, vděčnost a plnost Boží! Důsledkem je vítězství nad hříchem; nasazení celého života se odehrává z dobrovolného přesvědčení, neboť láska Kristova nás zavazuje! Bůh nás nenaplňuje svým Duchem proto, abychom se křesťansky flákali, nýbrž abychom byli aktivováni pro budování Jeho království! Je tolik mocných svědectví od lidí, kteří druhým přinesli ono nádherné evangelium v moci Božích divů a zázraků, aby lidé byli přivedeni k Bohu, aby je násilím vtlačili do Božího království. K tomu musíme:

ŽÍT V PRAVDĚ

KAPITOLA 32

Posvěcení začíná v Duchu skrze víru v pravdu.

„...protože vás Bůh od počátku zvykolil ke spasení skrze posvěcení Duchem a víru v pravdu.“ (2 Te 2, 13)

Pouze ten, kdo tak žije, může také skutečně žít s Bohem tak, jak to činil Ježíš. To měl na mysli, když řekl:

„Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ (J 4, 23–24)

Pouze ten, kdo žije v Duchu svatém a v pravdě, se může modlit a žít tak, jako žil Ježíš! Zjistili jsme, že při omilostnění je náš mrtvý Duch oživen skrze Božího Ducha pro život s Bohem. Posvěcení tedy začíná v Duchu. U toho to ale nezůstává!

„...zlého se chraňte v každé podobě. Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“ (1 Tes 5, 22–23)

Bůh nás chce posvětit skrz naskrz. Naše cíle, hodnoty, priority a motivy. Je Boží nový svět tím konkrétním cílem, k němuž míří

tvá životní cesta? Je tvým každodenním cílem potěšit Boha tím, že žiješ v Jeho vůli? Přizpůsobil jsi své každodenní činnosti Božím hodnotám a prioritám? Činíš to, co je dobré a správné, také se svatými motivy? Svatým motivem je např. to, že děláš dobré a správné z vděčnosti za kříž, protože si to Ježíš zaslouží. Zde se ukazuje, čemu skutečně věříš.

V moderním křesťanství lidé věří mnohým věcem, ale věří v ty pravdy, které jsou uvedeny v Bibli? Věří v existenci satana a v jeho pokušení? Věří tomu, že Bůh má skutečně zájem o naše posvěcení? Nebo věří, že pod Boží milostí mohou nadále hřešit a že to Bůh s hříchem již nevidí tak úzkoprse, nebo čemu vlastně věří? Není otázkou, jestli věříš, ale čemu věříš! To, co prostě nemohu pochopit, je skutečnost, že ve všech církvích stojí lidé s Bibli v ruce, ale ve skutečnosti věří přesnému opaku toho, co stojí v Bibli. Proč prostě neřeknou, že biblické poselství odmítají? Proč se nazývají křesťany, když si sestavují své vlastní náboženství? Tomu nerozumím. Pokud by mi obsah Bible nebyl vhod, tak bych s ní mrsknul do koše a jel bych na vlastní triko, ale tato přetvářka je nad mé chápání. Řekni přece upřímně, že ti je z obsahu Bible na zvracení, pokud tomu tak je! Ježíš je také takto odvážný, když říká, že je mu na zvracení z polovičatých lidí, On k tomu má odvahu! Mohu nám všem pouze říci: polovičatý křesťan je naprostý hnůj. Buď zcela vydaný, nebo to nech zcela být. Kdo čte Bibli, ten v ní jasně vidí, že Bůh nechává ohlašovat poselství „buď a nebo“. Všechno nebo vůbec nic. Bůh nás chce posvětit skrz naskrz a ne napůl!

Posvěcení začíná v Duchu, ale obrácením to nekončí! Vírou v Boží pravdu musíme být přivedeni do celé pravdy! To je jeden z hlavních úkolů Ducha svatého v omilostněném člověku. Ježíš řekl, že jako omilostnění nesmíme v žádném případě zůstat ve falešných představách a lžích.

*„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy,...“
(J 16, 13)*

Svatý život často ztroskotává na tom, že jsme od satana nakaženi **nespočetnými** lžemi a vlastními interpretacemi, a proto máme **mylná přesvědčení** – známe příliš špatně Boží svaté Slovo, a tak žijeme více ve lžích než v Boží pravdě. O tom málu, co z Božích „pravd“ známe, potom pochybujeme, když na to přijde. Tak se posvěcení nemůže vydařit. Proto se musíme o duchovní pravdě Svatého Písma poučit hlouběji a obsáhleji, nechat se jí přesvědčit a poté jí duchapřítomně detailně věřit, když na to přijde. Pouze tak budeme růst v posvěcení.

Uvedu příklad: stále znovu mluvím s lidmi, kteří mě ujišťují o tom, že věří v Boha, ale nechtějí se nechat pokřtít. Říkají, že zpětně uplatňují svůj dětský křest a myslí si, že je s tím Bůh spokojen. Zde potřebují pomoc. Musí slyšet, že učení o křtu dětí vykresluje bestiální obraz Boha! O tom ještě většinou nepřemýšleli. A přece se křest dětí opírá o falešné učení, že nepokřtěná miminka přijdou přímo do věčného ohnivého pekla, pokud zemrou! O tom žádné místo v Bibli nemluví! Jaký to nespravedlivý a krutý Bůh je tu křtem dětí zvěstován?! Nejen to, Bůh je zobrazován také jako povrchní. Bere do nebe ta miminka, která byla namočena trochou vody. Církev vyučuje, že ve chvíli, kdy se miminka ta voda dotkne, „magicky“ se odehraje znovuzrození a tím je to dítě zachráněné! Představ si to! Bůh je představován jako natolik povrchní, že kontakt s vodou je rozhodujícím bodem mezi věčným trestem a věčnou blažeností!!! Byl jsem přítomen v jedné církvi, kde se konal dětský křest. Bohužel v předchozím týdnu zemřeli 2 starší místní lidé.

Farář spojil obě tyto situace v modlitbě následujícím způsobem: „Díky, Bože, že jsi nyní vzal oba tyto lidi do nebe skrze svátost jejich dětského křtu.“ To použil jako přemostění k dětskému křtu, kterým dále pokračoval. Přemýšlej o tom, jaký obraz Boha je zde zprostředkován! Krutý Bůh, který strčí nevinné a nevědomé děti do ohnivého pekla, povrchní Bůh, který namočené děti bere do nebe, lhostejný a ignorantský Bůh, neboť do nebe bere také oba ony staré zemřelé, jedno jak žili, to Bůh úplně ignoruje, On se dívá pouze na to, že byli jako děti namočeni vodou – témata

jako víra, obrácení, posvěcení, nic z toho již není důležité! Takový obraz Boha je zprostředkován dětským křtem! Když někdo říká, že trvá na svém dětském křtu, pak vlastně říká, že trvá na tomto Božím obrazu! Ale tento Boží obraz je modla! To není ten Bůh, který se zjevuje v Bibli, nýbrž náboženská představa o Bohu, která se zavedla ve středověku, aby se lidem vytáhly peníze z kapes. Mohl bych o tom napsat ještě více, ale není to naším hlavním tématem. Jde mi jen o to, že se lidem musí vysvětlit pravda, jinak budou trvat na svých lživých tradicích. Pravda vás osvobodí!

Musíme znát celé Písmo v souvislostech.

*„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha
a je dobré k učení, k usvědčování,
k nápravě, k výchově ve spravedlnosti,
aby Boží člověk byl náležitě připraven
ke každému dobrému činu.“ (2 Tm 3, 16–17)*

Nikdo samozřejmě nebude žít svatě, když upřednostňuje všechno ostatní před četbou Bible nebo když dává přednost církevní tradici před Biblí. Kdo dobrovolně a z přesvědčení nestuduje Písmo svaté, ten nikdy nebude moci žít svatě. Bude možná členem nějaké církve, jež mezitím možná odpadla na míle daleko od skutečných Božích požadavků. Svatý člověk se ale nezavazuje nějaké církvi a jejím dogmatům a tradicím, nýbrž následuje Ježíše Krista!

Upřímné následování nás vždycky dovede do míst, kde musíme více poslouchat Boha než lidi. Pak se ukáže, jaký postoj skutečně máme. Když Luther studoval Bibli, musel protestovat proti katolickému učení a tradici, a to právem. Ale co udělali mnozí z jeho přívrženců? Nazvali se protestanty a přestali protestovat. Zabetonovali Lutherovo učení, žijí však svou víru s typicky katolickým postojem. To znamená, že když s nimi někdo mluví např. o bludném učení dětského křtu, tak se raději drží své tradice, než aby byli poslušni pravdě. Takovíto „typičtí katolíci“ existují ve

všech denominacích. Neodevzdali se Bohu a pravdě, nýbrž tradici. Jen si to představ! Mnozí jsou hrdí na to, že jsou protestanté a přitom jsou ve skutečnosti typickými katolíky, protože mají postoj právě těch, kteří staví tradici nad Boží slovo.

„Reformace“ znamená „nově formovat“! Přesně to Bůh chce! Měli bychom svůj život stále znovu nově formovat podle Božího slova. To s Lutherem byl začátek, ale v Bibli je více pravd, než Luther vynesl na světlo! Bohužel se současně šíří také stále více lží, proto člověk nesmí prostě všechno bez zkoumání přijímat, ale musí věci zkoumat! To můžeš pouze tehdy, když čteš Bibli, nejlépe denně, ještě lépe v souvislostech, ne tady jeden verš a tam druhý, nýbrž všechno! Při čtení budeš pozorovat, jak k tobě Boží Duch mluví.

Pokud skutečně věříme, že Bible je Boží slovo, potom budeme při horlivém studiu Písma svatého rozpoznávat a uznávat pravdy a zároveň se zříkat našich vlastních interpretací Božích výroků a samospravedlivých postojů k Božím měřítkům, a tak získáme svobodu. Uvědom si následující: právě tento výše citovaný verš (2 Tm 3, 16) se vztahuje k tomu, co nazýváme „Starý Zákon“ (SZ)! To, co nazýváme „Nový Zákon“ (NZ), ještě v té době vůbec neexistovalo! Podívej se na to, za jak důležitý Pavel SZ považuje a přemýšlej o tom, jak je dnes SZ ponecháván stranou! Ježíš to, co nazýváme SZ, nikdy SZ nenazval, nýbrž použil výrazy jako „Žalmy, písmá a proroci“ a „Svatá Písma“! Slovo „Starý Zákon“ se vymyslelo později a co to v nás vyvolává? „Ach, to už je staré, to už nemusíme číst, to už neplatí, teď platí NZ...“ To všechno je nesmysl! Také ona lež, že ve „SZ“ je Bůh hněvivý a v NZ milostivý... To všechno je nesmysl! Ve Svatých Písmech (SZ) najdeš nespočet výroků o Boží milosti a milosrdenství a **v NZ jsou nejzřetelnější místa o soudech posledního času a o věčném trestu!**

Nikdo v Bibli nemluví častěji a jasněji o věčném zatracení a věčném ohni než sám Ježíš! Před chvílí jsme zdůraznili, že Boží ohlášení soudu stejně jako jeho vykonání neodělitelně patří k Boží milosti – to ale ví jen hrstka lidí, protože lidé ne-

chtějí věřit Boží pravdě ve Svatých Písmech! V mnoha sborech jsme nakaženi nespočetnými lžemi, a pouze pokud opravdově čteme Bibli a necháme se vyučovat a vést Duchem svatým, tak z nich vyjdeme a vejdemo do pravdy! Jinak budeme mluvit o Bohu Otci, bájit o Duchu svatém, ale nebudeme Bohu a Jeho jednání skutečně rozumět – nýbrž se budeme stále znovu klamat a tím budeme stále znovu zklamáni. Stejně je to s tématem uzdravení. Jedni říkají: Bůh uzdravuje všechny – musíš jen věřit, jiní tvrdí, že Bůh již neuzdravuje, a přitom nám Bůh ve svém Slově poskytuje velkou rozmanitost týkající se tématu udravení, Božích postupů a záměrů s nemocemi – a s uzdravením, a kdo to neví, ten je v nebezpečí, že bude oklamávat sebe i druhé a na konci bude on ten zklamaný. Více k tomu v knize „Božské uzdravení“ (v něm., „Göttliche Heilung“).

Je dobré, když máš dobré biblické učitele, ale nespolehej se pouze na ně, nýbrž čti si Bibli sám a zkoumej to, co bylo řečeno, neboť Boží slovo jasně varuje před bludy, falešnými proroky, vlky v ovčím rouše, a ti mezitím existují v každé denominaci. Nemůžeš přece bez zkoumání věřit všemu tomu modrému z nebe, co ti dnešní „křesťanské superstar“ namlouvají! Mohl bych zde zaplnit celé svazky tím, co všechno se dnes mele páté přes deváté, ale to k ničemu nebude! Čti sám Bibli a zkoumej všechno, co slyšíš! Neomezuj se při čtení pouze na jednotlivé verše. Většinou je v různých knihách zdůrazněno jen to „nejkrásnější“, ale tak člověk neporozumí souvislostem a nepřiblíží se pravdě. Pros Boha, aby tě osvobodil a chránil od jednostranných pohledů a bludů a aby ti pomohl porozumět, když čteš Bibli! Ježíš nás chce osvobodit od všech lží satana, také těch, které kolují v křesťanských kruzích!

„Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“ (J 8,36)

Nevěř ale tomu, že máme prostě vyčkávat, až nás Ježíš nějakým zázračným zásahem z nebe změní a učiní dokonalými, nýbrž Ježíš stále znovu říkal věty jako:

„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8, 32)

„Podle vaší víry se vám staň.“ (Mt 9, 29)

Mnozí říkají: Ne, musí zasáhnout Duch svatý. Ale studuj Písmo svaté a rozpozněj dílo Ducha svatého v této souvislosti. Ježíš říká:

*„Slova, která jsem k vám mluvil,
jsou Duch a jsou život.“ (J 6, 63)*

Slova jsou Duch a jsou život! Duch svatý nepůsobí v této souvislosti nějak magicky mimo naši vůli, víru a sebezapření, nýbrž Ježíš říká, že se Jeho slova nedají oddělit od Ducha svatého. Ježíšova slova způsobují svatý život, pokud jim duchapřítomně věříme. Duch svatý je proto nazýván také Duchem pravdy.

*„Jakmile však přijde on,
Duch pravdy,
uvede vás do veškeré pravdy,“ (J 16, 13)*

Duch svatý je Duch pravdy. Jeho úkolem je odvádět nás od vlastních lživých interpretací pocházejících od satana a vést do celé biblické pravdy. Věř přece tomu, že můžeš pravdu pochopit natolik, abys mohl žít svatě. Duch svatý chce být tvým novým expertem pro každou oblast života.

*„...Duch svatý,
kterého pošle Otec ve jménu mém,
ten vás naučí všemu
a připomene vám všechno,
co jsem vám řekl.“ (J 14, 26)*

Duch svatý má tedy při posvěcování člověka dva úkoly. Za prvé: **vyučuje nás**, když studujeme Svatá Písma nebo posloucháme

kázání a za druhé: **připomíná nám** v dané situaci všedního dne naučené Slovo, tak abychom mu mohli duchapřítomně věřit.

„Proto i my neustále děkujeme Bohu, neboť když jste přijali Boží slovo, jež jste slyšeli od nás, přijali jste je ne jako lidské slovo, ale jako to, čím vskutku je, totiž slovo Boží, jež také působí ve vás věřících.“ (1 Te 2, 13, B21)

Pokud věříme v Boží slovo, tak působí! Mezi jiným v nás působí svatý život!

CO DĚLAT, KDYŽ JSME PŘESTO ZNOVU ZHŘEŠILI

KAPITOLA 33

Zjistili jsme, že omilostněný člověk je venku na podmínku a že probační asistent dělá všechno pro to, aby se omilostněný v novém životě uchytil. Svoboda Ducha nesmí být zneužívána k hříchu, neboť pokud vědomými hříchy tupíme Ducha milosti, tak jsme v akutním nebezpečí vypadnutí z milosti. Co můžeme tedy dělat, pokud jsme nedopatřením a v zápalu boje přesto znovu zhřešili? V žádném případě nemáme dělat, jako že se nic nestalo! Myšlenka: „Ach, Bůh je přece milostivý...“ je sice pravdivá, ale uvědom si, že nám satan může namluvit biblické pravdy, abychom nejednali správně! Nejprve nás přivede do pokušení, ve kterém nás ponouká ke hříchu a pokud váháme, tak nám rychle namluví: „Ach, Bůh je přece milostivý, On ti přece znovu odpustí, když zhřešíš!“ Pokud pak zhřešíš, tak by ti mohl namluvit: „To nebude tak zlé, Bůh je přece milostivý.“ Tím tě chce držet v nekajícnosti a tak dosáhnout toho, abys hřích nebral vážně a v nejlepším případě v něm pokračoval! Satan by ti ale mohl také říci: „Jsi naprosto nemožný, Bůh už s tebou nechce mít nic společného! Teď jsi zhřešil a Bůh tě odvrhne a už tě nepřijme, vyloučí tě z milosti!“

Pozor: v obou případech si musíme uvědomit, že jsme zhřešili a stojíme plně pod satanovým vlivem, jenž nás chce „démonickou teologií“ udržet pod vládou hříchu! Nenech se ničím a nikým

zadržet v činění pokání, pokud zpozoruješ, že je to nutné! Bůh neodmítne kajícího člověka.

Můžeme se však také naučit zůstat v pokušení stát. Můžeš se Boha ve chvíli pokušení ptát: „Bože, ty vidíš, co se děje! Jaký je na to tvůj názor?!“ Musíme se naučit souhlasit s Boží vůlí – a zůstat s ní v harmonii – tak jako Ježíš v Getsemanské zahradě, když byl pokoušen. Budeme pokoušeni stále znovu k tomu, abychom již nezůstávali v harmonii s Boží vůlí! Životní okolnosti nás provokují, lidé kolem nás jsou často zlí a satan se chce realizovat v nás a skrze nás! Zde se musíme osvědčit! Zde musíme mít na zřeteli Boží svaté cíle, musíme posílit své svaté priority, upevnit biblické hodnoty, praktikovat své duchovní motivy – život v Duchu a ve víře je boj – pusť se do něj!

Může se rychle stát, že na cestě posvěcení přesto upadneme do hříchu. Ne, že bychom upadnout museli! Nemusíme padat do hříchu! Můžeme a měli bychom získat vítězství nad hříchem, ale můžeme také upadnout; to prožívají zvláště ti, kteří opravdu chtějí žít svatě. Ty, kteří milost vidí jako pláštík pro své hříchy a staví se vůči posvěcení lhostejně a vlažně, ty hřích tak nemrzí – takoví lidé argumentují satanovými slovy: „Nikdo není dokonalý“ nebo „každému se to jednou stane“ nebo „pro jednou se nic neděje“. Kdo tak mluví, tak s tím to vidím černě! Ten svými slovy dokazuje, že není na cestě posvěcení. Jeden církevní vedoucí, jehož syn žil ve smilstvu a neřesti, za mnou přišel s afektovaným úsměvem a řekl: „Vnuk přišel za mým synem a řekl: ty máš ale hezkou novou přítelkyni...“ Představ si to! Tak chtěl ten církevní vedoucí přede mnou svého syna ospravedlnit! Na obrácení člověka, jenž zachází s hříchem takto, nic nedám, jedno, jakou má pozici ve sboru. Ten má nesvatý postoj vůči hříchu a posvěcení. Ale ten, kdo opravdu chce žít svatě, ten kvůli hříchu opravdu trpí lítostí, v tom nejvlastnějším smyslu slova! Trpí, protože ví, že nyní poslechl satana a způsobil Bohu bolest. Miluje Boha a velmi ho bolí, že se nyní na Něm prohřešil a uhasil svatého Ducha milosti.

Bůh nám jasně ukazuje, co v případě hříchu musíme udělat. Musíme naše hříchy okamžitě vyznat a bezpodmínečně se s Bohem znovu usmířit – a to se neděje tak, že prostě přisvědčíme biblickým pravdám, nýbrž se vědomě a osobně obrátíme na Boha v modlitbě, přiznáme své hříchy a prosíme o odpuštění – a ve víře prožijeme, že nám Bůh odpouští a přijímá nás. Život s Bohem je mnohem více než jen žít s vědomostmi o biblických pravdách. Pokud mi někdo něco rozbije a prostě si pomyslí: „Kornelius je přece milostivý, to je v pořádku“ a nic mi neřekne, tak s tím mám skutečný problém! Bůh nechce pouze to, abychom o Něm znali různé pravdy, nýbrž abychom s Ním žili a mluvili! Ano, je pravda, že když jsme zhřešili, tak platí následující Slovo (1 J 1):

7 krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

Neexistuje žádný hřích, který je tak velký, že ho Bůh nemůže odpustit! Ale je také pravda, že i ty „nejmenší hříchy“ nás vedou pryč od Boha!

8 Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.

Bůh nám ukazuje, jak musíme postupovat, abychom se znovu mohli s Bohem usmířit.

9 Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.

Odpuštění je tam, kde se hříchy uznají a vyznají. Když nás Duch svatý, náš probační asistent, konfrontuje a napomíná a my svou vinu neuznáváme, pak je to nebezpečné!

10 Říkáme-li, že jsme nezhřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není.

Utajit, zamlčet, smažme to!, najít někoho, na koho člověk může svalit vinu, ... To všechno je špatné zacházení s hříchem a děláme tím z Boha, který nás volá k pokání, lháře. Jan píše toto všechno nejen proto, aby se nám stále znovu dostávalo odpuštění, nýbrž proto, abychom nehřešili!

„Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.“ (1 J 2, 1–2)

Proč nám Bůh dává milost? Abychom nehřešili! Pokud v našem životě pod milostí spadneme do hříchu, tak bychom to neměli vidět jako něco normálního, nýbrž činit z toho upřímné pokání a dát to do pořádku s Bohem a lidmi, neboť každá recidiva má sklon směřovat k odpadnutí! Ale díky Bohu, že když upřímně prosíme za odpuštění svých hříchů, tak nás Bůh nebere z milosti a nestaví znovu pod rozsudek, protože Ježíš je náš přímluvce! Jen však dej pozor na to, abys nezaměňoval upřímné pokání a očištění svědomí s teologickými myšlenkovými hříčkami! Je rozdíl v tom, jestli žiji s Bohem a Jeho Duch mě upozorňuje na hřích, čímž pokání a zažívám, že mě Bůh očišťuje, či jestli si prostě myslím: „Bůh je přece milostivý, takže je to OK!“ Zdůrazňuji to ještě jednou! Bůh není teolog! On nechce, abychom uměli něco správně formulovat, nýbrž abychom s Ním žili upřímně a reálně!

3 Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.

Na tom poznáš člověka, který skutečně zná Boha! Žije v harmonii s Boží vůlí.

4 Kdo říká: „Poznal jsem ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy.

A zde máš ty, kteří klamou sebe a druhé svými náboženskými iluzemi, mluví o Bohu a milosti a nežijí v harmonii s Boží vůlí a hodnotami.

5 Kdokoli však zachovává jeho slovo, v tom Boží láska opravdu došla k dokonalosti. (B21)

Dokonalá láska se neprojeví na zážitkovým konferencích, nýbrž v prachobyčejné každodennosti. Upozorním nakonec ještě jednou na tuto skutečnost: život v milosti je život v posvěcení:

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem.“ (1. Tm 2, 11–15)

Bůh chce svatý lid a kdo zná pravé evangelium, ten ví, že nikdo nemusí zahynout! Dokonané a zvěstované dílo na kříži má potenciál k tomu nás posvětit! Duch svatý, náš probační pomocník, činí vše proto, abychom žili svatě a našli místo k pokání, když přesto upadneme do hříchu. Ale kdo si myslí, že na základě milosti a kříže může vést hříšný život, ten by si měl pořádně přechystat následující výroky:

„Už ten, kdo pohrdne zákonem Mojžíšovým, nedojde slitování a propadá smrti na základě svědectví dvou nebo tří svědků. Pomyslete, oč hroznějšího trestu si zaslouží ten, kdo zneuctí Božího Syna a za nic nemá krev smlouvy, jíž byl posvěcen, a tak se vysmívá Duchu milosti. Vždyť víme, kdo řekl: ‚Já budu trestat, má je odplata.‘ A jinde: ‚Pán bude soudit svůj lid.‘ Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.“ (Žd 10, 29–31)

Měli bychom jako církev brát vážně Petrova slova:

„Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘. Pán neotálí splnit své zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žárem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žárem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekávejte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskorny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem. A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse,“ (2 Pt 3, 7–15)

Možná si myslíš: „To všechno je mi nějak příliš těsné!“ Ale o čem Ježíš mluvil, když hovořil o úzké cestě a těsné bráně? Na druhé straně víme:

Tato úzká cesta je dost široká na to, aby se po ní šlo s radostí, pokojem, láskou a blažeností! Na této cestě můžeme zažívat Boží milost a péči, moc Ducha v životě a službě atd. Kdo jde po této úzké cestě, ten má jistotu věčného života, zná svou cestu, průvodce a cíl! Tato úzká cesta není žádnou cestou strachu, nejistoty, nátlaku... Nýbrž je cestou, po níž jdou lidé dobrovolně a z přesvědčení, s láskou k Bohu a bližním.

Přirozeně nechci redukovat vztah mezi Bohem a námi na vztah mezi soudcem a odsouzeným pachatelem, jenž se za pomoci probačního asistenta drží zpřímá – Bůh je skutečně naším Otcem, Ježíš je skutečně naším přítelem a o tom by se dalo napsat ještě mnoho dalšího, ale neposlouží nám ani ostatním, když budeme ignorovat ty skutečnosti, o nichž jsme zde pojednávali.

Současný stav moderního křesťanství činí obsah této knihy nezbytným.

Je mou nadějí, že nás láska k Bohu a k lidem přivede znovu k tomu, že druhým nebudeme zamlčovat pravé evangelium. Evangelista, resp. kazatel by měl zvěstovat Boží slovo! Běda, když listonoš přepisuje Jeho dopisy! Při zvěstování bychom měli začínat svatým a spravedlivým Bohem. Jako druhý bod by mělo být odhaleno, že jsme před Bohem vinni. Třetí bod musí obsahovat rozsudek, soud a trest – pouze ten, kdo tomu věří, ten bude otevřený pro dílo na kříži, milost a posvěcení. Zástupná oběť Ježíše musí stát v centru evangelia, ale skutečnost, že omilostněn bude pouze ten, kdo se kajícně obrátí, nesmí být zamlčována. Kdo nemá k tomuto poselství odvahu, ten by se měl sám sebe ptát, co tu vlastně jako kazatel chce? Dělat se důležitým? Mít dobře placenou práci? Potom by si měl raději přisednout k hříšníkům a naslouchat.

Jsi omilostněný a žiješ v posvěcení? Je tvůj vztah s Bohem usmířený nebo chceš hříchy zlehčovat a zatajovat?

„Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hleď, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved’!“

(Ž 139, 23–24)

Bůh je spravedlivý. Když Bůh trestá, tak není nikdy nespravedlivý. Ale je spravedlivý, i pokud jde o naši odměnu? Prozkoumej to sám. Bůh říká, že každý, kdo podá sklenici vody prorokovi, obdrží odměnu proroka. Je to spravedlivé? Ne, to je přemrštěné, to je nezměrná dobrota a více, než si zasloužíme. Co si vůbec zasloužíme? Ošklivě jsme hřešili, Ježíš za nás zemřel, trpěl za nás, vykoupil nás pro nebe, a my dostáváme odměnu? Za co? Nepochopitelná a nezměrná Boží dobrota. Ježíš říká, že když kvůli jeho vůli opustíme dům či rodinu, abychom kázali jeho slovo, tak to dostaneme stokrát nazpět – to je nepochopitelné. Nevyžadovalo by se po nás příliš mnoho, kdybychom to měli činit

z pouhé vděčnosti, tak dobrý je Bůh. Pojďme tomuto Bohu ze srdce sloužit.

Poznámka: Rád zprostředkuji obsah této knihy u vás ve sboru, např. prostřednictvím přednášek rozdělených do večerů v jednom týdnu. Budu rád, když mě budete kontaktovat.

DŮLEŽITÉ INFORMACE NA ZÁVĚR

Kontakt:

Kornelius Novak
0047 (0) 90974047
novak.kor@gmail.com

Koordinace aktivit Kornelia Novaka:

VINICE CHEB, o. s., Telefon: 00420 602 146 392
web: www.vinicecheb.cz

Objednávky knih:

vinicecheb@cbox.cz

Finanční podpora:

Číslo účtu: 107-483020267/0100 KB, pobočka Cheb,
variabilní symbol: 111
(pokud se vyplňuje předčíslí, pomlčka se nahrazuje nulou),

*V případě potřeby vystavujeme potvrzení o daru! K tomu je potřeba nám
zaslat (např. e-mailem) úplné označení dárce.*

Odkazy na přednášky a kázání Kornelia Novaka:

www.vinicecheb.cz – audio – Kornelius Novak
www.hopetv.cz – archiv – přednášky 2 – Kornelius Novak
www.jesusmyhero.cz – zajímaví lidé – Kornelius Novak

Kornelius Novak

Boží láska, spravedlnost, zákon, soud, trest a milost

První české vydání © VINICE CHEB, o. s., 2013

Vydalo: VINICE CHEB, o.s.

Přátelství 10, 350 02, Cheb

Tel: +420 602 146 392

www.vinicecheb.cz

Překlad: Mgr. Petra Pivničková

Grafická úprava a sazba: Robert Prokopec

Tisk: Tiskárna Bohumil Jedlička, Orličky

Neprodejné!

Bůh je spravedlivý. Když Bůh trestá, tak není nikdy nespravedlivý. Ale je spravedlivý, i pokud jde o naši odměnu? Prozkoumej to sám. Bůh říká, že každý, kdo podá sklenici vody prorokovi, obdrží odměnu proroka. Je to spravedlivé? Ne, to je přemrštěné, to je nezměrná dobrota a více, než si zasloužíme. Co si vůbec zasloužíme? Ošklivě jsme hřešili, Ježíš za nás zemřel, trpěl za nás, vykoupil nás pro nebe, a my dostáváme odměnu? Za co? Nepochopitelná a nezměrná Boží dobrota. Ježíš říká, že když kvůli jeho vůli opustíme dům či rodinu, abychom kázali jeho slovo, tak to dostaneme stokrát nazpět – to je nepochopitelné. Nevyžadovalo by se po nás příliš mnoho, kdybychom to měli činit z pouhé vděčnosti, tak dobrý je Bůh. Pojdme tomuto Bohu ze srdce sloužit.

